ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σήμερα και χθες

Η φυλακή των κανονιέρηδων

"Ένας έπίγειος...παράδεισος στὸ Κλισύ.— Δανεισταὶ καὶ χρεωςειλέται. — Ξάπλωμα, φαγοπότι, περίπατος

Ὑπῆρχε τὸν περασμένο αἰῶνα στὸ Παρίσι μιὰ πολὺ παράξενη φυλακή, ἡ φυλακὴ τοῦ Κλισύ, στὴν ὁποία φυλάκιζαν ὅλους τοὺς κανονιέρηδες, ὅλους τοὺς χρεωφειλέτας ἐπίσημους καὶ ἀνεπίσημους. Ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Κλισὺ πέρασαν ὅλοι σχεδὸν οἱ φτωχοπρόδρομοι τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Λογοτεχνίας, καὶ τῆς ποιήσεως τοῦ περασμένου αἰῶνος. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔλαμψαν μιὰ μέρα μὲ τὸ πνεῦμα τους καὶ δόξασαν τὴ Γαλλία.

Στὸ Παρίσι λοιπὸν μέχρι τοῦ 1867, ὁ δανειστὴς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κλείση στὴ φυλακὴ καὶ νὰ συντηρῆ ὅι' ἐξόδων του σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς φυλακίσεως, τὸν κανονιέρη ὀφειλέτη του, μόλις ἐθέωαινε ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς «πρησωπικῆς κρατήσεως» του ἀπὸ τὸ 'Εμποροδικεῖο.

Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὴν ἔπαιρνε ὁ ἐνδιαφερόμενος καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ὀργάνου τῆς τάξεως ἢ ἑνὸς φίλου του —γινόταν κι' αὐτὸ τότε— πήγαινε στὸ σπιτι τοῦ ὀφειλέτη, τὸν ἐμπαζε, θέλοντας καὶ μή, σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὸν πήγαινε «εἰς τὰς δὶα χρέη φυλακας» ποὺ βρισκόντουσαν στὴν ὁδὸ Κλισὺ ἀριθ. 70!

Κάθε χρόνο περισσότερα ἀπὸ 500 πρόσωπα περνοῦσαν τὸ κατῶφλι τῆς φυλακῆς αὐτῆς! Μαρκήσιοι, μεγαλέμποροι ποὺ χρεωκόπησαν, γυρολόγοι τῶν παζαριῶν, ποιηταὶ καὶ λογιοὶ ἀδέκαροι, φοιτηταὶ ἀπ' τὸ Μονταπαρνάσσ ποὺ εἶχαν μῆνες καὶ μῆνες νὰ πληρώσουν τὸ νοίκι στὴ σπιτονοικοκυρά τους, ὁλοι αὐτοὶ ἀνακατεμένοι ὁ ἐρχόμενος, κλειδωνόντουσαν ἐκεῖ μέσα.

Ἔχουμε πρόχειρη μιὰ στατιστικὴ ποὺ μᾶς δείχνει τοὺς κρατουμένους μιᾶς χρονιᾶς κατὰ ἐπάγγελμα:

Βιομήχανοι 53, ἐργάτες 30, καθηγητὲς ξένων γλωσσῶν 24, ἀξιωματικοὶ 8, ἠθοποιοὶ 50, φοιτητὲς 64, λόγιοι καὶ ποιηταὶ 180, μηχανικοὶ 10, καρδουνιάρηδες 20, νεροκουβαλητάδες 20 καὶ 50 ἄτομα ἄνευ ἐπαγγέλματος.

*

Μὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ὀφειλέτας ποὺ πέρασαν ἀπ' τὶς φυλακὲς αὐτές, τὴν πιὸ περίεργη ἱστορία ἔχει κάποιος Λαρσέν. Σαραντα-πενταέτης πιὰ ὁ Λαρσὲν κλεῖστηκε ἐκεῖ μέσα, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώση τὴν παραμάνα ποὺ τὸν θήλαζε ὅταν ἤταν...μωρό!

Οἱ γονεῖς τοῦ Λαρσέν, ὅταν ἀπόκοψε τὸ γάλα, πειδὴ δὲν εἶχαν λεφτὰ νὰ τὴν πληρώσουν ἀμέσως φλοῦσε ὁ γυιός τους ὅσον μεγάλωνε.

Οἱ γέροι πεθάνανε ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γυιὸς δυσκολεύόταν νὰ πληρώση τὸ γραμμάτιο, ἡ παραμάνα πέθανε ἀργότερα, κι' οἱ κληρονόμοι τῆς ἀρκίσαν νὰ ἐνοχλοῦν τὸν δυστυχισμένο Λαρσέν, ὁ ὁποῖος ἀναγνέωνε κάθε τόσο τὴν ὀφειλή του, προσθέτοντας καὶ τοὺς σεβαστοὺς πλέον τόκους.

Στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ στείλουν τὸν Λαρσὲν στὴ φυλακὴ ὡς ὀφειλέτη 15.000 φράγκων.

*

Οἱ φυλακισμένοι τοῦ Κλισὺ δὲν κακοπερνοῦσαν ἐκεῖ μέσα. Ἀπὸ τροφὴ ἦσαν μιὰ φορὰ ἥσυχοι. Ὁ δανειστὴς ποὺ τοὺς φυλάκιζε, πλήρωνε τὸ φαγητό τους. Ἡ ἐπίπλωσι ὅμως;

Ἐὶ Τὴν ἐπίπλωσι τὴν εἶχε ἀναλάβει τὸ κράτος.

Ἡ φυλακὴ ἦταν χωρισμένη σὲ δύο διαμερίσματα. Χωριστὰ οἱ ἄνδρες, χωριστὰ οἱ γυναῖκες. Ὅλα δὲ τὰ δωμάτια ἦσαν ἀρκετὰ εὐρύχωρα καὶ ἐφωδισμένα μὲ τὰ κλπ. "Ἕνα σιδερένιο κρεββάτι, μιὰ κρεμάστρα, ἕνα ντουλάπι, δυὸ φάθινες καρέκλες κι' ἕνα μικρὸ κανένας ἀπ' τοὺς κρατουμένους ἦταν καλομαθημένος ἀπ' τὸ σπίτι του;

Σὲ πεῖπτωσι αὐτὴ μποροῦσε νὰ μεταφέρη ἀπ' τὸ νοικοκυριό του μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ἐπίπλωσι.

Στὶς 7 τὸ πρωΐ, ὅταν ἦταν χειμώνας καὶ στὶς 6, ὅταν ἦταν καλοκαίρι, οἱ πόρτες τῶν κελλιῶν τοῦ Κλισὺ ἀνοιγόντουσαν καὶ οἱ κρατούμενοι κατέβαιναν στὸν κῆπο ἢ πήγαιναν στὴ Βιβλιοθήκη γιὰ νὰ ξεσκάσουν λίγο μὲ τοὺς ἥρωας τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, πατρός.

Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ Δουμᾶς σύντηρουσε καὶ τὴ βιβλιοθήκη τους, κι' ἔστελνε πάντα στὸ Κλισὺ πολλὰ ἀντίτυπα ἀπὸ κάθε καινούργιο μυθιστόρημά του, πο-νῶντας τοὺς φτωχοὺς ἐκείνους διαβόλους, ποσες φορὲς στὰ νειάτα του στάθηκε ὁμοιοπαθής τους.

Στὶς φυλακὲς τοῦ Κλισὺ ἐπιτρεπόντουσαν ὅλα τὰ παιχνίδια, ἐκτὸς θέβαια ἀπ' τὴ χαρτοπαιξία, μποροῦσαν δὲ οἱ κρατούμενοι νὰ δεχτοῦν κι' ἐπισκέψεις.

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς κρατουμένους ἀνοιγαν καὶ διάφορα μικρομαγαζάκια στὸ κελλί τους, στὰ ὁποῖα πουλοῦσαν μὲ μικρὸ κέρδος διάφορα ποτὰ καὶ τρόφιμα.

Ἕνας κρατούμενος τόσο προώδευσε μ' ἕνα τέτοιο μαγαζάκι, ποὺ κατάφερε σύντομα νὰ πληρώση τὰ χρέη του. Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπαν νὰ φύγη, αὐτὸς ἔβαλε τὶς φωνές, καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ μείνη μὰ πάντα φυλακισμένος, ἀφοῦ οἱ ἐμπορικές του δουλειὲς τοῦ ἀφιναν ἀρκετὰ κέρδη.

Τὸ 1867 ἡ πρωτότυπη αὐτὴ φυλακὴ ἔκλεισε.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥΣ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ζοῦσαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα χαμηλὸ σπιτάκι, κοντὰ στὸ 'Αθηνιόν. 'Εκεῖνος ἦταν κυρτωμένος καὶ ρυτιδωμένος. 'Εκεῖνη, μὲ πρόσωπο μελαψό, παρὰ τ' ἀσπρα μαλλιά της, ἔστεκε ἀκόμα καλὰ στὰ πόδια της.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο θὰ γιώρταζαν τοὺς χρυσοῦς γάμους των. Εἶχαν παντρευτὴ πρὸ πενήντα ἀκριβῶς ἐτῶν. 'Εκεῖνος ἦταν τώρα 71 χρονῶν κι' ἐκεῖνη 68. 'Αλλὰ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν δὲν μετρίασαν τὴν ἀγάπη τους.

Ἡ Τερέζα ἤξερε ὅλες τὶς ἰδιοτροπιες τοῦ γέρου της. Ἐοῦ ἐφτιαχνε τ' ἀγαπημένα του φαγητά, τὸν ἄφινε νὰ κοιμαται περισσότερο τὸ πρωὶ καὶ νὰ πηγαίνη στὸ καφενείο. Κι' ὁ γέρος φροντιζε ὅσο μποροῦσε νιὰ τὴν Τερέζα του.

Ὅταν ἔκανε καλὸν καιρό, πήγαιναν μαζὶ στὸ ἀμπέλι τους, ξάπλωναν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ ζέσταιναν στὸν ἥλιο τὰ γεροντικά τους κόκκαλα. Τὸ ἀμπέλι αὐτὸ ἦταν ἡ μόνη τους περιουσία καὶ τὸ περιποιόντουσαν μὲ ἀγάπη. Κι' ἔβαζαν κατὰ μέρος τὰ εἰσοδήματα ποὺ τοὺς ἔφερνε, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό τους — τί νὰ τὰ κάνουν αὐτοί, δύο γέροι ἀνθρωποι, τὰ χρήματα! — ἀλλὰ γιὰ τὸ μοναχογυιό τους. Γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ γίνόντουσαν θυσία. Μόλις τελείωσε τὸ γυμνάσιο τοῦ 'Αθινιόν, τὸν ἔστειλαν στὸ Παρίσι νὰ σπουδάση. Ὁ χωρισμὸς τους στοίχισε πολύ. Ἀλλὰ φιλοδοξοῦσαν νὰ δοῦν μιὰ μέρα τὸ γυιό τους σπουδαῖο ἀνθρωπο.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἔλειπε ὁ Ροζὲ ἀπὸ τὸ χωριό. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε μπῆ στὸ Χρηματιστήριο. ("Ὁλο μὲ λεπτὰ ἔχω νὰ κάνω!») ἔγραφε στοὺς γονεῖς του. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ζωή θὰ ἦταν πολὺ ἀκριβὴ στὴν πρωτεύουσα, γιατὶ ὁ Ροζὲ σὲ κάθε γράμμα του παρακαλοῦσε τοὺς γέρους νὰ τοῦ στείλουν καὶ λίγα χρήματα («γιὰ τελευταία φορά»).

Οἱ γέροι λαχταροῦσαν πολὺ νὰ ξαναδοῦν τὸ παιδί τους. Ὁ Ροζὲ τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ πολλὲς φορὲς νὰ πάρ' νὰ τοὺς δῆ. Ἀλλὰ διαρκῶς τὸ τύχαιναν διάφορα ἐμπόδια. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ θὰ πήγαινε ἐξάπαντος στὸ χωριό, γιὰ νὰ γιορτάση μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του τοὺς χρυσοῦς γάμους των.

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ γραμματοκομιστὴς κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ. Εἶχε γράμμα ἀπὸ τὸν ('Παρισινὸ»), ὅπως ἔλεγαν τὸν Ροζὲ στὸ χωριό. Ὁ γέρος πῆρε τὸ γράμμα καὶ φώναξε τὴ γρηά του, ποὺ ἤξερε ἀνάγνωσι, νὰ τὸ διαβάση.

Πῆγαν καὶ κάθησαν σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

Ἡ Τερέζα πῆρε τὰ γυαλιά (πῆς κι' ἀφοῦ φίλησε τὸ γράμμα, δακρύζοντας ἀπ' τὴ χαρά της, ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζη:

("Ἀγαπητοί μου γονεῖς Αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ σας στέλνω εἶνε τὸ τελευταῖο. "Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, δὲν θὰ ζῶ πιά...»).

—Θὰ εἶνε ἄρρωστος! εἶπε ὁ γέρος. Διάβασε παρακάτω.

("Τὰ ἔχασα ὅλα στὸ Χρηματιστήριο... Ἐπῆρα καὶ 30 χιλ. φράγκα ἀπὸ τὸ Ταμεῖο τοῦ προϊσταμένου μου. Πήγαινα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσω καὶ νὰ σας ἀγοράσω τὸν ἐλαιῶνα, δίπλα σ' ἀμπέλι μας. Μὲ κατάτρεψε ὅμως ἡ τύχη καὶ τὰ ἔχασα ὅλα... Ὅταν ὁ προϊστάμενός μου ἀνακαλύψη ὅτι τοῦ ἐπῆρα 30 χιλ. φράγκα θὰ μὲ βάλη στὴ φυλακή... Μὰ δὲν θὰ προφθάση νὰ τὸ κάνη αὐτό, γιατὶ ἐγὼ θὰ ἔχω σκοτωθῆ.

»Συγχωρῆστε με, ἀγαπητοί μου γονεῖς, γιὰ τὴ μεγάλη λύπη ποὺ σας προξενῶ...»).

Τὸ γράμμα εἶχε μερικὲς γραμμὲς ἀκόμα, ἀλλὰ ἡ μητέρα δὲν μπόρεσε νὰ τὶς διαβάση.

Ἕνας πέπλος σκέπασε τὰ μάτια της. Ὁ γέρος ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα, γυναῖκα; ρώτησε ὁ γέρος.

—Καὶ θέλει ρώτημα; Θὰ πουλήσουμε ἀμέσως τὸ ἀμπέλι μας καὶ θὰ στείλουμε τὰ λεπτὰ στὸ παιδί μας Εἶνε δικό του. Δὲν εἶνε ὁ κληρονόμος μας; Ἐμεῖς πάσαν καιρὸ θὰ ζήσουμε ἀκόμα;...

"Ἂν ὅμως ὁ Ροζὲ εἶχε πιὰ σκοτωθῆ; "Οχι, θεέ μου! Δὲν θὰ εἶχε γίνη αὐτό!... Κι' οἱ δύο γέροι σηκώθηκαν κι' ἔτρεξαν ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσαν στὸ τηλεγραφεῖο. Διηγήθηκαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια στὸν ὑπάλληλο τί τοὺς συνέβη κι' ἐκεῖνος ἔγραψε τὸ παρακάτω τηλεγράφημα στὸ Ροζὲ:

«Ἀποστέλλομεν χρήματα, θάρρος, ἐλθὲ τάχιστα».

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ γέρος ἄρχισε νὰ ἐνεργῆ γιὰ νὰ πουλήση τὸ ἀμπέλι. Ἤξερε ὅτι ἕνας γείτονάς του τὸ ἤθελε ἀπὸ καιρό. Ὅταν ὅμως πῆγε καὶ τοῦ τὸ εἶπε, ἐκεῖνος, βλέποντας ὅτι εἶχε ἀνάγκη τοῦ ἔδωσε μιὰ τιμὴ τόσο ἐξευτελιστικὴ ποὺ ὁ πατέρας τοῦ Ροζὲ ἔφυγε καταγανακτισμένος.

Ὁ ἁπλοῦστος γείτονας, ζητοῦσε, μαζὶ μὲ τὸ ἀμπέλι, νὰ πάρη καὶ τὸ σπίτι καὶ τὰ ἔπιπλα ἀκόμα τῶν γερόντων!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ θράδυ, ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερε ἕνα ἐπείγον γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀγαπητοί μου γονεῖς... Μοῦ ξαναδώσατε τὴ ζωή... "Ελαβα τὸ τηλεγράφημα σας τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ σκοτωθῶ.

»Περιμένω τώρα ἀνυπομόνως τὰ χρήματα.

»Μόλις ἠσυχάσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ὀρῶ γιὰ νὰ γιορτάσουμε τοὺς χρυσοῦς γάμους σας...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ σάρωσε καὶ τοὺς τελευταίους διστανμοὺς τῶν γερόντων. Τὴν ἄλλη μέρα πούλησαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους, στὸ γείτονα, λέγοντας ψέμματα στοὺς γείτονας ὅτι ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ καθήσουν σὲ κάτι συγγενεῖς των σ' ἕνα κοντινὸ χωριό.

Μόλις πῆραν τὰ χρήματα τὰ ἔστειλαν ἀμέσως στὸ παιδί τους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔλειπαν 2 χιλ. φράγκα. Τί σημασία ὅμως εἶχε αὐτό, ἀφοῦ τοῦ ἔστελναν 28 χιλιάδες; Καὶ οἱ γέροι ἔφυγαν θράδυ ἀπὸ τὸ χωριὸ ὅπου γεννήθηκαν καὶ μεγάλωσαν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὸ ἀμπέλι καὶ τὸ σπιτάκι τους καὶ λυπηθοῦν, γιὰ τὴ θυσία ποὺ ἔκαναν χάριν τοῦ παιδιοῦ τους.

Ὅταν προχώρησαν κάμποσο, εἶδαν στὸ δρόμο ἕνα πραλὸ ἀμάξι, μισοκαλασμένο. Ὁ γέρος μάζεψε ξερὰ χόρτα, τὰ ἔστρωσε μέσα στὸ ἀμάξι κι' ἔκανε πόπο στὴ γυναίκα του νὰ πλαγιάση. Μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κλείσουν μάτι ἐκεῖνη τὴ νύχτα, οἱ φτωχοὶ γέροι ! Πέρασαν ἔτσι τρεῖς μέρες. Ἡ πείνα ἄρχισε νὰ τοὺς κάνη νὰ παραμιλοῦν...

Τέλος ὁ Ροζὲ ἔφτασε ἕνα πρωὶ στὸ χωριὸ γιὰ νὰ γιορτάση μὲ τοὺς γονεῖς του τοὺς χρυσοῦς γάμους των. Ὁἱ 28 χιλ φράγκα ποὺ τοῦ ἔστειλαν ὄχι μόνον τὸν ἔσωσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔκαναν νὰ κερδίση κι' ἄλλες ἑκατὸ χιλιάδες. "Οταν μπῆκε στὸ χωριὸ, ἄκουσε τὶς καμπάνες νὰ σημαίνουν πένθιμα... Γίνόταν ἡ φτωχικὴ κηδεία τῶν δύο γερόντων, ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα στοὺς δρόμους τὴν ἐπέτειο ἀκριβῶς τῶν χρυσῶν γάμων τους!...

ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

◆◆

Πολύτ μες συμβουλές

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ

Μὴν πετᾶτε τὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν. Ἀφοῦ θγάλετε τὴ λεπτὴ ἀσπρη μεμβράνη ποὺ μένει καμμιὰ φορὰ στὸ ἐσωτερικό τους, κοπανίσετέ τα ὅσο τὸ δυνατὸν λεπτότερα. Βάλετε λίγη ἀπ' αὐτὴ στὴν σκόνη αὐτὴ πάνω σ' ἕνα ὑγρὸ πανὶ καὶ χρησιμοποιήσετέ τὴν γιὰ νὰ τρίψετε τὶς κατσαρόλες, τοὺς τεντζερέδες σας κλπ. Ἐπειτὰ πλένετε μὲ ζεστὴ σαπουνάδα. Θὰ ἰδῆτε τότε τὰ μαγειρικά σας σκεύη νὰ γίνωνται σὰν καινούργια μὲ τὴν μέθοδον αὐτήν.

ΕΤΟΣ Ζ' ◆ ΑΘΗΝΑΙ, 9 Ἰουλίου 1944 ◆ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 307

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛΕΦ. 29.967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΣ 300.000

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΔΥΣΚΟΛΕΣ

Οἱ γυναῖκες ἔχουν μυρισθῆ, ἀνέκαθεν, ὅτι οἱ ἄνδρες μπορεῖ νὰ θέλουν τὴν εὐκολία στὸν ἔρωτα, δὲν ἀγαποῦν ὅμως τὶς εὐκολες γυναῖκες. Εἶνε, πραγματικά, πολὺ δύσκολο νὰ ἐκτιμήση κανεὶς μιὰ εὐκολη γυναῖκα — μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἡ ἴδια ἔχει τόσο μικρὴν ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό της, ὥστε νὰ πτὸν παραχωρῆ μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι, σ' αὐτό, οἱ ἄνδρες εἶνε λογικοί:

—Πῶς θέλεις νὰ σ' ἐκτιμήσω, κυρία μου, ἐγὼ, ὅταν ἐσύ, ἡ ἴδια, δὲν ἐκτιμᾶς τὸν ἑαυτό σου;

Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰ προσθέσουμε, ὅτι εἶνε δύσκολο ν' ἀγαπήσουμε σοβαρὰ καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἐκτιμοῦμε.

Τὰ ξέρουν, αὐτὰ ὅλα, οἱ γυναῖκες. Γι' αὐτὸ κι' ὅσες εἶνε πολὺ εὐκολες ἀκόμα προσποιοῦνται τὶς δύσκολες: Κάνουν κι' αὐτὲς τὰ λεγόμενα («κορδελλάκια») τους. Δὲν καταφέρνουν ποτὲ νὰ ξεγελάσουν, ἐννοεῖται, κανέναν ἐμπειρον ἄνδρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία! Οἱ σωστοὶ ἄνδρες καὶ αὐτοὶ ποὺ νοιώθουν, πρὸ πάντων, ἀπὸ ἔρωτα, προτιμοῦν ἀκόμα καὶ τὴν προσποίησι τῆς δυσκολίας ἀπὸ τὴν ἀπουσία της. "Οσοι ξέρουν καλὰ τὴ ζωὴ — καὶ οἱ περισσότεροι ἄνδρες τὴν ξέρουν — δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ λόγους ἠθικοὺς (οἱ ἄνδρες στὸν ἔρωτα εἶνε,.οἱ περισσότεροι, μᾶλλον ἀνήθικοι) ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπόλαυσί τους. Ἡ εὐκολία σκοτώνει τὴν ἀπόλαυσι.

Εἶνε παρατήρησι πολλῶν ψυχολόγων —καὶ εἶνε σωστὴ— ὅτι ἄνδρες ποὺ προτιμοῦν τὶς εὐκολες γυναῖκες, δὲν ἔχουν ἔντονον ἀνδρισμό. "Ενας κύριος, κατακτητὴς γνωστὸς μὲ πολλὲς κι' ὡραίες περιπέτειες, μοὺλεγε κάποτε:

—Ἂν δὲν συναντήσω ἀντίστασι, θὰ τὴ δημιουργήσω ἐγώ!... Τόσο μοῦ εἶνε ἀπαραίτητη.

Τὸν κατάλαβα θαυμάσια. "Ηθελε νἄχη τὸ αἴσθημα, ὅτι κάτι παίρνει, ὅτι κάτι κατακτᾶ, ποὺ δὲν εἶνε στὴ διάθεσι τοῦ καθενός. Δὲν τὸ ἤθελε τίζεται ὁ Δὸν Ζουαν γιὰ τὴν ἠθική!) νἄχη μιὰ δυναστὴ ἀπόλαυσι. Ἡ φύσι ἔβαλε αὐτὴ τὴ δυσκολία μέσα στὴ γυναῖκα — τὴ ντροπή. "Αδικα ἐξηγοῦν τὴ ντροπὴ σὰν κοινωνικὸ αἴσθημα. Ἡ θάσι της εἶνε φυσική. Εἶνε ἀναπλαστικὸ φαινόμενο. "Ολα τὰ θηλυκὰ ζῶα ἔχουν μιὰ τάσι (στὴν ἀρχὴ τοῦ («φλέρτ») νὰ κρύθουν τὰ ἀντικείμενα τοῦ πόθου γιὰ νὰ τὸν διεγείρουν περισσότερο. Κι' ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι ὅσο περισσότερο ντροπαλὴ (κι' ἑπομένως ὅσο πιὸ δύσκολη) εἶνε μιὰ γυναῖκα τόσο καὶ πιὸ θερμή, τόσο καὶ πιὸ ἐρωτική. Γυναῖκα ποὺκει παύσει νὰ ντρέπεται σπάνια μπορεῖ νὰ δώση τὴν ἀληθινὴ ἐρωτικὴ χαρά.

Ἀλλά, μετὰ τὴ φυσικὴ αὐτὴ θάσι, ἔρχονται παράγοντες ψυχολογικοὶ σπουδαῖοι, ποὺ ἐπιθάλλουν στὴ γυναῖκα τὴ δυσκολία. Ἡ ἀγάπη γι' αὐτὴν δὲν εἶνε ποτὲ μιὰ ἁπλῆ, φυσικὴ πρᾶξι. Ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ εἶνε πρόκειρος σὲ ζωώδεις καταστάσεις. Ὁ πόθος του εἶνε πιὸ ἐπιτακτικός, πιὸ ἐνεργητικός, γι' αὐτὸ καὶ πιὸ χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Στὴ γυναῖκα εἶνε παθητικός, παρακωρητικός, δεκτικὸς καὶ γι' αὐτὸ χωρίζεται πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ὁ ἀνδρας ποθεῖ πολὺ ἰσυχνὰ χωρὶς ν' ἀγαπᾶ, ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ νοιώση πόθο χωρὶς ἀγάπη. Γι' αὐτὴν ὁ πόθος εἶνε μιὰ παραχώρησι στὸν ἔρωτα. Αὐτὴ ποθεῖ, σχεδὸν πάντα, μόνον ὅταν ἀγαπᾶ Γι' αὐτὸ εἶνε δύσκολη. Καὶ πρέπει νὰ εἶνε, γιατὶ ὅσο εὐκολος εἶνε ὁ πόθος, τόσο δύσκολος εἶνε ὁ ἔρωτάς της. Γι' αὐτὴν εἶνε κόσμος ὁλόκληρος —τὸ σύνολο τοῦ κόσμου της, τὸ ἀπαντό της, τὸ ἰδανικό της. Ἡ εὐκολη γυναῖκα ἔχει χάσει αὐτὸ τὸ ἰδανικό. "Εχει συμβιβασθῆ νὰ παίρνη κάποιες μικροχαρὲς ἐφήμερες κι' ἀσήμαντες. Γι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες μποροῦν νὰ γλεντοῦν μὲ τέτοιες γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν συγκινοῦνται ποτὲ ἀπ' αὐτές, γιατὶ ξέρουν, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ περιμένουν ἀπ' αὐτὲς μεγάλα πράματα. Τοὺς ἀρέσουν οἱ δύσκολες, γιατὶ αὐτὲς δὲν ἔχουν χάσει τὰ ἰδανικά τους, διατηροῦν ἕναν πλοῦτο ψυχικό, ἕνα κρυμμένο θησαυρό, ποὺ κάνει τὸν ἄνδρα εὐτυχισμένο γιὰ τὴν κατάκτησί του. Τότε —καὶ μόνο τότε— ἔχει μιὰ κατάκτησι σημασία, ὅταν ἡ γυναῖκα δίνη τὸν ἑαυτό της. Γιατὶ δὲν δίνει ἕνα κορμὶ —δίνει ἠθικὴ τὴν ἀρετή της. Ἡ δύσκολη γυναῖκα εἶνε αὐτή, ποὺ δίνει στὸν ἔρωτα ὅλη τὴν ἀξία. Γιατὶ ξέρει καὶ μπορεῖ νὰ φυλάξη τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴ μεγάλη ὥρα, γιὰ τὸν δυνατὸν ἔρωτα, ποὺ ἀλλάζει τὴν ὄψι τοῦ κόσμου καὶ δίνει στὴ ζωὴ ὅλη τὴ μυστική της χάρι.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἀχαριστίες

Εἶνε λοιπὸν οἱ Ἕλληνες ἀχάριστοι πολὺ διότι γιὰ τὴ φτώχεια τους φρίχτὰ παραπονοῦνται κι' ἕνας θυμὸς παράλογος συχνὰ τοὺς πυροπολεῖ γιατὶ συνήθως γιὰ φτωχοὶ ἀλλὴλοθεωροῦνται!

Ἄκοῦς ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε οἱ Ἕλληνες φτωχοί! Αὐτὸς ὁ κόσμος, φίλε μου, ἀναίδεια ποὺ σοῦκει, καὶ παριστάνει τὸ φτωχὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὅλοι μας ἐγίναμε... ἑκατομμυριοῦχοι!...

Ξεγυμνώματα

Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς κι' ἡ ζέστη μεγαλώνει ξεχνᾶμε τῆς σεμνότητος τοὺς ἀγραφους τοὺς νόμους,
τὸ φῦλο δὲ τ' ἀδύνατο ἐντέχνως κατορθώνει προκλητικὸ κι'ἡμίγυμνο νὰ περπατᾶ στοὺς δρόμους!

Χορτάσανε τὰ μάτια μας νὰ θλέπουν καλλονές, πληθωρικές, ἀδύνατες, ξανθές, μελαχροινές. Κυκλοφοροῦν περήφανα κι' ἀξίζουν ἕνα ὕμνο κι' ἐν κατασταση πάντοτε τὶς θλέπουμ' ἡμιγύμνω!

Γι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζεται κανεὶς, χωρὶς ντροπή, τοῦ Γεωργίου τοῦ Σουρῆ δυὸ στίχους νὰ τοὺς πῆ: «Μ' αὐτὰ τὰ ξεγυμνώματα θὰ γίνη καμμιὰ φέστα. "Η κρύφτε ὅσα φαίνονται ἢ... δεῖξτε καὶ τὰ ρέστα!»

Μπάμιες

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τὰ πολλὰ τὰ ζαρζαβατικὰ ποὺ πάντα οἱ ἀγορασταὶ τρομάζουν νὰ τὰ πάρουν, ἀπὸ καιρὸ —καθὼς κι' ἐσεῖς εἴδατε φυσικὰ— κι' οἱ μπάμιες στὰ μανάθικα περήφανα ποζάρουν.

Μὰ ἡ μεγάλη τους τιμὴ μᾶς ἔχει ἐκνευρίσει γιατὶ κι' αὐτὴ μπερδεύτηκε στῆς «μαύρης» τὰ πλοκάμια
κι' ἔτσι, ἂν κάποιος ἄνθρωπος θελήση νὰ σὲ θρίση, θᾶναι μεγάλη σου τιμὴ νὰ σὲ φωνάξη .. «μπάμια!...»

Υ. Υ.

Τὸ περιβόλι τῆς ἀγάπης

Ὁ «Θησαυρὸς» σᾶς προσφέρει ἀπὸ σήμερα μιὰ ἐξαιρετικὴ σειρὰ ἄρθρων γιὰ τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπιστία, τὴ ζήλεια, τὸ γάμο κτλ. Τὰ ἄρθρα αὐτὰ μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ 'Ἀδόλφου Ρικὰρ θὰ σᾶς γοητεύσουν καὶ θὰ σᾶς λύσουν πολλὲς ἀπορίες, γιατὶ μιλοῦν σ' αὐτὰ οἱ διασημότεροι σοφοί, λογοτέχναι, ποιηταί, καλλιτέχναι. Ἀρχίζουμε μὲ τὴν ἀγάπη:

Ἡ Α. Μ. ὁ ἔρως

"Ας ἀγαπᾶμε!... "Ας ἀγαπᾶμε!...
Τὰ νειάτα μας φεύγουν γοργὰ
Γοργὰ κι' ὁ χρόνος φεύγει, πετᾶ
κι' ἐμεῖς μαζὶ του φεύγουμε, πᾶμε...
(Λαμαρτίνος)

Οἱ λόγοι τῆς ἀγάπης

'Ἀγαπᾶ κανεὶς τὴν γυναῖκα γιὰ τρεῖς λόγους, λέγει ὁ Ζὺλ Νοριά: α) γιὰ τὴν ὑγους, λέγει ὁ Ζὺλ Νοριά: α) γιὰ τὴν ὑγεία της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε σοβαρὴ περοχὴ της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε σοβαρὴ περοχὴ της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε σοβαρὴ ἀλλὰ καὶ σπάνια. β) γιὰ τὴν ὁμορφιά της. 'Ἀγάπη κοινὴ καὶ σύ

Τά δράματα τής ΚΑΡΟΛΙΑΣ

Ένα μπουκετάκι βιολέττες

Τή λέγανε Τερέζα, είχε ξανθά μαλλιά, μάτια γατίσια καί ήταν τό καλύτερο μοντέλο τών ζωγράφων τού Μονπαρνάς.

Έξη μήνες τώρα έπόζαρε στό άτελιέ τσύ Πιέρ Νορβάλ. Ή Τερέζα είχε ένα τέλειο σώμα καί μιά πολύ καλή καρδιά. Ό Νορβάλ δέν είχε κανένα παράπονο μαζί της. Ήταν τακτική στήν ώρα της καί δέν παραπονιώταν καθόλου άν ό Νορβάλ τήν κρατούσε περισσότερη ώρα στήν πόζα. Τό άποτέλεσμα τής μεγαλης αύτής καλωσύνης της ήταν νά τήν ερωτευθή στό τέλος τρελλά ό Νορβάλ, ό όποιος άν καί ζούσε στό Μονπαρνάς καί ήταν ζωγράφος, είχε τήν άφέλεια καί τήν άγνότητα ένός γυμνασιόπαιδος.

Κι' έπειδή ό Νορβάλ τής ήταν πολύ συμπαθής ή Τερέζα περίμενε μέ άγωνία τήν ήμέρα πού θά τής έξωμολογείτο τόν έρωτά του.

Ή ήμέρα αύτή δέν άργησε νάρθη.

—Σέ άγαπώ Τερέζα, τής είπε ένα μεσημέρι ό Πιέρ. Είσαι ό παρήγορος άγγελος πού μέ κανει νά ξεχνώ τή φτώχεια μου... Σέ σένα θα τό όφείλω άν κάνω κανένα μεγάλο έργο... Τερέζα, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

Ή Τερέζα τού χαμογέλασε καί τού άπλωσε τό χέρι της. Ό Πιέρ τό φίλησε μέ συγκίνησι.

Ύστερ' άπό ένα μήνα έκαναν τούς γάμους τους.

Ό Πιέρ πούλησε μερικούς πίνακας πού είχε στό άτελιέ του καί τό ξευγάρι έφώδιασμένο μέ κάμποσα χιλιάρικα πήγε νά περάση τό μήνα τού μέλιτος στήν Νίκαια...

Ή Τερέζα ήταν τρισευτυχισμένη. Ζούσε σ' ένα παραμυθένιο κόσμο, σ' έναν κόσμο στόν όποιο άλλες οί κυρίες φορούσαν πολυτελέστατες τουαλέττες καί οί κύριοι σμόκιν καί φράκο.

Ή Τερέζα ένα βράδυ στό Καζίνο έπαιζε στή ρουλέττα τό τελευταίο της έκατοστάριο καί τό έχασε. Κατσούφιασε γι' αύτό κι' έτοιμαζόταν νά πάη στή ταράτσα νά βρή τόν Πιέρ, όταν ξαφνικά τήν πλησίασε ένας ξυρισμένος κύριος καί της είπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία μου, νά σᾶς πάρω σύντροφο στό παιχνίδι μου; Στήν Ἀμερική τό συνηθίζουμε αὐτό...

Ή Τερέζα δέν τού άπάντησε. Προχώρησε χωρίς κέφι πρός την ταράτσα καί βρήκε τόν άνδρα της

*

Τή γρήγορα πού περνούν οί εὐτυχισμένες ήμέρες. Τά λεπτά σώθηκαν καί τό ζευγαράκι γύρισε στό Παρίσι, στή σοφίτα τού Μονπαρνάς.

Καί τότε άρχισαν οί στερήσεις. Ό Πιέρ κουραζόταν πολύ γιά νά τά βγάλη πέρα. Κί' ή Τερέζα άρχισε νά βρίσκη ἀνυπόφορη τή μίζερη ζωή πού έκανε πτώα...

Συχνά δάκρυζε μέ τήν σκέψι ότι ή ὠμορφιά της θά μαραινόταν σ' έκείνη τή σοφίτα, μακρυά ἀπ' τίς χαρές τοῦ κόσμου...

Μιά μέρα τυχαίως ἀντάμωσε στό δρόμο τόν ξυρισμένο έκείνο Ἀμερικανό πού είχε δῆ στή Νίκαια καί ντράπηκε γιά τήν ταπεινή περιβολή της. Ἐκείνος ὅμως τής ἔρριξε ἕνα τρυφερό βλέμμα. Ἡ Τερέζα γύρισε ἀλλοῦ τό κεφάλι της, ἀλλ' ἡ καρδιά της χτυπουσε δυνατά..

*

Ὕστερ' ἀπό λίγον καιρό ἡ Τερέζα γιώτταζε τά γενέθλιά της. Κατά κακή του τύχη τίς ἡμέρες ἐκείνες ὁ Πιέρ δεν εἶχε χρήματα κα; θόλου. Ἀφοῦ ἔσπασε τό κεφάλι του τί δῶρο νά κάνη στήν ἀγαπημένη του, σκέφθηκε ὁτι τό καλύτερο δῶρο θά ἦταν ἕνα μπουκετάκι βιολέτες τῆς Παρμας. Τίς ἀγαποῦσε τόσο ἡ Τερέζα... Ἀλλά τά λουλούδια αὐτα ἦσαν πολύ ἀκριβά καί ὁ Πιερ δέν εἶχε παρά δυό φράγκα στήν τσέπη του. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νά τής κάνη ἕνα δῶρο. Καταλάβαινε ὁτι τόν τελευταίο καιρό ἡ Τερέζα ἐστερεῖτο πολλα πράγματα. Αὐτό τον λυποῦσε πολύ. Θά ἤθελε νά εἶχε τά μέσα νά ἱκανοποιήση ὅλες τίς ἐπιθυμίες της.

Ὁ Πιέρ ἐγνώριζε ὅτι μιά γυναίκα συγκινεῖται καί μ' ἕνα ἀσήμαντο ὄωρο, ὅταν προέρχεται ἀπ' τον ἄνδρα πού ἀγαπᾶ πραγματικά. Ἔπρεπε λοιπον νά ἐξοικονομήση τά χρήματα γία ν' ἀγοράση λίγα λουλούδια.

Ἤπγε σέ πολλούς φίλους πού καί τους παρακαλεσε νά τόν δανείσουν. Ἀλλά κι' ἐκείνοι ἀριακόντουσαν στήν ἰδια οἰκονομική κατασταση μ' αὐτόν... Ὅσο περνοῦσαν οἱ ὧρες ὁ Νορβαλ ἑνοιωθε τά ματια του νά βουρκώνουν ἀπό ἀπελπισία.

Ἀργά κατά τό βράδυ ἀποφασισε νά γυρίση στό σπιτι — μέ χέρια ἀδειανα. Ἐκεῖ πού περπατουσε πέρασε ἀπο ἕνα ἀνθοπωλειο πού εἶχε ἐκτεθειμένα ἀπ' ἔξω ἰδιαφορα λουλούδια. Ἕνα μπουκετάκι μέ ὡραιες διολέτες τῆς Πάρμας τράσηζε τήν προσοχή του. Ἔρριξε μερικα θλέμματα τριγύρω του, εἰδε ὅτι δέν ἔβλεπε κανείς, ἄρπαξε τό μπουκετακι καί τό ἔβαλε στά πόδια.

Ἦταν καταχαρούμενος! Θά ἔδινε ἕνα δῶρο στήν ἀγαπημένη του γιά τά γενέθλιά της.

Ἀλλά ὅταν ἔφθασε στή σοφίτα ἡ Τερέζα δέν ἦπταν ἐκεῖ. Καί ὁ Πιερ θρῆκε στό τραπέζι ἡο ἑξῆς σημείωμα:

«Δεν μπορῶ πια νά ὑποφέρω τή μίζερη αὐτή ζωή... Ἡ φτώχεια θα με κάνη να τρελλαθῶ... φεύγω. Δέν θα με ξαναδῆς... Χαίρε για παντα!... Τ ε ρ έ ζ α».

ΖΑΚ ΩΒΙΛ

◆◆

Δύο νέες ἐπιτυχίες

Τά δυό καινούργια μουσικά κομμάτια τού κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου («Καί τώρα;...») καί («Δέν πειράζει...»), σημείωσαν σ' ὅλες τίς ὀρχήστρες, τραγουδίστες ἀπ' ὅλους τούς ἐκλεκτούς τραγουδιστάς, με γάλη ἐπιτυχία. Πωλοὐνται σ' ὅλα τά μουσικά καταστήματα.

◆◆

Μουσικές ἐκδόσεις

Τό κυκλοφοροῦν ὑπό τοῦ μουσικοεκδοτικοῦ οἴκου Μ. Κωνσταντινίδη, (Γλάδστωνος 3), («Σάν φευγουν τά νειάτα»), νοσταλγικό θάλς, τῶν κ.κ. Κ. Καραχάλιου καί Θ. Ρεμούνδου, τραγουδιοῦνται στό Ραδιοφωνικό Σταθμό ἀπό τό ἐκλεκτό ντουέτο Παπαδάκη καί Μαρούδα, μέ τήν ὀρχήστρα Ι. Κανελλίδη.

ΤΑ ΠΛΑΣΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

Τεχνάσματα καί πονηρίες τῶν κακοποιῶν

Πρίν ἀπό λίγα χρόνια ἀνεκαλύφθη στο Παρίσι μιά σπειρα λωποδυτῶν, ἡ δράσις τῆς ὁποίας ἀπασχόλησε γιά πολύν καιρο τά παρισινά δικαστήρια.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε 30 ἄτομα, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τήν «ὡραία Ἕλμα» μιά Δανίδα, πού ἔπαιζε σοσαρό ρολο στή σπείρα αὐτή.

Σκοπός τῆς σπειρας ἦταν ἡ κατασκευή καί ἡ πώλησις πλαστῶν διαβατηρίων σε πρόσωπα πού γιά διαφόρους λογους ἐπρεπε νά ἐγκαταλείψουν διαστικα τό μερος πού ἐμεναν καί νά ταξειδέψουν στο ἐξωτερικό.

Ἡ κατασκευή πλαστῶν διαβατηρίων εἶνε μιά ἐργασία πολύ πιό εὔκολη ἀπ' τήν παραχαραξῆ χαρτονομισμάτων, καί ἀποδίδει, μπορεί να πῆ κανείς, περισσότερα κέρδη.

Ἡ πελατεια δὲν λείπει ποτὲ γιατί τό πλαστό διαβατήριο εἶνε ἕνα εἶδος πρώτης ἀναγκης για τούς μεγάλους διεθνεις κακοποιους που μετακινοῦνται συχνά ἀπο τη μια χώρα στήν αλλη.

Οἱ λωποδύτες αὐτοι ἔχουν σέ κάθε χώρα τούς «ἀνθρώπους» τους, μέ τούς ὁποιους θρίσκονται καί κάθε τόσο σε στενη ἐπαφη παίρνοντας ἡ δινοντας ὁδηγίες γιά διάφορα ζητήματα τής «ἐπιχειρήσεώς» τους. Μονον ἔτσι μποροῦν νά ἐξηγηθοὐν μερικές ἐκπληξεις. Ἐπὶ παραδειγματι χρεώγραφα πού ἐκλάπησαν στο Παρίσι, πωλουνται τήν ἐπομενη εἰς τούς κλεπταποδόχους του Λονοίνου καί ἐπειτα ἀπό μία ἑβδομάδα θρίσκονται στή Βουδαπέστη ἡ στήν Ἄγκυρα.

Ὅλοι οἱ μεγαλοι κακοποιοί πού ἀνακατεύονται με τέτοιες δουλειές ταξειδεύουν μέ 3 ἡ καί 4 διαβατήρια.

Ἐσῦ ὅμως γεννιέται μιά ἀπορία. Ἐφ' ὅσον ἕνας τέτοιος λωποδύτης θρίσκεται σέ μιά χώρα κ' ἔχει δυό διαβατήρια, ἐχει καλῶς. Ἀν ὅμως περάση τά ρια, ἐχει καλῶς. Ἀν ὅμως περάση τά σύνορα, δέν ὑπαρχει ὁ σοσαρός κίνδυνος νά τά ἀνακαλυψουν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τελωνείου.

Γιά να τό ἀποφύγουν αὐτό οἱ κακοποιοι μεταχειρίζονται ἕνα τέχνασμα ἀπλούστατο. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας ρετικά διαβατήρια ἀφοῦ «ἐργαστῆ» στο Λονδίνο ,θέλει νά μεταφερη τό πεδίον τῆς δράσεώς του στο Παρίσι. Βάζει πότε σ' ἕνα φάκελλο τό διαβατήριο πού δέν τοῦ χρειάζεται προσωρινά καί τό στέλνει ταχυδρομικῶς στο Παρίσι ποστρεσταντ εἰς το ὄνομα κάποιου συνενόχου του, κι' ἀκόμα ἕνα μπιλλιετο μέ τό ἑξῆς περιεχόμενο: («Ἀγαπητέ μου φίλε. Κατα λάθος πῆρα μαζί μου καί τό διαβατήριό σου, μαζί μέ ἄλλα ἐγγραφα. Σοῦ ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη καί σοῦ τό ἐπιστρέφω ἐπειγόντως».

Ἔτσι μόλις φτάση στο Παρίσι παίρνει τό δεύτερο διαβατηριο.

Ἐπικίνδυνος τύπος κακοποιοῦ-τζέντλεμαν τῶν τελευταίων ἐτῶν ἦταν κάποιος ὀνόματι Κρόλιν, ὁ ὁποίος μέ τά ἔξυπνα κόλπα του εἶχε φέρει σέ πραγματικό ἀδιέξοδο τά λαγωνικά ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Εὐρώπης.

Κάποτε ἔπειτα ἀπό μερικά καλά («κόλπα») πού σκάρωσε στήν 'Ολλανδία καί τό Βέλγιο, ὁ Κρόλιν, ἤθελε νά περάση στή Γαλλία. Εἶχε ἠδη κρατήσει μιά θέσι στήν ταχεία Βρυξελλῶν-Παρισίων, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἔλεγχος διαβατηρίων στά σύνορα ἦταν πολύ αὐστηρός, γιατί ἡ ἀστυνομία καταζητοῦσε ἀκριβῶς αὐτόν.

Ἔξυπνος καθώς ἦταν κατέστρωσε ἀμέσως τό σχέδιό του.

Στίς Βρυξέλλες γνώριζε πολύ καλά ἕναν ἔμπορο μέ ἐλαστικη συνείδησι, ἀλλά ἐν τάξει ἀπέναντι τής δικαιοσύνης. Ὁ ἔμπορος αὐτός εἶχε περίπου ἡλικία μέ αὐτόν... Ὁ ἔμπορος αὐτός εἶχε τήν ἰδια ἡλικία μέ τόν Κρόλιν.

Μέ μιά καλή ἀμοιθή τόν ἔπεισε νά ταξειδέψη μαζί του στή Γαλλία. Προπορευόμενος ὅμως πῆρε τό διαβατήριο τοῦ ἐμπόρου καί φρόντισε νά τοῦ δώση ὑποπτη ἐμφάνισι μέ μερικές κηλίδες καί τεχνικα ξυσίματα.

Ἀντιλαμβάνεσθε τί ἔγινε στά σύνορα. Ἡ ἀστυνομία ἐπισασε τόν ἔμπορο, ὁ ὁποίος παρουσίασε τό ὑποπτο διαβατήριο. Συνεκέντρωσε ἀπάνω του ὅλη τής τήν προσοχή καί ἀδιαφόρησε γιά τόν ἄλλους ταξειδιῶτες. Ἔτσι ὁ Κρόλιν μπόρεσε νά περάση ἀνενόχλητος τά σύνορα καί νά φτάση στο Παρίσι.

Δ. ΩΑΘΑ

ΕΡΩΣ

ΤΟ ΕΞΑΛΛΟ

Καταμεσής τοῦ δρόμου ἔγινε σκηνή καταπληκτική. Ἦταν ἕνα ζευγάρι.

Ἐκείνος:

"Ἀνθρωπος πολύ σοβαροῦ ἐξωτερικοῦ. Κυττοῦσε καί κάθε τόσο γύρω του. Ἐλαφρότατα καί ἀδιόρατα ἀνήσυχος. Μᾶλλον ψύχραιμος ὅμως, σάν ἄνθρωπος πού ξέρει νά συγκρατῆ τόν ἑαυτό του στίς φουρτοῦνες. Λίγο αὐστηρός, λίγο τρυφερός, λίγο ἔτσι κι' ἔτσι — ἄν τόν ἐπρόσεχες ὅμως καλά θά διεπίστωνες ὅτι ἦταν μᾶλλον ἕνα ἡφαίστειο στά θάθη τοῦ ὁποίου ἔβραζε φωτιά. Ὡστόσο ξεροκατάπινε, συγκρατοῦσε τόν ἑαυτό του καί προσπαθοῦσε, πρό πάντων, νά συγκρατήση ἐκείνην.

Ἦταν δὲ ἐκείνη ὡς ἑξῆς:

'Ἀναστήματος μετρίου. Ἐμφανίσεως κομψῆς. Φάτσας συμπαθητικῆς. Ὕψους ἐπιθετικοῦ.

Μιλοῦσε.

Καί μιλοῦσε γρήγορα. Μέ χειρονομίες, μέ εὐφράδεια, μέ νεῦρα, μέ πείσμα, μέ ἀποφασιστικότητα καί μέ ἐπίμονη τέτοια ποὐ ὅταν σοῦ συμβαίνη νά σοῦ λάχη λές («πίσω μου σ' ἔχω σατανά»). Καί εἶσαι ἐκεῖ μεταξύ φθορᾶς καί ἀφθαρσίας — νά τόν κάνης, δηλαδή, τόν φόνο, ἡ νά μή τόν κάνης.

—Ἀκοῦς πού σοῦ μιλῶ;

—Λιλή μου...

—Αὐτό πού σοῦ λέω.

—Χρυσή μου...

—Εἶσαι ἀσυνείδητος.

—Παιδί μου ..

—Σκασμός!...

Καί τάκ, τάκ, τάκ τό τακουνάκι στό πλακόστρωτο. Τό πρόσωπο κατακόκκινο, τά μάτια ἐξαλλα, τά μαλλιά ἀνάστατα, τό ὕφος ἀποφασιστικό, ἡ φωνή ἀπειλητική — καταμεσής τοῦ δρόμου αὐτά. Τί τοῦ ἔλεγε; Τί τῆς ἔλεγε; Τί εἶχαν νά μοιράσουν; Γιατί διαφωνοῦσαν;... Ζευγάρι ταιριαστό φαινόταν σ' ὅλα τ' ἄλλα. Ποιός, διάολος ἔβαλε τήν οὐρά τους ἀναμεταξύ τους κι' ἐπέμεναν νά λύσουν ζήτημα προφανῶς τόσο περίπλοκο καί αὐλυτο; Καί ποιό ἦταν τό ζήτημα αὐτό;

"Ω, θεά 'Υπομονή!

'Εσύ ποὐ ἐπιβλέπεις ἐπὶ τά πλάσματά σου τά ἀνδρικά καί τόσες φορές τά σώζεις ἀπό κακοτοπιές, ἐσύ ποὐ ἐδίδαξες τόσους καί τόσους ἄντρες νά θάζουν ἀπό τό ἕνα αὐτὶ τά λόγια τῶν γυναικῶν καί νά τά βγάζουν ἀπὸ τ' ἄλλο, ἐσύ ποὐ εἶσαι ἡ προστάτις καί «πολιοὐχος» τῶν ἀνδρῶν, πῶς ἔτσι ἐγκατέλειψεις στήν τύχη του τόν συμπαθέστατον αὐτόν ἄνθρωπο μέχρι τέτοιου σημείου ὥστε νά τά κάνη μούσκεμα τόσο πανηγυρικά;

Γιατί σέ μιά στιγμή τό ἡφαίστειο ποὐ ἔβραζε σπά ἔγκατα τῆς ψυχῆς τοῦ τόσα καθως πρέπει κυρίου ἔσκασε. 'Εσήκωσε τό χέρι του κ' ἕνα χαστοὐκι ἐβρόντησε στό πρόσωπο τής νεαρᾶς. Ὕστερα δευτερο χαστοὐκι. Ὕστερα τρίτο. Ὕστερα τέταρτο.

"Υψιστε! Τί ἦταν τοὐτο;

'Αστραπιαία ἔπεσαν τά τέσσαρα χαστοὐκια ἑπάνω στά ρόδινα μάγουλα τῆς μικρῆς Τό ἀποτέλεσμα ἦταν τρομακτικό. Φωνές. Κακό. Σαματᾶς. Κόσμος. Τρεχάλες. Συγκέντρωσις. Περίεργοι. 'Ιππόται. 'Αναστάτωσις. 'Αστυφύλακες. Σχόλια. Κατάπληξις. Φωνές. Αὐτόφωρο.

—"Α, κ. πρόεδρε!...

—Τί συνέβη;

—"Α, κ. πρόεδρε, νισάφι!

—Λέγε, λοιπόν.

—"Α, κ. πρόεδρε, μοὐπριζε τό σηκότι. Δὲν εἶνε κοπέλλα αὐτή. Δέν εἶνε ἄνθρωπος αὐτή. Εἶνε ἐξαλλον ὑποκείμενον, μαὐρη ἡ ὥρα ποὐ ἐμπλεξα μαζί της. Τίποτε ἄλλο δέν σᾶς λέω: Γιὰ νὰ ἀναγκασθῶ ἐγώ, νὰ θγῶ ἀπὸ τὰ ροὐχα μου, νὰ δείρω μιὰ γυναῖκα καταμεσῆς τοὐ δρόμου φαντασθῆτε τί μοὐ ἔκανε.

'Αναστενάζει:

—Φρίκη!

Τρέμει:

—Εἶνε ἀπίστευτο!

Βγάζει μαντήλι, σκουπίζει τὸ μέτωπο, τὰ μάγουλα, τὰ χέρια — μουσκίδι εἶνε στὸν ἱδρῶτα.

—Δὲν εἶνε κοπέλλα αὐτή, εἶνε ἡ ὥρα ἡ κακή. Μ'ἀγαπᾶ λέει. Μ' ἀγαπᾶ! Μ' ἐλνωσε. Δέν μ' ἀφίνει ἡσυχία. Ποὐ πηγαίνω. Τί κάνω. Ποιὸν συναντάω. Μὲ ποιὸν μιλάω. Ποιόν κυττάω. Ζηλεύει ὅλους. Ζηλεύει τὰ πάντα καὶ τὸ σύμπαν. Ζηλεύει τὴν γυναῖκα μου, γιατί, ἀλλοίμονον, εἶμαι παντρεμένος. Ἔλεγχος στὰ πάντα. Ἔλεγχος καὶ στὶς σχέσεις μου μὲ τὴ γυναῖκα μου. Νὰ μὴ τῆς μιλάω! Νὰ μὴ τὴν ἀναφέρω. Νὰ μὴ θγαίνω μαζί της. Νὰ μὴ πηγαίνω σὲ κινηματογράφο. Νὰ τὴν πνίξω λέει. Νὰ τὴν διώξω. Νὰ τὴν ἐξαφανίσω. Νὰ τῆς δώσω ξύλο Ἔ, μὰ δά! Ὁ-λοι οἱ παντρεμένοι, κ. πρόεδρε, κάνουν καὶ τὰ παραπτώματά τους. Ἀλλὰ τὸ δικό μου — ὤ, τὸ δικό μου! Δὲν ἐμπλεξα μὲ γυναῖκα ἐγώ, ἐμπλεξα μὲ τὴν θύελλα. Ὅλος ὁ κόσμος ὅταν πηγαίνη μὲ τὴν ἐρωμένη του τρέμει μὴν τὸν δῆ ἡ γυναῖκα του. Ἐγὼ ὅταν ἔθγαινα μὲ τὴν γυναῖκα μου ἔτρεμα μὴ μὲ δῆ ἡ ἐρωμένη μου. Δὲν μπορῶ πιά! Ἐξασσα. Ζέστη. Μαὐρη ἀγορά. Ἐκνευρισμοί. Οἱ τοιάτες τέσσαρα ἐκατομμύρια. Κι' αὐτὸ τὸ θάσανο ἐπάνω σ' ὅλα τ' ἄλλα. Ποιός θ' ἀντεῖχε κ. πρόεδρε; Ποιός;

Ἡ θύελλα δὲν μιλᾶ. Κι' ὅταν καλεῖται νὰ πῆ κάτι, λέει μόνο:

—Τὸν ἀγαπῶ.

—Παντρεμένο ἄνθρωπο;

—Ναί. Κι' ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾶ

'Οὐὐρεται ὁ ἄνθρωπος.

—'Αλλοίμονό μου, ἀλλοίμονον!

Τοὐ θάζει κάποια ποινή ὁ πρόεδρος. 'Αλλὰ τί νὰ σοῦ κάνη ὁποιαδήποτε ποινή. Τὸ ἐξαλλο πλάσμα ψιθυρίζει:

—Ἔλα ὄξω καὶ τὰ λέμε!

Κι' ἐν σώματι τὸ ἀκροατήριο ψιθυρίζει:

—Οὐδὲ ψὐλλος στὸν κόρφο του.

Δ. ΩΑΘΑΣ

Παρακολουθήσατε ἀπὸ σήμερα στὴν 6η σελίδα τὸ νέο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα:

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἡ πιὸ παθητικὴ ἱστορία ἀγάπης, γεμάτη πόνο, τρυφερότητα, ραδιουργίες, καὶ μίσος.

Ἐπίσης ἀπὸ σήμερα στὴν 3η σελίδα θὰ σᾶς γοητεύσῃ:

Τὸ περιβόλι τῆς ἀγάπης

ὅπου κάθε ἑβδομάδα ὅλοι ὅσοι ἀγάπησαν, ὅσοι ἑνοίωσαν τὴν καρδιά τους νὰ χτυπᾶ γλυκά, πονεμένα, ὅσοι ἀτύχησαν καὶ ὅσοι στάθηκαν τυχεροὶ στὸν ἔρωτα, θὰ βρίσκουν παρηγοριὰ καὶ βάλσαμο στὸν ἐρωτικό τους πόνο.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΓΕΛΟΥΣΕ

—Τί ἔχεις Κωστάκη καὶ γελᾶς ἔτσι; Σοῦ συνέθη τίποτα;

—Ναί, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε δυὸ μπάτσους.

—Καὶ γι' αὐτὸ γελᾶς ἔτσι;

—Ὄχι, ἀλλὰ καθὼς ἔκανε νὰ μὲ χτυπήση ἔρριξε τὸ μελανοδοχεῖο καταγῆς κι' ἐλέρωσε τὸ χαλί τοῦ πατώματος.

—Ἔ! Κι' ἐσὺ τί ἔχεις νὰ κερδίσης ἀπ' αὐτό;...

—Τώρα ποὐ θὰ γυρίση ἡ μαμά ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ θὰ τὸ ἰδῆ... θὰ γελάσουμε. Θὰ τοὐ τὶς θρέξη γιὰ καλά.

ΤΙ ΤΟ ΗΘΕΛΕ

—Τί τὸ θέλεις αὐτὸ τὸ κοράκι, Γιάννη;

—Τὸ ἀγόρασα γιὰ νὰ ἐξαχριθώσω ἀν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ πουλιὰ αὐτὰ ζοῦν ἑκατὸ καὶ διακόσια χρόνια.

ΕΓΗΓΗΣΙΣ

—Τί γάλα εἶνε αὐτὸ ποὐ μοῦ ἔφερες; Καθαρὸ νερό.

—Ξέρετε τί συμβαίνει... Μ' αὐτὲς τὶς ζέστες τώρα, οἱ ἀγελάδες πίνουν πολὺ νερὸ καὶ... νέρωσε τὸ γάλα τους.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τέτ-α-Τέτ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα ποὐνται φωλιὰ (σωστή.

Ἡ νύχτα πέφτει κι' ἀρχινᾷ γλυκὰ νὰ ζη- (μερώνη.

ΕΚΕΙΝΗ (μισομπροὐμπτα—μισογονατιστή σκοτώνει ψὐλλους καὶ κορηοὐς κι' ΕΚΕΙ- (ΝΟΣ καμαρώνει).

*

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἀγανάκτησι κι' ἀπὸ θυμὸ γε- (μάτη):

Μ' αὐτὰ τὰ παλποζωντανὰ δὲν ἔχω κλείσει (μάτι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐριο κατόλ, μωρό μου, θὰ σοῦ (στείλω.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ὑποχρέωσες! (Σκοτώνει ἕνα (ψὐλλο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν σὲ ὄνειρο κι' ἀφηρημένα (λίγο):

Λοιπόν, σ' ἕνα συμπέρασμα σπουδαίο κα- (ταλήγω.

Αὐτὰ τὰ παλποέντομα, καθὼς στὸ ξανα- (εἶπα...

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐ! μὲ σκότισες! (Σκοτώνει κι' (ἄλλη σκνίπα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάψε νὰ μιλᾶς, μωρή, σ' αὐτὸ (τὸν τόνο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐμπαΐλντησα κουνούπια νὰ σκο- (τώνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στόχω ξαναπῆ νὰ ἔχης λίγη (τσίπα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μὲ παρατᾶς! (Σκοτώνει κι' (ἄλλη σκνίπα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μεγαλόπρεπα, σὰν γνήσιος ἰπ- (πότης):

Κάθε ζωή, κι' ἡ πιὸ μικρή, θὰ ἔχη τὸ σκο- (πό της.

Μὲ ἄλλα λόγια δὲν μπορεῖς

ζωὲς ἐντόμων γ' ἀφαιρῆς

ποὐχουν κι' ἐκεῖνες, ἀσφαλῶς, μιὰ σχετική (ἀξία.

"Οταν σκοτώνης ἔντομα —ἐγὼ στὸ θεβαιώ- (νω—

θυμώνει ὁ καλὸς θεός, γιατὶ αὐτὸς καὶ (μόνο

μᾶς ἔπλασε καὶ στὴ μορφὴ καὶ στὴν ψυχὴ (ὡραίους..

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ παράπριξες! (Σκοτώνει τρεῖς (κορέους).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὑπερήφανα): Θαρρῶ πὼς παρα- (φέρεσαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μωρέ, τὰ μυαλὰ ποὐ ἔχεις νὰ τὰ (χαίρεσαι!

Κι' οὔτε θυμώνω μ' ὅ,τι λὲς μὰ οὔτε ἐκ- (νευρίζομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἐγκαρτέρησι): Δὲ σὲ ξεσυ- (νερίζομαι.

Νᾶσαι σαχλή, ἀνόητη καὶ ἀναιδῆς δὲν (παύεις

καὶ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς δὲν θὰ τὴν κατα- (λάθης.

Τὶς μικροασχολίες σου ποτὲ σου δὲν θ' ἀ- (φήσης

καὶ δὲν θὰ κάτσης νὰ σκεφτῆς καὶ νὰ φι- (λοσοφήσης.

Εἶν' ἡ ζωὴ προνόμιο καὶ θεῖο δῶρο, ἄρα...

ΕΚΕΙΝΗ (μᾶλλον ἐξαλλη): Πάψε, θρὲ σα- (χλαμάρα!

Ἐγὼ ἐδῶ θουρλίζομαι κι' ἐσὺ φιλοσοφεῖς, (γιὶ αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται στὸ κάτω τῆς (γραφῆς

νὰ σθύσω τὸ ἠλεκτρικὸ γ' ἀνάψω τὸ καν- (πλί,

νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ μᾶς φᾶν οἱ σκνίπες καὶ (οἱ ψὐλλοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως τρυφερά): Κι' ὅμως, μι- (κρή μου, κι' ὅμως

γιὰ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς ὑπάρχει κάποιος νό- (μος;

Εἶν' ἕνας νόμος ἄγραφος ποὐ φάνηκε ἀφοὐ γεννήθηκαν οἱ ἄνθρωποι!... ΕΚΕΙΝΗ: Ζα- (μανφοὐ!...

Περιφρονεμένη

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

—Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;

Ἡ Λουκία κύτταζε τὸν Πέτρο Παυλῆ, τὸν προϊστάμενό της, μὲ μάτια τρομαγμένα. Ὅλα τὰ παράξενα τοῦ κόσμου μποροῦσε νὰ φανταισθῆ, μὰ πὼς θὰ τῆς ἔκανε πρόμποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ θάλη στὸ μυαλό της Κι' ὄμως...

Στεκόταν μπροστά της τώρα ὁ Παυλῆς, ψηλός, παχύς πελώριος καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά του μαῦρα φρύδια, τὰ γκρίζα μάτια τοῦ τὴν κύτταζαν τρυφερὰ σχεδόν. Τρυφερὰ! Ἂν δὲν ἦταν τόσα ταραγμένη ἡ Λουκία, θὰ μποροῦσε νὰ γελάσῃ. Ἂν ἦταν δυνατὸν ποτὲ νὰ ταιριάσῃ ἡ λέξι αὐτὴ στὸν Πέτρο Παυλῆ.

Τὸν γνώριζε δυὸ χρόνια. Ποτὲ δὲν εἶχε ἰδῆ τὸ χαμόγελό του. Καὶ τὰ μάτια του τῆς φαίνονταν πάντα σὰν δυὸ σπιθοῦλες, μισοκρυμμένες κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φρύδια ὅμως ἦταν ἀλλοιώτικα αὐτὰ τὰ μάτια. Καὶ συνήθως μονάχα γιὰ νὰ μαλώσουν, σὰν νὰ σιγοτρεμούλιαζαν τώρα.

Στὸ δροσερὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας, τὸ αἷμα φουντωμένο στὰ μάγουλά της, ἀναπάσῃ. Ὁ κτύπος φαινόταν ἀπάνω ἀπὸ τὴ μαύρη της ποδιὰ τῆς δουλειᾶς, τόσο ποὺ ὁ Παυλῆς χαμογέλασε πιὸ πολύ

—Εἶσαι ταραγμένη, τῆς εἶπε. Δὲν τὴν περίμενες αὐτὴ μου τὴν πρότασι, ἐ, μὴ κρούλα μου; Καὶ σίγουρα πὼς νὰ μοῦ ἀρνηθῆς; Σὲ τρομάζουν τὰ γκρίζα μου μαλλιά;

Τὰ γλυκὰ μάτια τῆς Λουκίας κύταξαν γρήγορα τὰ ἀραιὰ μαλλιὰ τοῦ προϊσταμένου της, ποὺ ἦταν ἐντελῶς γκρίζα. Καὶ μὲ πιὸ πολὺ τρόμο ἀκόμα, κύτταξε ἡ κοπελλίτσα τὶς δυὸ βαθειὲς σκληρὲς ρυτίδες ποὺ ἔφευγαν ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς μύτης καὶ ἔφθαναν ὡς τὸ σαγόνι.

Ἦταν ὁ τύπος τοῦ αὐτοδημιούργητου ἀνθρώπου. Ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια εἶχε μείρησεις εἶχε σπουδάσει, εἶχε τελειώσει τὰ νομικὰ κι' ἔπειτα γύρισε τὴν πλάτη στὴν ἐπιστήμη καὶ ἄνοιξε ἐργοστάσιο. Ἔφτιαξε στὴν ἀρχή. Ἔνα μικρὸ ἐργοστασιο ἐπειτα, μιὰ πελωρία ἐγκατάστασι. Κι' ὅσο μεγάλωνε ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν του, τόσο ἀσπρίζαν τὰ μαλλιά του. Σαραντατέσσερα χρόνων ἀνθρωπος τώρα, φαινόταν σχεδὸν γέρος. Κι' ὅπως ἦταν σκληρὸ τὸ μέταλλο ποὺ δουλεύαν οἱ ἐργάτες του, ἔτσι σκληρὴ γινόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κι' ἡ φυσιογνωμία του.

Τὸν καλὸ του λόγο κανένας δὲν τὸν ἀκουγε. Ὡστόσο κανένας δὲν τὸν ἀπαρατονεθῆ. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ψιθυρίζονταν πὼς ὁ Παυλῆς ἔκανε ἐλεημοσύνες, ἀλλὰ κρυφά. Οἱ περισσότεροι ποὺ τὸ ἀκουγαν αὐτό, κουνοῦσαν τὸ κεφάλι ἀϋσπιστα.

Πρὶν δυὸ χρόνια, εἶχε παρουσιαστῆ δειλή, γεμάτη ἀγωνία μπροστά του ἡ Λουκία Μαθιοῦ. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο καὶ κάποιος συγγενής της τὴ σύστησε στὸν Παυλῆ. Ζητοῦσε τότε μιὰ δακτυλογράφο. Τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη διαπερστικὴ ματιὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Σᾶς κρατῶ δοκιμαστικά.

Μετὰ δυὸ μῆνες, τῆς εἶπε πάλι:

—Τώρα σᾶς θεωρῶ μόνιμη, καὶ τῆς ὥρισε κάποιο μισθό. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ. Οὔτε τσιγκούνικη, οὔτε γενναία ἀμοιδή. Κι' ἀπὸ τότε ἡ Λουκία ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο, δίπλα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Πρὶν δυὸ χρόνια εἶχε αἰσθανθῆ τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται ὅταν πρωτοκάθησε στὸ τραπεζάκι της. Δίπλα οἱ μηχανὲς ποὺ βούιζαν, τῆς σταματοῦσαν τὸ μυαλό.

Τώρα, εἶχε συνηθίσει τόσο πιά, ποὺ δὲν ἄκουγε τὸ βουΐτό τους. Κι' ὅμως, ποτὲ ζῆν ἐβούιζε τόσο ἡ σκέψι της ὅσο αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Λουκία, εἶπε σιγὰ ὁ Πέτρος. Καταλαβαίνω τὴν ἔκπληξί σου, δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι κἀ' οὔτε θὰ μοῦ κακοφανῆ ἂν ἀρνηθῆς. Ἔχεις ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀρνηθῆς κἀ' οὔτε φαντάζομαι νὰ μὲ θεωρῆς τόσο κακό, ὥστε νὰ φοβᾶσαι πὼς ἡ ἐργασία σου πρόκειται νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ αὐτό. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ σοῦ μιλήσω μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ἴσως τότε μὲ καταλάβῃς καλύτερα, ἴσως δὲν σὲ τρομάξῃ πιὰ τόσο ἡ ἰδέα νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Πόσων χρόνων εἶσαι, Λουκία;

—Εἴκοσι χρόνων ἀκριβῶς.

—Ἐγὼ εἶμαι σαραντατέντε ἀκριβῶς, Λουκία· Μπορροῦσα νὰ εἶμαι καὶ πατέρας σου. Ἄκουσε ὅμως γιατί σοῦ προτείνω νὰ γίνῃς σύζυγός μου.

Σταμάτησε ὁ Πέτρος, ἀναστέναξε κι' ἔπειτα ἄρχισε μὲ φωνὴ βαθειά:

—Τὸ ξέρεις ἴσως πὼς δὲν μὲ παραχάϊδεψε ἡ μοῖρα στὰ νειάτα μου. Πάλεψα. Ὁ πατέρας μου ἦταν συνταξιοῦχος κι' ἡ μητέρα μου ἔμεινε χήρα, μὲ δυὸ ἀγόρια, ἐμένα κι' ἕναν ἀδελφὸ μεγαλύτερό μου.

Ὁ ἀδελφός μου σπούδαζε γιατρός. Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ παντρεύτηκε. Ἦταν μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία... Πῆρε μιὰ κοπελλίτσα δεκαέξι χρόνων, λεπτὴ σὰν κούκλα, μὲ κάτι μάγουλα τριανταφυλλένια Σ' ἐννιὰ μῆνες ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε. Φθίσις καλπάζουσα. Εἶνε θλιβερὴ ἡ ἱστορία, ἐ, Λουκία; Ἀκουσε. Εἶνε πιὸ θλιβερὴ ἀκόμα. Ὁ ἀδελφός μου ἀγαποῦσε φαίνεται τόσο παράφορα τὴ λεπτὴ αὐτὴ κουκλίτσα, ποὺ ὁταν τὴν ἔχασε ἔκανε σὰν τρελλός. Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ σαστίσαμε μπροστὰ στὴν τὴν ἀγκαλιά του κι' ἔκλαιγε ὧρες, σὰν μικρὸ παιδί. Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του τὸν κηδέψαμε κι' αὐτόν. Πέθανε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια. Τάχα εἶχε κολλήσει ἀπὸ τὴ γυναῖκα του; Ἡ ἡ ἀθάστακτη λύπη του τοῦ ρήμαξε τὸν ὀργανισμό; Ἡ γυναῖκα του ἦταν ἔρημη στὸν κόσμο, δὲν εἶχε συγγενεῖς κι' ἔτσι τὸ παιδὶ ἔμεινε σ' ἐμᾶς, στὴ μητέρα μου καὶ σ' ἐμένα. Ἐγὼ σπούδαζα ἀκόμα. Θά-ἡ μητέρα μου ἀνάλαβε τὸ παιδάκι μου. Νουρίζε μὲ μοιρολόγια, τὸ πότιζε μὲ δάκρυα. Τὸ μυαλό της σὰν νὰ εἶχε σαλέψει ἀπὸ τὰ δυστυχήματα. Πῆρα τὸ δίπλωμά μου κι' ἔλεγα ν' ἀρχίσω νὰ ἐργάζωμαι, ὁ-Λουκία, γιατί σοῦ διηγοῦμαι ὅλη αὐτὴ τὴ θλιμμένη ἱστορία; Θὰ ἰδῆς τώρα· θὰ καταλάβῃς. Ἤμουν εἰκοσιδύο χρόνων, ὅταν ἔμεινα πεντάρφανος στὸν κόσμο καὶ μοναχὸς προστάτης ἑνὸς μωροῦ ποὺ μόλις ἀρχίνεψε τὴ μητέρα μου καὶ πέθανε. Τί αἰσθάνθηκα τότε; Ἴσως νὰ μπορῆς νὰ τὸ καταλάβῃς. Στὴν ἀρχή, μιὰ ζάλη, ποὺμοιαζε σὰ τρέλλα. Ἔπειτα μιὰ λιγοψυχία. Κι' ἄξαφνα, μέσα ἀπὸ τὴ δυστυχία ἔνοιωσα ἕνα παράξενο συναίσθημα. Μοῦ φάνηκε πὼς γινόμουν ἄλλος ἄνθρωπος. Ἔσφιξα τὰ δόντια μου καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ τριγύριζαν μὲ πρόσωπα γεμάτα συμπόνια, εἶπα:

—Θέλω νὰ ζήσω. Θέλω νὰ ζήσῃ καὶ τὸ παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Τότε γύρισα τὴν πλάτη στὴν ἐπιστήμη μου καὶ ρίχτηκα στὴ βιομηχανία Δὲ θὰ σὲ ζαλίσω γιὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ πόσο πάλεψα. Τὸ μόνο ποὺ θέλω ὅμως νὰ καταλάβῃς εἶνε, πὼς δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου κι' ἂν πέτυχα, αὐτὸ τὸ ὀφείλω στὸ μικρό, στὸ ὀρφανό, ποὺ τὸ θεωροῦσα ἀληθινὸ παιδί μου.

Πῆρα μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, κι' αὐτὴ τὸ ντάντευε. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω πατέρας νὰ ντάντεψε πιὸ τρυφερὰ τὸ παιδί του, ἀπ' ὅ,τι ἔκανα ἐγὼ γιὰ τὸ ἀνεψάκι μου. Ὅλα τὰ χρόνια ποὺ πάλευα, Λουκία, ἡ μόνη μου χαρὰ ἦταν τὸ μικρό. Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου, ὡς τὰ χθὲς ἀκόμα, ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί. Γι' αὐτὸ κι' ὅλας δὲν σκέφθηκα νὰ παντρευτῶ. Γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ φανταισθῶ πὼς θἄμπαινε κανένας ἀνάμεσά μας. Πῶς νὰ σοῦ πῶ;... Ἔτσι, τὸ θεωροῦσα ὑποχρέωσι νὰ ἀφοσιωθῶ ἀποκλειστικὰ στὸ ὀρφανό.

»Εἶσαι δυὸ χρόνια κοντά μου, Λουκία, μπορεῖς ἴσως νὰ καταλάβῃς μόνη σου αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω. Γιατὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῆ εἶνε ἡ ἀγάπη. Νομίζω πὼς τὸ πρόσωπό μου θὰ μεταμορφώνεται ὅταν ἀντικρύζω τὸν Ἀνδρέα. .

—Τὸν Ἀνδρέα;...

Ἡ Λουκία ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα της τόση ὥρα, φώναξε σχεδὸν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Τὴν κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἦταν ἀνεπαίσθητα εἰρωνικό:

—Σοῦ κάνει ἐντύπωσι, θέβαια, γιατὶ μὲ εἶδες ἴσως νὰ τοῦ φέρομαι μὲ τρυφερότητα. Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ δείξω ὅλη μου τὴν ἀγάπη. Ἐγώ, γιὰ τὸν Ἀνδρέα μπορῶ νὰ θυσιαστῶ. Ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸδειξα καὶ δὲν τὸ κατάλαβε. Ἀλλοιῶς θέβαια δὲν θἄφευγε ἀπὸ κοντά μου.

—Ἔφυγε;

Πάλι σὰν ξεφωνητὸ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας.

—Θὰ φύγῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος θρανά. Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα φεύγει.

—Καὶ ποῦ πάει; Γιὰ πολὺν καιρό; Γιατί;

—Γιατί;... Ἐπειδὴ τὸν πνίγει ἡ ζωὴ ἐδῶ, καθὼς λέει. Καὶ πόσον καιρὸ θὰ λείψῃ; Μὰ φαντάζομαι γιὰ πάντα. Πάει στὴν Ἀμερική.

—Στὴν Ἀμερική!

Τὰ μάτια τῆς Λουκίας στηλώθηκαν μὲ τρόμο στὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου, ποὺ ἦταν κλωμό καὶ πιο ρυτιδωμένο ἀπο ἄλλες φορές.

—Θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του, λέει στὴν Ἀμερική. Δεν μπορεῖ νὰ ἐργαζεται πιὰ ἔτσι κοντὰ μου, χωρις πρωτοβουλια, χωρὶς εὐθύνη. Θέλει νὰ σημιουργησῃ κατι δικο του.

—Ὑποθέτω, ψιθύρισε ἡ Λουκία, πὼς κι' ἐδῶ, μπορει νὰ σημιουργησῃ...

—Ἀχ, κοπέλλα μου... φαντάζεσαι πὼς δὲν του εἶπα, ο,τι μπορουσα νὰ του πῶ; .. Μα εἶνε σαν νὰ μιλῶ σε αψυχο σωμα. Γιατὶ ἡ ψυχὴ του, ὁ νους του ὁρισκεται κιόλας, στὴν Ἀμερική.

Ἔλιωσε ὁ Παυλῆς κι' ἀναστέναξε βαρεια.

—Καὶ πάλι, δὲν καταλαβαίνεις γιατί στὰ λέω ολα αυτα, ἐ, Λουκια; Ἀκουσε με ἀκομα λιγο και θα καταλαβῆς. Ὁ Ἀνδρεας φευγει. θα μεινω ερημος. Κι' απο τωρα, ἡ ψυχη μου τρεμει τη μονιαξια. Τί σκοπο θἄχω πια στη ζωη; Ὁ Ἀνδρεας, σε λιγο, αν θελῃ ο θεος και πετυχῃ, θεν θαχῃ την ἀναγκη μου. Και θα ειμαι πιο ερημος ακομα, ακριωσ επειδη κανενα πλασμα στον κοσμο θεν θαχῃ την αναγκη μου, κανενα πλασμα στὸν κόσμο δὲν θὰ μ' ἀγαπᾶ... Λουκια... Καιρὸ τώρα σε βλεπω διαφορετικα. Καιρὸ μελετᾶω το χαρακτηρα σου Ξέρω πως εισαι φτωχή, πως δεν εχεις προικα. Μα ἐγὼ δὲν γυρευω τιποτε ἀπὸ σένα. Μοναχα θελω να μ' αφησῃς να ριξω ολη μου την αγαπη σ' ἐσενα. Ἡ μητερα σου, που το ξερω, εἶνε χηρα κι' ερημη, στον κοσμο, θα την παρουμε στο σπιτι, θα την ἔχωμε καλυτερα κι' απο μητερα μου... Βέβαια, το ξερω πως σημερα σεν μ' αγαπᾶς. Μα θὰ μου υποσχεθῆς πως θὰ προσπαθῆσῃς να μ' αγαπησῃς... Να σου πω τα συνηθισμενα; Ἰσ ξερεις, πως θα ειμαι βασιλισσα στο σπιτι μου. Τα λεφτα που τα κερδισα με τον ἰδρωτα μου, ειν' δικα σου. Ὅλα θὰ ταχῃς στη διαθεσι σου. Λουκια, δεν ἔχω συνηθισει να λεω ὡραια λογια. Μοναχα σου λεω μια φορα ακομα, πως θὰ με κανῃς ευτυχισμενο αν δεχτῆς.

Μὲ φωνὴ ἀχνή, ἡ κοπέλλα ἀποκρίθηκε μετὰ καμπόσῃ ὥρα:

—Ἡ πρότασις σας εἶνε τόσο ξαφνική... Δὲν ξέρω... Δεν ὁρισκω λόγια να σας πῶ. Θελετε αμεσως την απαντησι μου;

—Ὄχι, δεν εἶνε ἀναγκη. Σου ἀφινω μια ἑβδομαδα καιρο να σκεφθῆς, Λουκια. Σκέψου θεβαια καλα. Γιατι στο εἶπα: Σημερα δεν ἐκω την αξιωσι να μ' αγαπῆς κιολας. Το μονο που πρεπει οπωσδηποτε να μου υποσχεθῆς, εἶνε πως μια και θα παρῃς τονομα μου θὰ μοῦ μεινῃς πιστη, θα σταθῆς στο πλευρο μου μια γυναικα αξια, που δὲ θὰ με κανῃς ποτε να κοκκινισω. Και εἶμαι σιγουρος πως μια μερα θὰ ἐλαστησῃ κι' ἡ ἀγάπη. Τώρα, Λουκια, πηγαινε, ἀν θελῃς. Πρεπει βεβαια να τὰ συζητησῃς καὶ μὲ τὴ μητέρα σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» εὑρίσκεται προ τῆς σκληρᾶς καὶ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης κατόπιν τῆς ὑψώσεως ὅλων ν' αὐξήσῃ τὴν τιμήν του ἀπὸ τοῦ ἑξαχμῶν, διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τῆς ἐκδόσεώς του.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἀναγνῶσται μας θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένην.

Γυναῖκες πού ἀγιάσαν

Ἡ πεντάμορφη ΑΝΤΙΝΟΗ

Ἦταν μιὰ γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη μέρα, νευάτη φῶς, γευάτη μοσχοβολιές.

Ἡ Ἀντινόη περπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, σκύβοντας κάθε τόσο καὶ φιλώντας ἕνα φιλντισένιο σταυρὸ ποὺ κρεμόταν στὸ παρθενικό της στῆθος.

Πόσο ἦταν ὡραία!.. Θὰ τὴν ἔπαιονε κανένας γιὰ Νύμη τοῦ δάσους, γιὰ Νεραΐδα τῆς ἀκροποταμιᾶς.

Τὰ μαλλιά της ἔπεφταν σὰν κρουνοὶ χρυσαφιοῦ εἰς τοὺς ὤμους της. Στὰ μεγάλα, ἀιωνοβαλωτὰ μάτια της καθρεφτιζόταν ὁ οὐρανός.

Ἔξαφνα ἡ Ἀντινόη στάθηκε ἀνήσυχη.

Οἱ φουντωτὲς ροδοδάφνες ποὺ ἄνθιζαν πλάϊ της, στὶς ὄχθες ἑνὸς ρέμματος, βρόῖσαν ἀπότομα κι' ἕνα πεντανόστιμο, περήφανο παλληκάρι πρόβαλε.

Ἡ Ἀντινόη τὸν γνώρισε ἀμέσως Καὶ ποιός δὲν ἤξερε τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς Κορίνθου, τὸν ὡραῖο καὶ βαθύπλουτο Μάξιμο;

Ὁ νέος τὴν πλησίασε καὶ γονάτισε ἐμπρός της φράζοντάς της τὸ δρόμο.

—Ἀντινόη, φώναξε, ἄκουσέ με, σὲ ἱκετεύω...

—Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα, φίλε μου; τὸν ρώτησε ἐκείνη μὲ ἤρεμη φωνή.

—Ἀντινόη σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης μου μοῦγινε τελευταῖα φριχτὸ θασανιστήριο. Λυπήσου με, Ἀντινόη.

Ἡ νέα ἀναστέναξε. Κάρφωσε ἀπάνω του τὰ μάτια της μὲ συμπόνια. Κι' ἀντήχησε ἡ φωνή της γλυκειά, λυπημένη:

—Πόσο σὲ λυποῦμαι, φτωχέ μου φίλε! Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω Ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἐλεύθερη...

Σκοτεινίασε, θόλωσε, συνέφιασε τὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

—Ἀγαπᾶς ἄλλον; φώναξε. Ἔχεις δώσει σ' ἄλλον τὴν καρδιά σου;

—Ναί, Μάξιμε. Ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχή μου, τὸ σῶμα μου, ὅλα, ὅλα ἀνήκουν στὸ Θεό. Εἶμαι νύμφη τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἀνήκω στὸν κόσμο αὐτό. Παρθένο θὰ μὲ κατεβάσουν στὸν τάφο μιὰ μέρα.

Ὁ Μάξιμος ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Ἔλπιζε νὰ πείσῃ τὴν Ἀντινόη ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Μὰ ὅλα του τὰ λόγια, ὅλα του τὰ παρακάλια, τὰ δάκρυά του ἀκόμα δὲν ἔκαμαν τίποτε. Ἡ Ἀντινόη ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ζήσῃ ἀσκητικὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ μιὰ μέρα τὸν Παράδεισο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶπε τέλος στὸ Μάξιμο:

—Μὴν ἐπιμένῃς, φίλε μου. Εἶσαι νέος, ὡραῖος, πλούσιος. Θὰ ἀρῆς μιὰ μέρα τὴ [illegible] σμόνησε τὴν Ἀντινόη, Μάξιμε.

Ὁ νέος σηκώθηκε ὄρθιος. Ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του καὶ τῆς εἶπε ἀποφασιστικά:

—Μόνον ἐσένα ἀναπῶ, ἐσένα καὶ καμμιὰ ἄλλη. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ σὲ λησμονήσω καὶ νὰ σ' ἀπαρνηθῶ. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σφαλίσῃ ὁ θάνατος τὰ μάτια μου

*

Πέρασαν τρεῖς μῆνες.

Ἡ ἀμοιφιὰ τῆς Ἀντινόης εἶχε ξετρελλάνει τοὺς νέους. Χριστιανοὶ καὶ εἰδωλολάτρες — δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα ἡ ἀοχαία θοησκεία— ἤσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί της. Τ' ἀφοχοντόπουλα τοῦ τόπου σκοτωνόντουσαν γιὰ μιὰ της ματιά.

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀντινόη γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν ὅλοι μὲ θαυμασμό; ρώτησε μιὰ μέοα ὁ εἰδωλολάτρης διοικητὴς τῆς Κορίνθου ἕναν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του.

— Εἶνε μιὰ πεντάμοοφη Χριστιανή, ὡραία σὰν ὄνειοο. τοῦ ἀπάντησε ὁ αὐλικός.

— Χριστιανή; Περιφρονεῖ τὴ θοησκεία μας;

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀοχοντά μου. Πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ ζῆ μακοὺὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθοώπους καὶ τὶς διασκεδάσεις.

—Νὰ τὴν πιάσετε καὶ νὰ τὴν φέοετε νοήνοοα μποοστά μου Γοήγοοα...

Ἡ διατανὴ τοῦ διοικητοῦ ἐκτελέσθηκε ἀμέσως. Μόλις διωὸς ὠδήνησαν τὴν Ἀντινόη στὸ παλάτι, μόλις ἀντίκουσε ὁ διοικητὴς τὴν ἀσύνκοιτη, τὴν οὐοάνια ἐμοοφιά της, ἔνοιωσε γι' αὐτὴ φλογεοὸ πόθο. Τῆς μίλησε γλυκά, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὸ πλάϊ του καὶ τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ ἐρωμένη του.

—Θὰ σὲ ντύσω ὁλόχουσα φοοέματα, τῆς εἶπε θὰ σοῦ χαοίσω ἀτίμητα πετοάδια, ἄλοι θὰ σὲ προσκυνοῦν σὰν βασίλισσα...

Πλόησε ὀρθὴ ἡ Ἀντινόη. Ὁλονίστακε τὸ πανωοάιο πρόσωπό της.

—Ποτέ! φώνοαξε. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τὸ θδελυοὸ θέλημά σου. Ἄφησέ με νὰ φύγῳ. Εἶμαι μιὰ φτωχὴ κόρη. Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα;

—Τὸ κοοὺ σου, τὴν ἀγάπη σου, τὰ χάδια σου.

—Ντοοπή σου, ἄρχοντα! Δὲν ταιριάζουν τέτοια λόγια σὲ σένα. Σοῦ τὸ εἶπα: Ποτὲ δὲν θὰ γίνω δική σου. Σκότωσέ με καλύτερα

Γέλασε ἄγοια, φοενιασμένα ὁ διοικητής.

—Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω, φώναξε. Ἔχω ἀκούσει νὰ λένε πὼς σεῖς οἱ Χοιστιανοὶ ποθεῖτε τὸ θάνατο καὶ τὸν ἀντικούζετε μὲ τὸ νέλιο στὰ χείλη γιὰ νὰ κεοδίσετε τὴ βασιλεία τῶν οὐοανῶν. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὲ σκοτώσω. Ἔχω γιὰ σένα μιὰ τιμωοία πιὸ σκληοή. τὴν τιμωοία ποὺ σοῦ ἀξίζει

Καὶ διάταξε νὰ τὴν κλεῖτῆς ἁμαοτίας ποὺ τὸ διεύθυνσε ἕνας ἀχοεῖος, ὁ Ἀθρόμους τῆς Κορίνθου διαλαλητὴς καὶ νὰ διαλαλήσῃ:

— Στὸ σπίτι τοῦ Ἀθλαδί [illegible] πελλὲς ὁρίσκεται κι' ἡ πεντάμοοφη Ἀντινόη. Ὅποιος θέλει, στοατιώτης ἢ πολίτης, μποοεῖ νὰ χαοῆ ἐλεύθεοα τὴν ἀσύγκοιτη ὁμοοφιά της.

Μόλις θγῆκε ὁ ντελλάλης στὴν ἀνοοὰ καὶ μαθεύτηκε τὸ πεοιστατικό. νέοι καὶ γέοοοι. ἀξιωματικοὶ καὶ στοατιῶτες τοέξανε φλογισμένοι ἀπὸ πόθο στὸ ἀμαοτωλὸ σπίτι τοῦ Ἀθλάθιου.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἀντινόη. μόλις θοέθηκε σ' ἕνα τέτοιο ἀμοοτωλὸ πεοιθάλλον νονάτισε σὲ μιὰ γωνία καὶ οοοσευχήθηκε στὸν Ἰησοῦ Χοιστό:

— Κύοιε. Κύοιε, σῶσε με ἀπὸ τὴν ἀτιμία...

Πῆοε ἔτσι ὠὲ τὴν οοσευχὴ κουοάνιο. κι' ὅταν παοουσιάστηκαν ἐυπνός τὸ οἱ οοῶτοι ἐπισκέπτες. ὁλογισμένοι ἀπὸ ἔοωτα. καυώθηκε τὴν ἄοοωστη ὠὲ τόση φυσικότητα καὶ τέχνη. ὥστε τὴν ἄφησαν ἥσυχη ὡς ποὺ θοάδυασε.

Πόσο δυωὸ θὰ κοατοῦσε ἡ οοσσποίησις αὐτή ; Τὴν ἄλλη μέοα ἦταν ἀναγκασμένη ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀχοείους ποὺ ποθοῦσαν τὸ παοθενικό της κοοιί.

Αὐτὸ συλλογιζόταν ἡ Ἀντινόη καὶ θεοὺὰ δάκουα τοέχανε ἀπ' τὰ ὠάτια της.

Ἔξω εἶχε νυχτώσει.

Ἄξαφνα κτύπησε ἡ πόοτα.

Ἡ Ἀντινόη ἀνατοίχιασε. Ποιὸς ἦταν πάλι;

Ὁ Ἀθλάθιος ἄνοιξε καὶ θοέθηκε μποὸς στὸν ὡοαῖο Μάξιμο. Ὁ νέος τοοῦοιξε ἕνα σακκουλάκι ὠὲ χουσὰ νομίσματα καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ πεοάσω ὅλη τὴ νύχτα αὐτὴ σὰν ἀγκαλιὰ τῆς ὡοαίας κι' ἀκατάδεχτης Ἀντινόης

— Ἐλεύθεοα, ἐλεύθεοα, ἀοχοντά μου, πέοασε, σ' αὐτὴ τὴν κάμαοη βοίσκεται ἡ ἐυοοφοῦλα ·ας, τοῦ εἶπε ὁ Ἀθλάθιος. κάνοντας μιὰ θοθειὰ ὑπόκλισι.

Μόλις ἡ Ἀντινόη ἀντίκουσε τὸ Μάξιμο σάστισε. Δὲν πίστευε στὰ ὠάτια της. Αὐτὸς σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπίσιο σπίτι!... Ζητοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὸς νὰ τὴν χαοῆ διὰ τῆς θίας;

— Ἀντινόη, τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ὁ νέος, μαντεύω τὶς σκέψεις σοῦ. Μὴ μ' ἀδικῆς, ἀγαπημένη μου. "Ηοθα νὰ σὲ σώσω. ὁόοεσε νοήνοοα τὰ οοῦχα μου καὶ φύγε ἀπὸ δῶ ὠέσα. Μὴ μοῦ λὲς τίποτα. δῦνε.

Ἡ Ἀντινόη ὑπάκουσε.ὁόοεσε τὰ οοῦχα τοῦ Μαξίμου, διπλώθηκε στὸ μανδύα του καὶ κοντὰ τὴ χαοαυνὴ ἔσυγε. χωοὶς νὰ καταλάθῃ κανεὶς τὴν ἀπάτη.

Μόλις ξημέοωσε κι' ἀνακαλύθηκε τί εἶχε συμθῆ, ἔπισαν τὸ Μάξιμο καὶ τὸν ὠθήνησαν ἐμποὸς στὸ διοικητή, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ τὸν οἰξουν νὰ τὸν καταοαράξουν τὰ θηοία, μποοστὰ στὰ ὠάτια του.

Ὁ γεννναῖος καὶ μεγαλόκαοδος νέος ὑπέοτη τὸ φοι νὰ δειλιάσῃ Κι' ὅπως ἀναφέοει τὸ «Λαυσαϊκόν»), ἀπ' ἀοτοία αὐτή, «τὰ θηοία καὶ τὸν διεσπάραξαν καὶ τὸν κατέφαγαν συγκόκκαλον»!..

Ζήτησαν κατόπιν νὰθοοῦν καὶ νὰ πιάσουν τὴν Ἀντινόν. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν πεὺ εἶχε κατοαφύγει. Ἡ φοκόμη χοονία ἀεκτικά. μὲ ἀνακηοὐχθηκε μετὰ τὸ θάνατό τὴς ἀγία, ὅπως ὁ ἅγιος [illegible]

Γελοιογραφικό χιούμορ

Ὁ Πεμπόνηρος Κατῆς

Μιὰ φορὰ ἕνας Τοῦρκος Κατῆς περνῶντας ἀπὸ ἕνα φοῦρνο εἶδε μιὰ ροδοψημένη χήνα κι' εἶπε στὸ φούρναρη:

—Στείλε μου αὐτὴ τὴ χήνα σπίτι μου.

—Ἡ χήνα εἶνε τοῦ μπίμπασση (τοῦ ἀστυνόμου), κατῆ μου. Τί θὰ πῶ **τοῦ** μπίμπασση; ..

—Μὲ σκότισες μὲ τὸ μπίμπασή σου, τὸ ξέρεις;... Πρέπει νὰσαι πολὺ χαζός, γιὰ νὰ μὴν καταλαθαίνῃς πὼς σὲ συμφέρει πιὸ πολὺ νὰ τάχῃς καλὰ μὲ τὸν κατῆ, παρὰ μὲ τὸν μπίμπασση... Ἂν σὲ ρωτήσῃ, πές του πὼς ἡ χήνα ἔκανε φτερὰ καὶ πέταξε!...

Ὁ κοὺμένος ὁ φούρναρης ὑπάκουσε κι' ὅτα

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λουλούδια της νύχτας

Τὰ δύο τραγούδια

Μέσ' στὴν ζάστερη νύχτα, σιγά, ἁπαλά, κουρντίστηκε ἡ κιθάρα. Ἡ ἀνηφοριὰ τῆς Νεαπόλεως ἤτανε σκεπασμένη μ' ἀσήμια. Οἱ σκιὲς τῶν τραγουδιστῶν εἴχανε σταθῆ στὴ γωνιά, κάτω ἀπὸ ἕνα μισόκλειστο παράθυρο, ποὺ ἡ γρίλλια του τρεμούλιαζε σὰ συγκινημένο γυναικεῖο βλέφαρο. Καί, ξαφνικά, μέσ' στὴν ἀπόλυτη γαλήνη τῆς ὥρας ἐκείνης, τὸ τραγοῦδι ἀκούστηκε μελωδικό, γλυκό, σιγανό:

«Τὰ κοραλλένια χείλη σου θέλω νὰ τὰ φιλήσω ..».

Σιγὰ-σιγά, ἡ γρίλλια ἄνοιξε περισσότερο. Δυὸ-τρεῖς κοριτσίστικες μποῦκλες γλυστρῆσαν ἀπὸ μέσα. Τὸ τραγοῦδι συνεχίστηκε, κι' ἔσβυσε. Οἱ σκιὲς τῶν κανταδόρων χαθήκανε κατηφορίζοντας, κι' ἡ γειτονιὰ ἔμεινε σιωπηλή, σὰ γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγοῦδι ποὺχε ἀκούσει...

Ὧρες ὁλόκληρες, στριφογυρίζοντας στὸ κάτασπρο παρθενικό της κρεββάτι, ἡ Λίζα δὲν κατάφερνε νὰ κοιμηθῆ. Ἡ εὐτυχία τὴν ἔπνιγε. Τοῦ ἀγαπημένου της ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσε πάντα σ' αὐτιά της: «Τὰ κοραλλένια χείλη σου θέλω νὰ τὰ φιλήσω...» Πόσο τὸν ἀγαποῦσε! Κι' ἀπόψε, μέσα στὴν ἔρημη αὐτὴ καλοκαιριάτικη νύχτα, τὴν ἀσημοντυμένη, θάθελε νὰ τὸν εἶχε κοντά της, νὰ τὴ νέμιζε φιλιὰ καὶ χάδια, καὶ νὰ κτίζανε μαζί, οἱ δυό τους, τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας τους, μ' ὄνειρα καὶ μ' ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ...

Τὸ ξημέρωμα τὴ βρῆκε ξύπνια στὸ παθενικό της κρεββάτι, γεμάτη ἀνησυχία καὶ λαχτάρες. Τὰ ποῦπα ἀπολόρωμα ἀτλάζια τῆς αὐγῆς νανουρίσανε μέσ' στ' ἀπαλόρωμα ἀτλάζια τῶν ὀνείρων τοῦ μελλοντος.

✻

Ἀργά, περασμένα μεσάνυχτα. Μέσ' στὸ ἀπέραντο λαϊκὸ νοσοκομεῖο, ἡ νυχτερινὴ ἡσυχία ταράζεται κάπου-κάπου ἀπ' τοὺς βόγκους τῶν ἀρρώστων. Εἶνε μιὰ ἐξαίσια, ἀσημολουσμένη νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀδερφὴ δίδυμη, καὶ στὴν ὠιορφιὰ καὶ στὴ μαγεία, μιᾶς ἄλλης νύχτας, — ἐδῶ καὶ χρόνια...

Ἀπάνω σ' ἕνα κάτασπρο, ἁπλὸ κρεββάτι —ἕνα κρεββάτι λαϊκοῦ νοσοκομείου— ἡ Λίζα σβύνει σιγὰ-σιγά. Ἡ «διανυκτερεύουσα νοσοκόμος» τῆς ἔχει κάνει πρὶν ἀπὸ λίγο μιὰ διπλὴ καρδιοτονωτικὴ ἔνεσι. Ἀνύφελα βιμὸς... Ὁ θάνατος, ἀργὰ μὰ σίγουρα, ἔχει ἀνοιγμένα τὰ κατάμαυρα φτερά του ἀπὸ πάνω της, ἕτοιμος νὰ τὴν τυλίξη μέσ' στὸ παγερό του ἀγκάλιασμα...

Κι' ἀπ' ἔξω, τὸ φεγγάρι σπαταλάει τ' ἀσήμια του, σὰν ἀφρόντιστος ἄσωτος τ' οὐρανοῦ .. —Σὰν κι' ἀπόψε, ἐδῶ καὶ χρόνια... Μιὰ τέτοια νύχτα, σὲ μιὰν ἀνηφοριὰ τῆς Νεαπόλεως, κάτι φωνὲς γλυκές, μιὰ κιθάρα, ἕνα πρανοῦδι... Κι' ὕστερα, ὅλη τὴ νύχτα, πόσα ὄνειρα, ἀπάνω σ' ἕνα παρθενικὸ κρεββάτι... Τὸ παλάτι τὸ ὑμέλλοντος κτισμένο μ' ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ... Κι' ὕστερα, ἡ αὐγή, τ' ἀπαλόρωμα ἀτλάζια τῆς καινούργιας ἡμέρας...

Πόσα χρόνια νἄχανε περάσει ἀπὸ τότε;.. Ἡ Λίζα δὲ θάξερε νὰ λογαριάση... Τὰ ὄνειρά της, — γάζες ἀνάλαφρες μέσ' στὸ μπουρίνι τῆς ζωῆς... — κρεμαστήκανε κουρέλια, ἡ καρδιά της μάτωσε... Ὁ ἀγαπημένος της, ὕστερ' ἀπὸ λόγια, ὑποσχέσεις, φιλιά, ἔγινε σκιὰ — ὅπως ἐκεῖνη τὴν ἀξέχαστη φεγγαρολουσμένη νύχτα... — Καὶ σὰ σκιὰ χάθηκε ἀπ' τὴ ζωή της... Ἔμεινε μόνη, πάλεψε, ἔπεσε, ξανασηκώθηκε, ξαναπέσε... Ἡ νύχτα τῆς Ἀθήνας τὴν τύλιξε μέσ' στ' ἀσήμια τοῦ φεγγαριοῦ της καὶ μέσ' στὸ θούρκο.. — Τί σημασία εἶχε;... Ἀπόψε θὰ πέθαινε τόξερε... Κι' ἤτανε μιὰ ἥσυχη νύχτα, μὲ φεγγάρι — δίδυμη ἀδερφὴ μιᾶς ἄλλης, παλιᾶς νύχτας, ποὺ δὲ τὴν ξεχνοῦσε ποτέ..

Ἀπ' τὴ τζαμαρία τοῦ μεγάλου θαλάμου, ποὺ ὑμόριζε φορμόλη, Ἰωδοφόρμιο καὶ κνῶτα, μιὰ κατακάθαρη ἀχτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ ἤρθε νὰ φιλήση τὸ χλωμό της πρόσωπο. Ἡ Λίζα τὴν ἔνοιωσε σὰ χάδι ἀπὸ μητέρα, ἢ ἀπὸ ἐραστή... — Κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγά, κάτω ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, μιὰ κιθάρα κουρντίστηκε καὶ μιὰ χίσανε τὸ ἐρωτικὸ τραγουδάκι τοῦ παλιοῦ καιροῦ:

«Τὰ κοραλλένια χείλη σου θέλω νὰ τὰ φιλήσω...».

Μ' ὅση δύναμι τῆς ἔμενε, ἡ Λίζα ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της. Ἡ ἴδια νύχτα, τὸ ἴδιο τραγοῦδι... Σὲ μιὰ στιγμή, νόμισε πὼς τὸ σήμερα στὴ, πὼς τίποτε δὲν εἶχανε ποτὲ χωισει, πὼς ἤταν ἀκόμα ἡ ἴδια ἡ Λίζα, κοεββάτι τῶν παρθενιάνανημένο της νὰ τρανοῦδᾶη γι' Καί, ζαφνικά, ἔνοιωσε τόσο εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό της! Νανουρισμένη ἀπ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι, φιλημένη ἀπ' τὴν ἀχτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ, κα'ιογελαστή...

✻

Ἕνας κοινός, χωρὶς σημασία θάνατος μιᾶς χαμένης γυναίκας, μέσα σ' ἕνα λαϊκὸ νοσοκομεῖο... Ἡ νοσοκόμα τῆς νυκτὸς πλησίασε, τῆς τὸ ἄλαυο νὰ εἰδοποιήση τὸ γιατρό. Εἶχανε μάθηια τὴν ἄλλη μέρα στὸ ζάτανε χωρὶς ἄλλο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

◆◆◆

Ἀχ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες !!

Ψόφιος ἀπ' τὴ δουλειὰ στὸ γραφεῖο ὁ κ. Ζαχαρίας, ἱδρωμένος ἀπὸ τὴν ἀφόρητη ζέστη, νευριασμένος ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ τράμ, ἔφτασε στὶς τρεῖς παρὰ τέταρτο στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα του τὸν περίμενε στὴν τραπεζαρία κι' ἐνῶ ἐκείνος προσαπαθοῦσε μ' ἕνα χαρτόνι νὰ μετριάση τὴν κοκκινάδα τοῦ προσώπου του τὸν πολιόρκησε μ' ἐρωτήσεις:

—"Εφερες τὴ στάμνα ποὺ σοῦ εἶπα;

—Ναί, ἀγάπη μου, τὴν ἄφησα στὸ διάδρομο.

—"Ἔφερες τὶς καρφίτσες;

—Ναί, ἀγάπη μου.

—Ὁρόντισες γιὰ τὰ εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου;

—Ναί.

—Πῆρες τὰ παπούτσια τοῦ παιδιοῦ.

—Ναί.

—Τὴ σκούπα;

—Ναί.

—Τὸ φυτῆλι τῆς λάμπας;

—Ναί.

—Τὴ ζάχαρι τοῦ δελτίου;

—Ναί. Εἶνε ὅλα ἔξω στὸ δίχτυ.

—Πέρασες ἀπ' τὸν καρβουνιάρη;

—Πέρασα.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Θἀρθῆ τὴ Δευτέρα.

—Πλήρωσες τὸ λογαριασμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ;

—Ναί, ἀγάπη μου.

—Κανόνισες τὶς ταυτότητες;

—Ναί.

—Εἶπες στὴ μοδίστρα νὰ περάση ἀπ' ἐδῶ;

—Δὲν πρόφτασα

—Μωρὲ μπράβο! Σοῦ εἶπα νὰ μὴ τὸ λησμονήσης!... Μὰ τί μνημονικὸ ἔχετε σεῖς οἱ ἄντρες ; Μιὰ μικροδουλειὰ σοῦ ἀνέθεσα, καϋμένε Ζαχαρία, καὶ δὲν μπόρεσες νὰ τὴν τελειώσης. Κρίμα σὲ σένα!...

Παρακολουθήσατε ἀπὸ σήμερα στὴ σελ. 7 τὴ νέα γοητευτικὴ σειρὰ ἀληθινῶν ἱστοριῶν, γεμάτων αἴσθημα καὶ πόνο.

Γυναῖκες ποὺ ἀγίασαν

Ὑπέροχες λυρικὲς σελίδες ψυχικοῦ μεγαλείου, πίστεως καὶ περιφρονήσεως στὸ θάνατο, ἀλλὰ καὶ σκληρότητος καὶ θηριωδίας.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἡ νοημοσύνη

Τὶ ρόλο παίζει τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου
—Τὶ ἀπέδειξαν αἱ σχετικαὶ παρατηρήσεις
—Τὸ βάρος καὶ τὸ ποιὸν τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἄραγε ἔχει καμμιὰ σχέσι τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου μὲ τὸ βαθμὸ τῆς νοημοσύνης; Εἶνε σοφοὶ τάχα ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἔχουν, ὅπως λέμε κοινῶς, τετρακόσια; Τί λέει σχετικῶς ἡ ἐπιστήμη; Καὶ τί ἔχουν ἀποδείξει σχετικὰ πειράματα; Εἶνε πιὸ σοφὸς ὁ πιὸ βαρὺς ἐγκέφαλος;

Ὡστόσο, ὁ κόσμος ὡς σημεῖον τῆς νοημοσύνης ἑνὸς ἀνθρώπου θεωρεῖ τὸ μέγεθος ἢ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου καὶ γιὰ κείνους ποὺ φαίνονται κουτοί, λιγόμυαλοι δηλαδή, λένε ὅτι εἶνε («κοκκορόμυαλοι»).

Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ τῆς μετρήσεως τῆς νοημοσύνης εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη κι' ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴ σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῆς νοημοσύνης.

Ὁ ἐγκέφαλος π.χ. τῆς φαλαίνης τῶν βορείων θαλασσῶν, ὑπερβαίνει κάποτε τὸ βάρος τῶν 5 χιλιογράμμων, ἐνῷ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μήρμυκος ζυγίζει μόλις 125.000 τοῦ γραμμαρίου.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἐπιτοέπει τάχα νὰ ποῦμε ὅτι τὸ τεράστιο κῆτος εἶνε 125 ἑκατομμύρια φορὲς ἐξυπνότερο ἀπὸ τὸ μυρμήγκι;

Ὁ παραλογισμὸς ἑνὸς τέτοιου συμπεράσματος εἶνε ὀφθαλμοφανής. Ἂν, ἀλλώστε τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἤταν ὀρθό, ὁ ἄνθρωπος θὰ κατεῖχεν πολὺ μετρία θέσι ἀπὸ ἀπόψεως νοημοσύνης, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ζῶα τῶν ὁποίων ὁ ἐγκέφαλος ζυγίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἰδικό του.

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἐλέφαντος π.χ. φθάνει περίπου τὰ 5.000 γραμμάρια. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ πολυάριθμη οἰκογένεια τῶν κητῶν. Ὁ ἐγκέφαλος μιᾶς συνηθισμένης φαλαίνης ζυγίζει κατὰ μέσον ὅρον πλέον τῶν 2 χιλιογράμμων.

Ἀπὸ ἀπόψεως βάρους τοῦ ἐγκεφάλου ὁ ἄνθρωπος κατέχει τὴν τρίτη τάξι στὸ βασίλειο τῶν ἐμψύχων ὄντων. Ὁ ἐγκέφαλός του ζυγίζει στοὺς ἄνδρες 1.343 γραμμάρια κατὰ μέσον ὅρον, καὶ στὶς γυναῖκες 1250 γραμμάρια.

Ἀκολουθοῦν ἔπειτα τὸ δελφίνι μὲ 700 γραμμάρια, τὸ ἐλάφι, τὸ ἄλογο καὶ τὸ λιοντάρι μὲ 600 γραμμάρια, ἡ ἀγελάδα κι' ὁ γορίλλας μὲ 450 περίπου, ὁ σιουαγκοτάγκος κι' ὁ χιιμπαντζῆς μὲ 350, ἡ τίγρις μὲ 290, τὸ πρόβατο μὲ 130, ὁ κυνηγετικὸς σκύλος μὲ 105 καὶ τέλος ὁ λαγὸς μὲ 50 γραμμάρια.

Βλέπει κανεὶς συνεπῶς ὅτι τὸ «ἀπόλυτο» βάρος τοῦ ἐγκεφάλου, αὐτὸ ποὺ θὰ ἔδειχνε ἡ ζυναρία, χωρὶς νὰ γίνη καμμιὰ παραβολὴ πρὸς τὸ βάρος τοῦ σώματος, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμεύση στὴν ἐκτίμησι τῆς νοημοσύνης ἑνὸς ἐμψύχου ὄντος.

Πραγματικὰ δὲν βλέπομε γιατί π.χ. ὁ ἐλέφας καὶ ἡ φάλαινα μποροῦν νὰ εἶνε τόσες φορὲς νοημονέστερα ζῶα ἀπὸ τὸν λέοντα, τοὺς πιθήκους, τὴν τίγρι καὶ τὸν κυνηγετικὸ σκύλο.

Τὸ ζήτημα ἀλλάζει ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὸ «σχετικὸ» βάρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὅταν δηλαδὴ ἐξετάσουμε τὴ σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου τῶν διαφόρων ζώων καὶ τοῦ ὁλικοῦ βάρους τοῦ σώματός των.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ παίρνει τὰ πρωτεῖα ὁ ἄνθρωπος. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πίνακος βρίσκεται πράγματι τὸ νεονέννητο βρέφος τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος ἔχει τὸ βάρος τοῦ 1)7ου τοῦ σώματός του.

✻

Πάντως ὅμως, συνεπεία τοῦ δυσαναλόγως μεγάλου βάρους τοῦ ἐγκεφάλου του, τὸ ὁποῖο φθάνει, ἀνθρωπος κατέχει ὅλως ἐξαιρετικὴ θέσι μεταξὺ τῶν ζώων.

Ὁ μέγας φρενολόγος Βὰν Χάλλερ εἶχε διαπιστώσει ἀπὸ τὸν 18ο αἰῶνα ὅτι ὅσο μικρότερο εἶνε τὸ βάρος ἑνὸς ζώου τόσο μεγαλύτερη εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἂν φαντασθοῦμε ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα γορίλλα κι' ἕνα σκύλο τοῦ αὐτοῦ βάρους, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου θὰ ζυγίζῃ 1400 γραμμάρια (σὲ στρογγυλὸ ἀριθμό), τοῦ γορίλλα 450 καὶ τοῦ σκύλου περίπου 125 γραμμάρια.

Ἀπὸ τὴν διαπίστωσι αὐτὴ μποροῦμε νὰ συνάγουμε τὸ γενικὸ συμπέρασμα ὅτι ὅσο βαρύτερος εἶνε ὁ ἐγκέφαλος τόσο καὶ ἡ νοημοσύνη εἶνε μεγαλύτερη;

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου ἀπαιτεῖ φυσικὰ οὐζησι τοῦ ὀργάνου τῆς σκέψεως. Πρέπει, ἐν τούτοις νὰ μὴ διασθοῦμε νὰ θγάλουμε συμπέρασμα σχετικῶς.

✻

Πρὸ τῆς ποσότητος ὅμως, πρέπει πρωτίστως νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ποιότης τοῦ ἐγκεφάλου. Τόσο δὲ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅσο καὶ μὲ μικροσκόπιο, ἐξετάζομενος ὁ ἐγκέφαλος τῶν ἀνωτέρων ζώων, διακρίνεται οὐσιωδῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο τῶν κατωτέρων ὄντων.

Ὡς ἕδρα κυρίως τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων θεωρεῖται ὁ φλοιὸς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ συνεπῶς ὁ φλοιὸς αὐτὸς εἶνε περισσότερο ἀνεπτυγμένος στὸν ἄνθρωπο καὶ στὰ πλέον νοήμονα ζῶα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΖΩΗΣ

Ἕνα καινούργιο καπέλλο

Ἐπειδὴ ἔχω μεγάλη ἐκτίμησι στὸ κεφάλι μου, ἀποφάσισα νὰ τοῦ ἀγοράσω ἕνα καινούργιο καπέλλο. Μοῦ τὸ ζητοῦσε ἀπὸ καιρό, γιατὶ ἀρνιόταν νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ παλιοῦ. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ πειθαρχήση. Καὶ μὲ τὸ παλιὸ καπέλλο, ὅταν κυττοζόμουνα στὸν καθρέφτη, ἀνακάλυπτα πὼς εἶχα ἕνα ὕφος ἡλίθιου, ποὺ δὲν τὸ ἄξιζα καὶ τόσο. Ἔχω διαπιστώσει ἀπὸ πολλὲς μελέτες ὅτι ἐκεῖνο ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἕξυπνο ἢ κουτὸ ὕφος, δὲν εἶνε ἡ ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας, ἀλλὰ τὸ καπέλλο. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ γυρίζουν ξεσκούφωτοι, δὲν ἔχουν κανένα ὕφος. Ἂς εἶνε. .

Ἐμπῆκα, λοιπόν, σήμερα σ' ἕνα μαγαζί, δοκίμασα μερικὰ κι' ἐπὶ τέλους βρῆκα ἕνα καπέλλο ἔξυπνο. Πόσο: Τόσο. Ἦταν πολὺ ἀκριβό, ἀλλὰ ἡ ἐξυπνάδα πρέπει ν' ἀκριβοπληρώνεται. Κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη κι' ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένος. Ἐπὶ τέλους τὸ κεφάλι μου ἀποκτοῦσε μιὰ στένη ἀντάξια.

Ἔπειτα πῆγα στὸ γραφεῖο. Δὲν τόβγαλα ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν οἱ συνάδελφοί μου.

— Καινούργιο καπέλλο! εἶπε ὁ Γιάννης.

— Γιὰ στάσου νὰ ἰδῶ ἂν μοῦ πάει.

Μοῦθγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ φόρεσε στὸ κεφάλι του. Κυττάχτηκε, ὅπως ἤταν ἐπόμενο, κι' αὐτὸς σ' ἕναν καθρέφτη. Ἔπειτα ἔθγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ τσάκισε.

—Γιατί τὸ τσακίζεις;

—Γιατὶ ἐγὼ τὸ φοράω μὲ θοῦλες.

Τοῦκανε, λοιπόν, θοῦλες τόθαλε ἔτσι, τόθαλε ἀλλοιώτικα κι' ἀνακάλυψε στὸ τέλος ὅτι τοὐρχόταν μεγάλο.

—Δὲν ἔπαιρνες, καϋμένε, ἕνα μικρότερο.

—"Αλλη φορά, νὰ μοῦ δώσης μαζὶ τὸ κεφάλι σου.

Δὲν εἶχα προφτάσει νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου, ὅταν πετάχτηκε ὁ Γιῶργος.

—Μοῦ δίνεις, νὰ τὸ δοκιμάσω κι' ἐγώ;

Τὸ πῆρε. Αὐτὸς τὸ βούλιαζε πολὺ ἀπὸ πάνω, τὸκανε σὰν μιὰ μικρὴ τριγωνικὴ πλατεία.

—Γιατί μοῦ τὸ χαλᾶς;

— "Ἔτσι εἶνε μοντέρνο. Ἐγὼ ἔτσι τὸ φοράω.

—Μὰ ἐσὺ δὲν φορᾶς καπέλλο.

—Ναί, ἀλλὰ ἂν φόραγα, ἔτσι θὰ τὸ φόραγα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ δοκίμαζε, ἤταν δίπλα του ὁ Ξενοφῶν.

—"Αντε Γιῶργο, τοῦ λέει, τελείωνε γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω κι' ἐγώ.

Τὸ πῆρε, λοιπόν, καὶ ὁ Ξενοφῶν στὰ χέρια του. Αὐτὸς τοῦ ἄλλαζε ὅλα τὰ σχήματα Τοὐκανε θοῦλες, τὸ χαμήλωσε, τὸ κατέθασε, τὸ στράθωσε, τοῦ ἀνέθασε ὅλα τὰ μπόρ, ἔπειτα τοῦ τὸ κατέθασε ὅλο καὶ κάθε φορὰ ποὺ τοῦ ἄλλαζε τὸ σχῆμα, τὸ δοκίμαζε. Ἔπειτα, ἐπειδὴ τοῦ ἐρχόταν μικρό, τοὐθαλε ἐφημερίδες μέσα ἀπὸ τὴν πέτσινη φόδρα καὶ τὸ φούσκωσε "Ὑστερα ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα τὸ πῆρε ὁ Ἀριστείδης.

—Πάω νὰ ρωτήσω καὶ τοὺς ἄλλους συναδέλφους ἂν μοῦ πάει! εἶπε. Καὶ χάθηκε.

Πέρασε μισὴ ὥρα κι' ὁ Ἀριστείδης δὲν φαινόταν νἄρχεται. Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ. Βγῆκα νὰ ψάξω. Καὶ μόλις βγαίνω στὸ διάδρομο θλέπω τὸν Ἀριστείδη, χωρὶς καπέλλο.

— Ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο μου Ἀριστείδη;

— Μοῦ τὸ ζήτησε ὁ τμηματάρχης νὰ τὸ δοκιμάση.

Ὤ! ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος. Πῶς νὰ πάω νὰ τὸ ζητήσω ἀπὸ τὸν τμηματάρχη; Παρακαλῶ τὴν Ἰδιαίτερη δακτυλογράφο του.

—"Ετσι κι' ἔτσι δεσποινίς Νίνα. Θἄχετε τὴν καλωσύνη σὲ λίγο νὰ τὸ ζητήσετε, νὰ μὴ χαθῆ;

Γυρίζω στὸ γραφεῖο μου ἐκνευρισμένος Ἀφίνω νὰ περάση μισὴ ὥρα ἀκόμα καὶ πάω ξανὰ στὸ γραφεῖο τῆς δακτυλογράφου. Ἐκεῖ μέσα εἶνε συγκεντρωμένος ὅλος ὁ θηλυκὸς πληθυσμὸς τῆς ὑπηρεσίας

— Τὸ καπέλλο μου, δεσποινίς;

—Τόχει ἡ δεσποινὶς Κική.

Ναί, τόχει ἡ δεσποινὶς Κική. Ἀλλὰ πῶς τόχει; Τρομάζω νὰ τὸ ἀναγνωρίσω. Τοὐχει περάσει μιὰ ρὸζ μεταξωτὴ κορδέλλα, τοὐχει καρφώσει ἕνα τριαντάφυλλο, τοὐχει γυρίσει τὸ ἀριστερὸ μπὸρ πρὸς τὰ κάτω, τοὐχει ἀνεθάσει τὸ δεξὶ πρὸς τὰ πάνω καὶ τόχει ἐπὶ πλέον, πιάσει αὐτὸ τὸ σηκωμένο μπὸρ μ' ἕνα μεγάλο κλίπς, μὲ τὸν τεπέ.

—Πῶς μοῦ πάει κορίτσια;

"Ὑμορφα, λέει, ἡ Καίτη, ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα καλύτερο σχῆμα, ποὺ εἶνε ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας.

Καὶ πὸ παίρνει ἡ Καίτη, καὶ τὸ κατεθάζει ὅλο πὸ μπόρ, καὶ τοῦ ἀλλάζει τὴν κορδέλλα μὲ μιὰ γκρί, καὶ τοῦ στραθώνει τὸ μπὸρ καὶ τὸ φοράει.

—Πῶς σᾶς φαίνομαι κορίτσια;

—Δὲν πάει στὸν τύπο σου, λέει ἡ Ζωζώ.

Καὶ τὸ παίρνει κι' αὐτή, κι' ἐνῶ τὸ κρατάει, λέει:

—Δόστε μου ἕνα φαλλιδάκι.

—Γιατί;

—Νὰ τοῦ κόψω λίγο τὸ μπόο. Εἶνε πολὺ μεγάλο.

Μόλις προφτάνω νὰ τὸ ἀοπάξω, θυμωμένος. Βγάζω τὶς γκοὶ κορδέλλες καὶ τὰ στολίδια καὶ κάνω νὰ φύγω.

—Μιὰ στιγμή, μοῦ λέει ἡ Νίνα. Τὴν κορδέλλα σας

Παίρνω τὴν κορδέλλα μου ἀλλὰ τὴ θλέπω μισὴ σὲ φάρδος.

—Ναί, τὴν κόψσυε λίνο, λέει, γιατὶ τώρα δὲν συνηθίζεται φαρδειά

Ἐπιστρέφω στὸ γραφεῖο μου καὶ προσπαθῶ νὰ σουλουπώσω τὸ καπέλλο μου.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ σουλουπωθῆ; Αὐτὸ εἶνε πιὰ ἕνα κομμάτι τσόχα. Ποὺ ἔχει χάσει κάθε σχῆμα. Τέλος τὸ τοποθετῶ ἀπελπισμένος μπροστὰ στὸ νοραφεῖο μου. νιὰ νὰ τὸ προσέχω. Καὶ κοθῶς ἔρχεται ὁ Ξενοφῶν νὰ θουτήση τὴν πέννα του στὸ μελανοδοχεῖο μου. τοῦ ἰδμολάει καὶ τρεῖς σταλαγματιὲς μελάνι. Δὲν κοατιέμαι.

—Κτῆνος! φωνάζω.

Πασεξηνεῖται, θριζόμαστε ἐροχόμαστε στὰ χέρια, πέφτουν οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς χωρίσουν, πέφτει τὸ καπέλλο, τὸ πατοῦε ὅλοι. Μᾶς χωρίζουν. δίνουμε ἀμοιβαῖες ἐξηνήσεις. Ἔπειτα παίρνω ἐκνευρισμένος τὸ καπέλλο μου, τὸ φροάω ὅπως εἶνε στὸ κεφάλι μου καὶ θγαίνω ἔξω. Συναντῶ τὸ φίλο μου τὸν Παῦλο στὸ δρόμο.

— Βρὲ τί παλποκάπελλο εἶνε αὐτὸ ποὺ φορᾶς; Δὲν ντρέπεσαι: Δὲν πᾶς ν' ἀγοράσης ἕνα καινούργιο;

Πάω στὸ κατάστημα.

—Πρὸ δύο ὡρῶν, λέω. ἀγόρασα αὐτὸ τὸ καπέλλο. Θέλω νὰ τὸ διορθώσετε.

Ὁ ὑπάλληλος τὸ κυττάζει καὶ λέει:

—Δυστυχῶς δὲν διορθώνεται.

Τὸ παίρνω καὶ θγαίνω. Στὸ δρόμο θλέπω ἕνα φουκαρᾶ σκουπιδιάρη. Ἂς κάνω ἕνα καλό. τοὐλάχιστον

—Σοῦ χαρίζω αὐτὸ τὸ καπέλλο, φτωχέ μου ἄνθρωπε.

Ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος πὸ παίρνει, τὸ κυττάζει, κάνει ἕνα μορφασμὸ περιφρονήσεως καὶ τὸ πετάει στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν.

Σήμερα ἀγόρασα ἕνα καινούργιο καπέλλο..

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

4. ζωή τῶν ἀστέρων

Ὅταν οἱ στὰρ εἶνε μητέρες

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀπασχολεῖ ὁ κινηματογράφος μποροῦν ἄραγε νὰ ἔχουν ἕνα παιδί;

Μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Φρανσουὰζ Ροζαλ ποὺ κατώρθωσε νὰ ζήση συνχρόνως τὴν τοιπλῆ ζωὴ τῆς συζύγου, τῆς μητέρας καὶ τῆς καλλιτέχνιδος, θὰ ἀπαντήση χωρὶς κανένα δισταγμὸ («Ναί»). Ἄλλες, ἀναλόνως τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποία θὰ τοὺς κάνουν τὴν ἐρώτησι αὐτή, θὰ ἀπαντήσουν καταφατικὰ ἢ ἀρνητικά "Οσες θεντέττες εἶνε ἤδη μητέρες, κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς μητρότητος. Ἐναντίον αὐτῆς καταφέρονται οἱ θεντέττες ποὺ εἶνε παντρεμένες, ἀλλ' οἱ ὁποίες δὲν ἔγιναν ἀκόμη μητέρες καὶ οἱ ὁποίες θ' ἀλλάξουν κι' αὐτὲς μιὰ μέρα γνώμη.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φανταστῆτε πὼς ἡ οἰκονομικὴ ἄνεσις μετατρέπει τὴν μητρότητα σὲ ἀνέφελη χαρά. Οἱ ἐπαγγελματικὲς ὑποχοεώσεις γίνονται κάποτε σωστὰ βασανιστήρια γιὰ τὶς θεντέττες ποὺ παρὰ τὰ πλούτη τους καὶ τὴν αἴνλη τους γίνονται τὰ πιὸ δυστυχισμένα πλάσματα τοῦ κόσμου ὅταν τύχη κι' ἀρρωστήση τὸ παιδί τους.

Μερικοὶ θὰ ἐνθυμοῦνται ἴσως ἀκόμη πὸ τραγικὸ τέλος τῆς ὀρανσὶν Μυσσὲ ποὺ αὐτοκτόνησε ποὸ ἐτῶν στὸ Βερολίνο.

Ἡ Φρανσὶν βρισκότανν τότε στὸ Βερολίνο καὶ νύριζε τὸ φίλμ («Τὸ πλῆθος μαίνεται»). Τὸ ἀγοράκι της ἀρρώστησε καὶ μέσα σὲ λίνες μέρες πέθανε. Συντετριμμένη ἡ καλλιτέχνις ἀναγκάστηκε παρὰ τὴν συμφορὰ τῆς νὰ συνεχίση τὸ νύρισμα. Καὶ τὸ ἴδιο θράδυ αὐτοκτόνησε.

Στὴν Ἀμερικὴ ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς τῆς ἀσθενείας τῶν παιδιῶν του καὶ ἕνας ἄλλος κίνδυνος ταράζει τὸν ὕπνο τῶν διασήμων ἀστέρων: Ἡ ἀπαγωγή! Κεοδίζοντας ὑπέρογκα ποσά, μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ κάθε ἀρρώστεια. Πῶς ὅμως νὰ ἐμποδίσουν καὶ τὴν ἀπαναωγὴ τῶν μικρῶν τους ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς γκάνκστερς, οἱ ὁποῖοι θὰ εἰσέρραττον μυθῶδη ποσὰ γιὰ λύτρα;

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐρνασίας οἱ θεντέττες φεύνουν νιὰ τὰ σούντιο στὶς ὀκτὼ τὸ πρωὶ γιὰ νὰ ξαναυρίσουν τὸ θράδυ, κατάκοπες. Καὶ τότε ὅμως ποέπει νὰ φροντίσουν γιὰ τὸν σύζυνο, γιὰ τὸ νοικοκυριό, νὰ μελετήσουν τὸν ρόλο τῆς ἑποιέμενης καὶ τέλος νὰ ἀναπαυθοῦν.

Καὶ ὅμως, κατὰ γενικὸν κανόνα καὶ παρὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἔγνοιες, οἱ καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου εἶνε ἐξαιρετικὲς μητέρες. Καὶ ἔχομε τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τόσων ἀστέρων τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, μεταξὺ τῶ

Μιά ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ Παῦλος Μωράν, ἀνώτερος ὑπάλληλος ὑπουργείου, μανιώδης κυνηγός κι' ὁ πλούσιος κτηματίας Πέτρος Ματέ, ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε, μόλις εἶχαν γυρίσει ἀπ' τὴν κυνηγετική τους ἐκδρομή. Ὅταν μπῆκαν στὸ ἰσκρὶ καὶ ἄνετο σπιτάκι τοῦ Ματέ, ὁ Μωράν ἄρριξε μιὰ ματιὰ στὴ γύρω τοπεῖο ποὺ δὲν τὸ εἶχε καλοπροσέξει τὸ πρωί, ὅταν ἔφτασε.

Πέρα, σύροιζα στὴν ἀπόκοπυνη ἀκροθαλασσιά, εἶδε μερικοὶ πανύψηλους θράχους ποὺ σχημάτιζαν ἕνα εἶδος ὅρμου.

— Τί θράχοι εἶνε αὐτοί; ρώτησε ὁ Μωράν,

— Ποιοί; αὐτοὶ ἐκεῖ; εἶπε ὁ Ματέ. "Α! Εἶνε οἱ δεσποινίδες ντὲ θοντενάϊν

— Τί περίεργο ὄνομα εἶνε αὐτό;

— "Α! Εἶνε μία ὁλόκληρη ἱστορία, φίλε μου. Συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν νέος.

— "Α, ὄχι. Συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν νέος.

— θὰ ἤμουν περίεργος νὰ τὴν μάθω.

— Εὐχαρίστως. Βλέπετε τὸν μισοερειπωμένο ἐκεῖνον πύργο δίπλα ἀκριβῶς στοὺς θράχους; Ἦταν ὁ πύργος τῶν φοντενάϊν. Οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας, ἦσαν δυὸ κορίτσια, δύο ἀδελφές, ποὺ κατοικοῦσαν, χειμῶνα, καλοκαίρι ἐκεῖ πάνω.

»Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς ἀντὲ θοντενάϊν ἦσαν δυὸ γεροντοκόρες πιά. Περήφανες καθὼς ἦσαν, ζοῦσαν κλεισμένες στὸν πύργο τους καὶ οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ἔβλεπαν, ἦσαν ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματός των.

»Κάποτε πῆγε νὰ τὶς ἐπισκεφθῆ ὁ γυιὸς ἑνὸς παλιοῦ οἰκογενειακοῦ τους φίλου, ἕνας τολμηρὸς κι' ἐπιπόλαιος νέος ποὺ μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του στὸ Παρίσι. Ὁ τρελλὸς αὐτὸς λοιπὸν θέλησε νὰ δοκιμάση τὴ δύναμί του ὡς κατακτητοῦ γυναικῶν, στὴ μελαχροινὴ Ζουλιέττα;

»Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ γεροντοκοπέλλες στὰ ἐρωτικά του δίχτυα. Κάθε ἀπόγευμα ὁ νέος εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὴν Κλαρὶς μέσα στὸν ὁρμίσκο τὸν ὁποῖο σχηματίζουν αὐτοὶ οἱ θράχοι καὶ στὸν ὁποῖο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μπῆ, παρὰ μόνον τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος. Ὅταν ἀρχίζει ἡ παλίρροια τὸ πέρασμα εἶνε ἀδύνατο. Καὶ κάθε νύχτα πάλιν συναντοῦσε τὴ Ζουλιέττα κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ πορτοῦλα τοῦ πύργου.

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, βαρέθηκε τὸ διπλὸ αὐτὸ εἰδύλλιο καὶ μιὰ μέρα δὲν πῆγε νὰ συναντήση οὔτε τὴ μιὰ ἀδελφὴ οὔτε τὴν ἄλλη.

»Τὸ κτύπημα ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ τὶς δύο ἀδελφές. Ὅταν πείσθηκαν, ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε ἀπόφασι νὰ γυρίση κοντά τους, τότε πιὰ ὡμολόγησαν ἡ μία στὴν ἄλλη τὸ πάθημά τους κι' ὠρκίσθηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν.

»Ἡ Κλαρὶς ἔστειλε τὴν ἄλλη μέρα ἕνα γράμμα στὸ νέο καὶ χωρὶς τὸ παραμικρὸ παράπονο γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή του, τὸν παρακαλοῦσε νὰ συναντηθοῦν τὸ ἀπόγευμα στὸν ὁρμίσκο τῶν θράχων. Ὁ νέος ἐγιὰ διάφορα ἀσήμαντα ζητήματα, ὡς ποὺ ἄρχισε ἡ παλίρροια ν' ἀποκλείη τὴν εἴσοδο τοῦ ὁρμίσκου.

»Τότε ὁ νέος σηκώθηκε, χαιρέτησε τὴ φίλη του καὶ θέλησε νὰ φύγη. Ἀλλὰ μόλις ἔκανε μερικὰ βήματα, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μιὰ σφαῖρα τὸν κτύπησε στὸ ἀριστερὸ μπράτσο. Τὸν εἶχε πυροβολήσει ἡ ἄλλη ἀδελφή, ἡ Ζουλιέττα, ποὺ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα θράχο.

»— Ἂν κάνης νὰ φύγης, τοῦ φώναξαν ἄγρια οἱ δύο ἀδελφές, θὰ σὲ σκοτώσουμε!

»Ὁ νέος κατάλαβε τὴν τραγικὴ παγίδα ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει. Ἦταν ἀργὰ ὅμως γιὰ νὰ ξεφύγη. Οἱ δυὸ ἀδελφές, ὠπλισμένες ἡ κάθε μία μ' ἕνα περίστροφο, φαινόντουσαν ἀποφασισμένες νὰ τὸν σκοτώσουν ἢ νὰ πνιγοῦν μαζύ του.

»Ἔσκυψε λοιπὸν τὸ κεφάλι του καὶ ξαναγύρισε κοντά τους. Οἱ δεσποινίδες φοντενάϊγ φύλαγαν βάρδεια, μὲ τὸ πιστόλι γυρισμένο ἐπάνω του.

»Καὶ κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε, ἡ παλίρροια ἀνέβαινε περισσότερο. Τὸ νερὸ ἔφτασε πρῶτα ὡς τὰ γόνατά τους, ἔπειτα ὡς τὴ μέση τους, ἔπειτα ὡς τὸν λαιμό τους... κι' ἔπειτα..

.....

»Τὴν αὐγὴ βρῆκαν στὸν ὁρμίσκο, ἀνάμεσα στὰ θράχια, τὰ πτώματα τῶν δύο δεσποινίδων φοντενάϊγ καὶ δίπλα τους τὰ δυὸ περίστροφά τους.

— Κι' ὁ νέος;

— "Οταν πνίγηκαν οἱ δεσποινίδες φοντενάϊγ, ἐκεῖνος ἔβγαλε τὰ ροῦχα του, ρίχτηκε στὸ νερὸ καὶ πάλαιψε ὥρες ὁλόκληρες μὲ τὴ θάλασσα. Τὸ πρωὶ τὸν βρῆκαν στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Ἀρρομάνς, μ' ἕνα τρομερὸ τραῦμα στὸ κεφάλι. Εἶχε κτυπήσει σὲ κάποιο θράχο. Δὲν πέθανε ὅμως. "Εζησε ὁ θεότρελλος καὶ ἐγκαταστάθηκε κάπου ἐδῶ κοντά, γιὰ νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του... Ἐκεῖνην τὴ στιγμὴ καθὼς ἔσκυψε ὁ Ματὲ νὰ καθαρίση τὴν πίπα του, ἔπεσε κατὰ γῆς τὸ κεπέλλο του. Ὁ Μωράν εἶδε τότε, ὅτι τὸ κεφάλι του εἶχε μιὰ βαθειὰ οὐλὴ ποὺ ἔφθανε ἀπ' τὸ μέτωπο ὡς τὸ πίσω μέρος καὶ κατάλαβε...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ... ΦΙΜΩΤΡΑ

Πῶς ἐτιμωροῦντο οἱ κουτσομπόλες

Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ὑπῆρχαν σὲ ἀρκετὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης σωφρονιστήρια στὰ ὁποῖα γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὶς γυναῖκες τοὺς φοροῦσαν φίμωτρο. Ὁποιος ἔχει ἀμφιβολίαι ἂς ἐπισκεφθῆ τὰ μουσεῖα, στὰ ὁποῖα φυλάσσονται τὰ περίφημα αὐτὰ μέσα τιμωρίας.

Στὴν Ἀγγλία ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ φίμωτρο κατὰ τῶν φλυάρων γυναικῶν ὡς τὰ 1824. Σὲ πολλοὺς μάλιστα παλιοὺς ἰσολογισμοὺς ἀγγλικῶν κοινοτήτων ἀναγράφεται καὶ τὸ ἐξῆς ἔξοδο: «Γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ φιμώτρου ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὶς κουτσομπόλες γυναῖκες καὶ γιὰ τὴν ἀγορὰ δύο σχοινιῶν τοῦ ἰδίου, πληρώθηκαν 1 σελλίνι καὶ 12 πέννες».

Τὰ γυναικεῖα φίμωτρα δὲν ἦσαν ὅμοια, μ' ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν σήμερα γιὰ τὰ σκυλιά. Ἀποτελοῦντο ἀπὸ ἕνα σιδερένιο σκελετό, τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ ὁποίου ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ μετάλλινη γλῶσσα ποὺ ἔμπαινε στὸ στόμα τῆς τιμωρουμένης, ἐμποδίζοντάς την νὰ μιλάη. Ἂν δέ, παρ' ὅλο τὸ φίμωτρο ἡ δυστυχισμένη κι' ἀδιόρθωτη γυναῖκα προσπαθοῦσε νὰ χρησιμοποιήση τὴ γλῶσσα της, τὸ μετάλλινο ἔλασμα ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ στόμα της τῆς προξενοῦσε τόσους πόνους, ὥστε ἔκανε τὶς αἰσθήσεις της!

Στὸ μουσεῖο τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Λιγκολνσάϊρ ὑπάρχει ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φίμωτρα ποὺ μοιάζει μὲ ἀποκρηάτικη μάσκα ἔχει δὲ στὴ θέσι τοῦ στόματος μιὰ μεγάλη καὶ χοντρὴ αἰχμὴ ποὺ συμβολίζει τὴν ἀκονισμένη γυναικεῖα γλῶσσα.

Οἱ γυναῖκες ποὺ καταδικάζοντουσαν νὰ φορέσουν φίμωτρο, οἱ κουτσομπόλες κι' οἱ ψεῦπρες, ἐγίνοντο δημόσιο θέαμα, γιὰ νὰ παραδειγματίζωνται οἱ ὁμόφυλές τους.

Εἰδικοὶ ὑπάλληλοι ὅλη. τῆς Δημαρχίας τὶς ἔπιαναν ἀπὸ τὴν ἀλυσσίδα καὶ τὶς περιέφεραν στοὺς δρόμους.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίμωτρο ὑπῆρχαν κι' ἄλλες τιμωρίες γιὰ τὶς φλύαρες γυναῖκες. Τὸ 1780 κάποια κυρία Ἰσαβέλλα ντὲ Βερνύ, ἡ ὁποία εἶχε βρίσει ἕνα κύριο καὶ τὸν εἶχε πῆ «βρωμόμουτρο» καταδικάσθηκε νὰ κάνη τρεῖς φορὲς τὸν γῦρο ὅλης τῆς πόλεως ξυπόλυτη καὶ φτωχοντυμένη, κατόπιν δὲ νὰ δηλώση ἐμπρὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὴ πλατεῖα ὅτι ἀδίκως εἶχε προσβάλλει τὸν συμπολίτη της καὶ νὰ ζητήση συγγνώμην ἀπὸ τὸν ὑβρισθέντα!

Στὸ Ἀμβοῦργον ἕνας ποινικὸς κῶδιξ τοῦ ἔτους 1497 γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ μάλωναν μεταξύ τους.

«Ἂν δυὸ γυναῖκες μαλώσουν κι' ἀπειλοῦν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη λόγια ὑβριστικά, καταδικάζονται νὰ διατρέξουν τὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεως, κρατῶντας στὴν πλάτη τους δυὸ πέτρες βάρους 100 λιτρῶν δεμένες μεταξύ τους μὲ ἀλυσοίδες.

Ἀλλοῦ ἡ κατάδικος ὑποχρεωνόταν νὰ κάνη τὸν γῦρο τῆς πόλεως ξυπόλητη μόνο μὲ τὸ πουκάμισό της, μὲ τὰ χέρια δεμένα καὶ μὲ μιὰ πέτρα κρεμασμένη ἀπὸ τὸ λαιμό της.

Μιὰ τέτοια πέτρα βρίσκεται καὶ σήμερα ἀκόμη κρεμασμένη σ' ἕνα παράθυρο τοῦ Δημαρχείου τοῦ Μυλχάουζ, ὅπου ἡ χρῆσις της εἶχε διατηρηθῆ μέχρι τοῦ 1780

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΑΚΙ ΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΠΙΣΤΗ

(Ἀφιεροῦται σὲ κάθε καπνιστὴ)

Διαρκῶς οἱ συγγενεῖς μου καὶ πολλοὶ καλοί (μου φίλοι
—ποὺ, χωρὶς ἀμφιβολία, ἔχουν δίκηο κατὰ βάθος—
προσπαθοῦνε νὰ μὲ πείσουν πώς ὁ ἄνθρωπος (ὀφείλει
νὰ νικάη κάθε πάθος
καὶ πώς πρέπει ἐπειγόντως τὴν ἀπόφασι νὰ (πάρω
καὶ νὰ κόψω τὸ τσιγάρο.
Διαρκῶς μ' ἐνδιαφέρον μοῦ φωνάζουν: «Δὲν (τὸ βλέπεις
ὅτι τὸ τσιγάρο εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς τσέπης;
Κόψτο, βρὲ παιδί μου, νἄχης τὴν εὐχὴ τῆς (Παναγίας,
κι' ἄλλωστε τὸ ἐπιβάλλει σοβαρὸς λόγος ὑ(γείας!

θὲς νὰ δηλητηριάσης,
κακομοίρη ,τὰ πλεμόνια,
νὰ πεθάνης καὶ νὰ χάσης
τῆς ζωῆς σου τόσα χρόνια»; ..

Μὲ τὰ λόγια κατορθώνουν καὶ μοῦ φέρνουν (κάποιο φόβο,
πρὸς στιγμὴν ἀποφασίζω νὰ τὸ κόψω τὸ τσι(γάρο,
μετανοιών' ὅμως ἀμέσως κι' ὄχι μόνο δὲν τὸ (κόβω,
ἀλλὰ δυναμώνοντάς το ξεφυσάω σὰ φουγάρο!
"Οχι! ὄχι! δὲν τὸ κόβω, οὔτε κὰν τὸ μετριάζω
τὰ δικά μου καὶ τὰ... ξένα τὰ τσιγάρα θὰ τα(ράζω,
ὁ καπνὸς θὰ εἶνε πάντα τῆς ζωῆς μου ὁ σα(τράπης,
θὰ καπνίζω σὰν ἀράπης
καὶ θὰ πνίγω μακαρίως τοὺς καϋμούς μου καὶ (τὶς λύπες
στὶς γαλάζιες του τολύπες!

Δὲ θὰ πάψω νὰ φουμάρω
καὶ δὲν κόβω τὸ τσιγάρο
οὔτε καὶ μὲ τὴ φοβέρα οὔτε καὶ μὲ καλό!
Ἄκου, λέει, νὰ τὸ κόψω!... Καὶ γιατί παρα(καλῶ;
Ἐπειδὴ μ' ἕνα τσιγάρο ποὺ τ' ἀπολαμβάνω (τόσο
ξεφυσῶντας τὸν καπνό του κι' ἀπ' τὸ στόμα (κι' ἀπ' τὴ μύτη,
καταφέρνω τὶς σκοτοῦρες καὶ τὶς ἔννοιες νὰ (σκοτώσω
καὶ ξεχνῶ πὼς κόμπος λάδι δὲν μοῦ βρίσκεται (στὸ σπίτι;

Γιὰ ποιὸ λόγο, σᾶς ρωτῶ,
μοῦ ζητᾶνε νὰ τὸ κόψω καὶ μὲ θεωροῦν κουτὸ
ποὺ μ' ἀφάντασται μεράκι
γράφω συνεχῶς ἐμμέτρους ὕμνους γιὰ τὸ (τσιγαράκι;

Ἐπειδὴ αὐτὸ καὶ μόνο
τὴν παρηγοριὰ μοῦ δίνει γιὰ τῆς φτώχειας (μου τὸν πόνο,
ἐπειδὴ μ'ἀνακουφίζει μόλις τὸ κρατῶ στὸ χέρι
καὶ τὴ μαύρη μου τὴν πείνα μοῦ τὴν κόβει σὰν (μαχαίρι;...
Ἐπομένως ἔχω δίκηο κι' ἔχουν ἄδικο οἱ ἄλλοι
κι' ἔτσι δὲν ἀποφασίζω τὴ θυσία τὴ μεγάλη.
Μ' ἄλλα λόγια δὲν τὸ κόβω οὔτε καὶ γιὰ μιὰ (στιγμή
κι' ὅσο καὶ ἂν μοῦ φωνάζουν συγγενεῖς καὶ (φίλοι («Μή!»)
Κι' ὅσο κι' ἂν τὰ δάχτυλά μου ἔχουν κατακί(τρινίσει
θὰ καπνίζω καὶ στὸ μέλλον πάντα ὅσο... μοῦ (καπνίσει!..

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγκαστικὴ προσγείωσις

(Ἀπόγευμα. Ζέστη ἀρκετή. Μυῖγες περισσότερες. Νερὸ χλιαρὸ γιατὶ πάγος δὲν ἔχει περάσει ἀπ' τὸ πρωΐ. Γενικὴ κατάστασι, μᾶλλον ἐνοχλητική. Ἐκεῖνος γράφει μπρὸς στὸ γραφεῖο ἡ καλύτερα, προσπαθεῖ νὰ γράψη. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ μυαλό του κατασταλάζει σὲ κάποιο θέμα, χτυπάει ὀχληρότατα, ἐκνευριστικά, τὸ τηλέφωνο. Ἐκεῖνος ἀφίνει τὴν πέννα, σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λέγετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ....

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁρίστε, σᾶς ἀκούω... Ποιὸς εἶνε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιὰ ποὺ σᾶς θαυμάζει, χωρὶς νὰ σᾶς ξέρη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔχει λοιπόν... Διαβάζω ὅσα γράφετε, μοῦ ἀρέσουνε πολύ, καὶ σᾶς πῆρα γιὰ νὰ μιλήσουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπᾶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, οὔτε σᾶς βλέπω, οὔτε μὲ βλέπετε... Κι' εὐτυχῶς...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;... Ὀοθόσαστε πὼς εἶμαι ἀσκημη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω γιὰ σᾶς, ἐγὼ ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶμαι καθόλου ὡραῖος... Εἶμαι ἔτοιμος νὰ φάω ἄνθρωπο!

ΕΚΕΙΝΗ: Πωπώ! Εὐτυχῶς ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπόστασις..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶπα «ἄνθρωπο»· ὄχι γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, τώρα εἴσαστε καὶ ἀρκετὰ πρόστυχος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔτσι εἶμαι γώ... Τίποτ' ἄλλο;..

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι... Ὄχι.. Σταθῆτε! Μὴν κλείνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτ' ἄλλο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ θέλει νὰ δῆ ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φτάση ἡ ἀναίδειά της): Ἀκούω, λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά... Θάθελα νὰ μοῦ πῆτε πῶς ἐμπνέεστε αὐτὰ ποὺ γράφετε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς ἐμπνέομαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Ποιὸς σᾶς ἐμπνέει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ τυπογράφος.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιός;;!!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ τυπογράφος.. Νά, ὁηλαδή, τὴν ὡρισμένη μέρα ποὺ πρόκειται νὰ γίνη ἡ στοιχειοθεσία, ἐγὼ κάθουμαι καὶ γράφω, κι' ὕστερα στέλνω τὰ χειρόγραφά μου στὸ τυπογραφεῖο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὀρίκη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί φρίκη;... Ἐσεῖς, ὁηλαδή, πῶς νομίζατε ὅτι γράφουν ὅσοι γράφουν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, δὲν ξέρω.. Κάπως ἀλλοιῶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ, νὰ ποῦμε, στὸ παράθυρο, τὴ νύχτα, κυττάζουνε τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι, ἀνεμίζουνε τὰ μακρυὰ μαλλιά τους στὸ ἀέρι... μπαίνουμε μέσα καὶ γράφουν. Ἂν ὅμως δὲν ὑπάρχουν ἄστρα καὶ φεγγάρι;... Ἂν δὲ φυσάει ζέφυρος, κι' ἄν, ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχουνε μαλλιὰ ν' ἀνεμίσουν ὅπως ἐγώ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔχετε μαλλιά;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοῦ πέσανε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂς εἶνε, δὲν πειράζει... Ἀρκεῖ νἀναι ἡ ψυχή σας ποιητική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ ψυχή μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σᾶς ἀρέσει ἡ μοναξιά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτιμῶ τὴ μακαρονάδα, μὲ μπόλικη παρμεζάνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὴ μακαρονάδα;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλλά;... Ἐσᾶς δὲ σᾶς ἀρέσει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὀρίκη!... (σιωπὴ μικρά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτ' ἄλλο;..

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, ὄχι... Μὴν κλείσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν κλείνω, καὶ σᾶς ἀκούω...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μπορεῖ... Θἄχετε κάποια συγκίνηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συγκινήσεις; Πολλές..

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ λυχτάρα): Ἄχ, πέστε μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, ὅταν πηγαίνω νὰ πάρω ἑκατὸ ὀράμια κιμά, καὶ μοῦ λείπει ἕνα πεντακοσοχίλιαρο, ὅταν κρεμιέμαι πίσω ἀπ' τὸ μποῦσι, κὶ ἔρχεται ὁ εἰσπράχτορας καὶ μὲ κατεβάζει ἡ ὅταν, ὁπως σήμερα, δὲν περνάει πάγος ἀπ' τὴ γειτονιά, καὶ πίνω νερὸ βραστό...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὲς εἶν' οἱ συγκινήσεις σας;!..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτές, καὶ κάτι ἄλλες τέτοιες..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀντίο σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπογοητεύτηκε ἡ μικροῦλα μου;... Μὲ συγχωρεῖτε! Δὲ φταίω γώ' φταίει ἡ φαντασία σας ποὺ σᾶς ἔκανε ἑναν κοινότατο ἐπαγγελματία, νὰ τὸν φαντασθῆτε γιὰ ὑπερφυσικὸ πλάσμα, νὰ τοῦ κολλήσετε καλὰ καὶ σώνει φτερὰ ἀγγέλου στοὺς γυρτοὺς ὤμους του, καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσετε ἔτσι σὰ μασκαρεμένον... Ἐνῶ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γράφει, ἔχει κι' αὐτὸς σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους τὶς σωματικές του ἀπαιτήσεις, τὶς πεζοτήτες, τὶς μικροτήτες, ἂν θέλετε... Γιατί ζητᾶτε ἀπὸ ἕνα συγγραφέα νὰ μὴν ἀγαπάει τὸ μπόν-φιλέ, τὶς φράουλες καὶ τὸ παγωμένο νερό, τόσο, ποὺ ἡ ἔλλειψίς του εἶνε ἀφόρητη, ὅσο κι' ἡ ἔλλειψις μιᾶς ὡραίας ἐρωμένης;... Τὸν θέλετε τὸ συγγραφέα χωρὶς στομάχι, χωρὶς νεῦρα, καὶ μόνο μὲ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ μικρότερη εὐαισθησία;..

ΕΚΕΙΝΗ (πιὸ σιγά): Ἀντίο σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀντίο σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν πῶ ὅτι χάρηκα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας, θὰ πῶ ψέμματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν πειράζει... Ἐγώ, μιὰ φορά, χάρηκα ἐξαιρετικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποῦ μὲ γνωρίσατε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι! Ποὺ γέμισα ἐξ αἰτίας σας τὴ σελίδα μου... (Κλείνει τὸ ἀκουστικό)

ΧΡ. Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΑ ποὺ ἐπαληθεύουν

Τί ἀναφέρει σχετικῶς ἡ ἱστορία

Πολλοὶ πιστεύουν πὼς τὰ ὄνειρα θγαίνουν ἀληθινὰ καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο. Ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα παραδείγματα ἐξακριβωμένα ἱστορικῶς ποὺ τὸ θεβαιώνουν αὐτό.

Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ δυὸ φίλοι ἀπ' τὴν Ἀρκαδία ἔφτασαν στὰ Μέγαρα. Ὁ ἕνας πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του. Ὁ ἄλλος πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ πρῶτος εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν συνταξειδιώτη του νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ πάη νὰ τὸν σώση ἀπὸ τὸν ξενοδόχο. Ξύπνησε ἀπότομα, σηκώθηκε καὶ θγῆκε θιαστικὸς γιὰ νὰ πτέξη στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ στὸ δρόμο μετάνοιωσε,σκέφτηκε ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε ψευδαπάτες καὶ γύρισε πάλι στὸ σπίτι γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

Τότε, γιὰ δεύτερη φορὰ τοῦ παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο του ὁ σύντροφός του, ἀλλὰ καταματωμένος καὶ ἐξορκίζοντάς πον νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατό του:

—Μὲ δολοφόνησε ὁ ξενοδόχος! τοῦ φώναζε. Τώρα πηγαίνει νὰ θάψη τὸ πτῶμα μου κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ κοπριὰς στὴν πύλη τῆς πόλεως.

Τρομαγμένος ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτὸ ὄνειρο ὁ φίλος σηκώθηκε, ἔτρεξε στὴν πύλη, θρῆκε τὸ σωρὸ τῆς κοπριᾶς, ἀνακάλυψε τὸ πτῶμα καὶ παρέδωσε τὸν δολοφόνο στὴν Δικαιοσύνη.

*

Ὁ Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ὀνειρεύτηκε πὼς ἔτρωγε ἕνα αὐγό, πῆγε νὰ συμβουλευτῆ κάποιο γέρο ποὺ ἤξερε νὰ ἑξηγῆ τὰ ὄνειρα.

—Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ἀπάντησε ὁ γέρος, σημαίνει ὅτι σὲ λίγο θὰ πάρης ἄργυρο.

—Καὶ τὸ κροκάδι;

—Τὸ κροκάδι σημαίνει ὅτι θὰ πάρης χρυσάφι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κληρονόμησε πραγματικὰ ἀπὸ κάποιον μακρυνὸ συγγενῆ του χίλια χρυσὰ νομίσματα καὶ χίλια ἄργυρά

*

Τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ, ὁ Ναπολέων ὁ νειρεύτηκε — καὶ μάλιστα δυὸ φορὲς κατὰ συνέχειαν — τὸ ἴδιο νας μαῦρος γάτος, σημεῖον τοῦ προδοσίας, ἔτρεχε ἀπ' τὸ δικό του στρατόπεδο στὸ ἐχθρικό. Ξύπνησε φυσικὰ ταραγμένος καὶ μὲ κακὰ προαισθήματα.

Πράγματι τὴν ἑπομένη ἡ Ναπολεόντειος στρατιὰ κατετροπώθη.

*

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα σύζυγος τοῦ ἀτυχοῦ βασιλέως τῶν Γάλλων Λουδοβίκου 16ου, εἶδε σ' ὄνειρό της μέσα στὴ φυλακὴ ποὺ θρισκόταν ἕναν κόκκινο ἥλιο ν' ἀνατέλη ἀπάνω ἀπὸ μιὰ κολώνα, ἡ ὁποία δὲν ἄρησε νὰ γκρεμιστῆ, ὁ νειρο ποὺ ἐσήμαινε τὸ θάνατο ἰσχυροῦ προσώπου. Τὴν ἴδια μέρα ἀκριβῶς ἀπεκεφαλίσθη ὁ βασιλεὺς σύζυγός της.

Ο «Θησαυρὸς»

ἀπεφάσισε νὰ λάθη ὑπ' ὄψιν του τὰ δίκαια παράπονα τῶν ἀναγνωστῶν του, τὰ σχετικὰ μὲ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων του. Κατόπιν τούτου προβαίνομεν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν σελίδων, τμηματικῶς, εἰς 20 ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς εἰς 24 σελίδας.

ΘΥΣΙΑ στὴν ΑΓΑΠΗ

Ἀισθηματικὸ διήγημα

Ἡ πληγωμένη ἄφησε μιὰ κραυγή!

—Νερό!

Καὶ ξανάπεσε στὸ παραλήρημά της.

Ὁ σύζυγός της σηκώθηκε ὀρθός, θγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή, πῆγε στὸ μέρος ποὺ θρισκόταν ἡ μοναδική τους γκαμήλα καὶ ξαναγύρισε, φέροντας μιὰ κολοκύθα γεμάτη νερό. Ἡ γυναῖκα του κόλλησε λαίμαργα τὰ χείλη της κι' ἔπιε πολύ.

— Πιὲς κι' ἐσύ, Λιονέλ, τοῦ ψιθύρισε.

— Ὄχι, δὲν θυμᾶ. Μωῶ!...

— Ἄνοιξες τὸ τελευταῖο μας ἀσκί;

Ὁ Λιονὲλ κατέβασε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Λιονέλ, χάριν τῆς ἀγάπη μας, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσης. Ἐφοῦ ἄνοιξες τὸ τελευταῖο ἀσκί, σοῦ μένει ἀκριβῶς τὸ νερὸ ποὺ χρειάζεσαι γιὰ νὰ φτάσης μὲ τὴ γκαμήλα σου στὴ πειὸ κοντινὴ δασι τοῦ Ἐλ Θσαμπέ. Ἄφησέ με ἐμένα. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σώση. Εἶμαι χαμένη, τὸ ξέρω. Ἂν μείνης κοντά μου θὰ καταδικαστῆς κι' ἐσὺ σὲ θάνατο.

Ὁ ἐξερευνητὴς κατέθασε τὸ κεφάλι του, κρατῶντας τὰ δάκρυά του χωρὶς ν' ἀπαντήση.

*

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ δρᾶμα συνέθαινε σὲ μιὰ σκηνὴ στημένη στὴν ἔρημο Νετζὲτ τῆς Ἀραβίας.

Ὁ Λιονὲλ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν Τζεντὰχ, πρὸς ἀνακάλυψη πετρελαιοπηγῶν. Εἶχε πάρει μαζύ του ἕναν ἰθαγενῆ καὶ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ τοῦ Μ. ΓΙΟΚΑΪ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

8ον 'Οχτὼ ἡμέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ φτάσαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν ἔπαυλί τους.

Ἕνα πρωῒ ὁ κόμης Καπέλι καθόταν στὸ γραφεῖο του ὅταν ἄκουσε ἔξαφνα καλπασμὸ ἀλό γου. Ποιὸς ἐρχόταν νὰ τὸν ἀνπουχήσῃ στὸ ἐρημητήριότου; Τσιμαζόταν νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τρέξῃ στὸ παράθυρο, ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο ἕνας ὑπηρέτης καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε φθάσει ὁ ἄρχων 'Ιουλιάνι καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν δῆ.

'Ο κόμης Καπέλι ἀνατοίχιασε. Μάντεψε ἀμέσως τί ζητοῦσε ὁ 'Ιουλιάνι κι' ἡ καρδιά του πάγωσε. Διάταξε ὠστόσο νὰ ὁδηγήσουν στὸ γραφεῖο τὸν ἄρχοντα

'Ο 'Ιουλιάνι μπῆκε σὲ λίγο. τὸν χαιρέτησε κι' ἀφοῦ κάθησε ἀντίκρυ του τὸν ρώτησε ἂν ἡ Λευκὴ εἶχε πάρει, ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασι νὰ ὑπακούσῃ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα.

— 'Αλλοίμονο!... ἀναστέναξε ὁ Καπέλι. Ἔκαμα ὅτι μποροῦσα γιὰ νὰ τὴν πείσω. Τὴν παρακάλεσα θερμά, τὴν ἀπείλησα, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπακούσῃ.

'Ο 'Ιουλιάνι κατσούφιασε.

— 'Η προθεσμία τὴν ὁποία σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ ζητήσατε πέρασε πλέον, κόμη, εἶπε στὸν ποτέρα τῆς Λευκῆς. Πλησιάζει ἡ ἡμέρα ποὺ τὸ Συμβούλιο ὡρισε γιὰ τὸ γάμο.

— Τὸ γνωρίζω, ἄρχων, ἀλλὰ ἡ κόρη μου ἀρνεῖται πάντοτε.

— Πρέπει νὰ ἐπιμείνετε, κόμη Καπέλι Νὰ ἐπιμείνετε γιὰ τὸ καλό της καὶ τὸ καλό σας φυσικά. 'Ο γάμος αὐτὸς εἶνε περίφημος κι' ἐπὶ πλέον θὰ σκεπάσῃ τὸ σκάνδαλο τῆς ἀπαγωγῆς τῆς κόρης σας ἀπὸ ἕνα γονδολιέρη, ἕναν ψαρᾶ...

'Ο Καπέλι ἔσκυψε λυπημένος τὸ κεφάλι του.

— Τί περιμένετε περισσότερο; συνέχισε ὁ 'Ιουλιάνι. Μπορῶ βέβαια νὰ χρησιμοποιήσω τὸ δήμιο ἐναντίον ἐκείνων ποὺ μιλοῦν γιὰ τὸ σκάνδαλο τῆς Λευκῆς. Ἀλλὰ οἱ φλυαρίες δὲν θὰ σταματήσουν ὅσα κεφάλια μας τῆς Λευκῆς, μὲ τὸν γενναῖο Μπαρμπαρίνι θὰ σώσῃ τὴν κατάστασι.

— Τὸ γνωρίζω, ἄρχων.

— Καὶ πρέπει συνεπῶς νὰ σᾶς συγκινῆ τὸ ὅτι ὁ Μπαρμπαρίνι δέχεται τὴν θυγατέρα σας γιὰ σύζυγο, παρὰ τὸ ὁποῖο τὸ παράπτωμά της, τὸ ὁποῖο θεωρεῖ ὡς γάμος αὐτὸς κόμη, θὰ κλείσῃ ὁριστικῶς τὰ στόματα τοῦ κόσμου. Τί περιμένετε λοιπόν τέρο; Δὲν σᾶς φαίνεται περισσότερο γαμπρὸς ὁ Μπαρμπαρίνι μήπως; Ἀγνοεῖτε τὴν ἀξία του;

— 'Ολ' αὐτὰ τὰ γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ κόμης Καπέλι, ἀλλὰ ἡ ἀπελπισία τῆς κόρης μου μὲ τρομάζει. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ Λευκὴ δὲν βρισκόταν σὲ τέτοια κατάστασι.

— 'Ανησυχῆτε χωρὶς λόγο, κόμη.

— Ὤ, ὄχι, ὄχι, μὴ μοῦ τὸ λέτε αὐτό. Οἱ ἀνησυχίες μου εἶνε σοβαρὲς, εἶνε δικαιολογημένες.

— Ὑποθέτω πὼς εἶσθε ὑπερβολικός. Ἔτσι εἶνε τὰ κορίτσια. Τὸ παραμικρὸ τὰ μελαγχολεῖ. Εἶνε ρομαντικές, βλέπετε, οἱ κοπέλλες μας σήμερα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, ἄρχων 'Ιουλιάνι. Εἶμαι πατέρας τῆς Λευκῆς καὶ γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν κόρη μου. Εἶχα τέσσερα παιδιὰ καὶ εἶδα τὰ τρία ἀπὸ αὐτὰ νὰ κατεβαίνουν στὸν τάφο. Μόνον ἡ Λευκὴ μοῦ ἔμεινε. Κι' ἀλλοίμονο, τὴ θλέπω κι' αὐτὴ νὰ λυώνῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα

'Ο κόμης Καπέλι ἀναστέναξε μὲ πόνο καὶ πρόσθεσε:

— 'Η Λευκὴ εἶνε ἡ μοναχοκόρη μου. Τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴ συμπονῶ. Οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυά της μοῦ ξεσχίζουν τὴν καρδιά.

Τὰ μάτια τοῦ κόμητος θούρκωσαν. Δάκρυα κύλησαν στὰ γεροντικά του μάγουλα.

'Ο 'Ιουλιάνι δὲν συγκινήθηκε καθόλου. Τοῦ ἔρριξε ἕνα ψυχρό, σκληρὸ βλέμμα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρή:

— Ὥστε, ὁμολογεῖς, κόμη, ὅτι ἡ συμπόνοια σ' ἔκαμε νὰ μὴ φροντίσῃς νὰ πείσῃς τὴν κόρη σου νὰ δεχθῆ τὸν Μπαρμπαρίνι ὡς σύζυγο;

— Θέλετε νὰ τὴν σκοτώσω;

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τῆς μιλήσῃ ἐγώ, πρέπει νὰ καταλάθῃ ἡ κόρη σας ὅτι ὁ γάμος της μὲ τὸν Μπαρμπαρίνι εἶνε συμφέρον τῆς Δημοκρατίας. Νὰ δῆτε ὅτι θὰ τὴν πείσω.

—Φοβοῦμαι, ἄρχων 'Ιουλιάνι.

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Ἔχω ἕνα ἀσφαλὲς μέσον γιὰ νὰ κάμω τὴν θυγατέρα σας νὰ πῆ τὸ ναί.

'Ο πατέρας τῆς Λευκῆς δίσταζε ἀκόμα

'Ο 'Ιουλιάνι τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα ὀργῆς καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά:

— Βρίσκομαι ἐδῶ, κόμη, ἐν ὀνόματι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα. Τὸ ξεχνᾶτε αὐτό;

— Τὸ γνωρίζω ἄρχων 'Ιουλιάνι. Κι' ὅμως διστάζω, ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά, τοέμω γιὰ τὴν κόρη μου. Θὰ κάμω ἐν τούτοις τὸ θέλημά σας κι' ὁ θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῆ.

Χτύπησε κατόπιν ἕνα ἀσημένιο κουδοῦνι. Ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε.

— Εἰδοποίησε τὴν δεσποινίδα Λευκὴ ὅτι θέλω νὰ τῆς μιλήσω, τοῦ εἶπε ὁ κόμης.

'Ο ὑπηρέτης ἔφυγε.

'Ο Καπέλι γύρισε κατόπιν στὸν 'Ιουλιάνι καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

— Σὲ λίγο ἡ κόρη μου θὰ εἶνε ἐδῶ καὶ θὰ μπορέσετε νὰ τῆς μιλήσετε. Ἀλλά, σᾶς ἐξορκίζω, λυπηθῆτε την. Ἕνα χρόνο τώρα τὴν θλέπω νὰ πεθαίνῃ ὥρα μὲ τὴν ὥρα. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ σφίγγω τὴν καρδιά μου καὶ προσποιοῦμαι τὸν αὐστηρό. Τὰ κείλη μου δὲν ἔχουν ἀγγίσει τὸ πρόσωπό της, τὰ χέρια μου δὲν χάϊδεψαν τὰ μελλιά της. Ἔπαιξα τὸ ρόλο αὐτὸ γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα Ἐν ὀνόματι τῶν θυσιῶν μου αὐτῶν, σᾶς παρακαλῶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ λυπηθῆτε τὸ παιδί μου, ἄρχων 'Ιουλιάνι.

'Ο κόμης μιλοῦσε κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί κι' ἁπλώνοντας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του στὸν 'Ιουλιάνι.

'Ο 'Ιουλιάνι ξαφνιάστηκε μὲ τὴν τόση του λύπη καὶ τοὔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα.

— Μὴ φοβόσασστε, τοῦ εἶπε τέλος. Δὲν πρόκειται νὰ ἐκβιάσω τὴν δεσποινίδα Λευκή.

— Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μὰ ἡ τιμωρία πέρασε. Θὰ ζήσουμε τὴ γαλήνη τῶν γεραιτεῖων ἑνωμένοι ὡς τὸ θάνατο. Ἂς μὴν εἶμαστε ἀχάριστοι Τὸ παιδί μας ξαναβρέθηκε κι' εἶνε εὐτυχισμένο κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε γιὰ πάντα μαζύ.

'Η Λίζα τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Πόσο τὴν ἀνακούφιζαν τὰ λόγια του!...

Κάθησε κοντά του. Ἡ σιωπὴ νύρω τους ἦταν ἐπιβλητική, θιβλική.Κάποιο τραγοῦδι νοσταλγικὸ ἀκουγόταν ἀπὸ μακρυά. Ἔπειτα κάπου πάλι μακρυὰ ἀντήχησε ἕνα κοριτσίστικο γέλιο.

—Τί νὰ κάνουν τὰ παιδιά;... Τί νὰ κάνουν τέτοια ὥρα; ψιθύρισε ὁ Πέτρος.

—Ποιὸς ξέρει; ἀποκρίθηκε ἡ Λίζα τὴν παλιά του ὑπερηφάνεια. τὰ παλιά του ὄνειρα.

Πῶς εἶχαν χαθεῖ τὰ ὄνειρα αὐτά, πῶς εἶχαν διαλυθεῖ, σὰν στὸν οὐρανό...

Καὶ ἡ συμφορὰ συνέβη ἐξ αἰτίας τῆς θείας τοῦ Πέτρου.

'Η Λίζα θυμᾶται τὰ περασμένα, σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο.

Ἦταν γραφτό... Ψιθυρίζει.

'Ο Πέτρος τὴν κυττάζει λυπημένος

— Τί θὲς νὰ πῆς, Λίζα;

—Μιλῶ γιὰ τὰ περασμένα Δὲν πρέπει νὰ θυμόμαστε. Τὸ παρελθὸν πέθανε.

Τὰ μάτια τῆς Λίζας θούρκωσαν.

'Ο Πέτρος πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

— Πρέπει νὰ λησμονήσης. Ξέρω... Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε σὰν τοὺς βρυκόλακες. Βγαίνουν ἀπ' τὸν τάφο τους καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν ἐπίμονα. Φασανιστικά. Προσπάθησε νὰ ξεχάσῃς, ἀγαπημένη μου.

— Βασανισθήκαμε τόσο, Πέτρο!

— Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μὰ ἡ τιμωρία πέρασε. Θὰ ζήσουμε τὴ γαλήνη τῶν γεραιτεῖων ἑνωμένοι ὡς τὸ θάνατο. Ἂς μὴν εἶμαστε ἀχάριστοι Τὸ παιδί μας ξαναβρέθηκε κι' εἶνε εὐτυχισμένο κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε γιὰ πάντα μαζύ.

'Η Λίζα τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Πόσο τὴν ἀνακούφιζαν τὰ λόγια του!...

Κάθησε κοντά του. Ἡ σιωπὴ νύρω τους ἦταν ἐπιβλητική, θιβλική.Κάποιο τραγοῦδι νοσταλγικὸ ἀκουγόταν ἀπὸ μακρυά. Ἔπειτα κάπου πάλι μακρυὰ ἀντήχησε ἕνα κοριτσίστικο γέλιο.

—Τί νὰ κάνουν τὰ παιδιά;... Τί νὰ κάνουν τέτοια ὥρα; ψιθύρισε ὁ Πέτρος.

—Ποιὸς ξέρει; ἀποκρίθηκε ἡ Λίζα τὴν παλιά του ὑπερηφάνεια. τὰ παλιά του ὄνειρα.

Πῶς εἶχαν χαθεῖ τὰ ὄνειρα αὐτά, πῶς εἶχαν διαλυθεῖ, σὰν στὸν οὐρανό...

Καὶ ἡ συμφορὰ συνέβη ἐξ αἰτίας τῆς θείας τοῦ Πέτρου.

'Η Λίζα θυμᾶται τὰ περασμένα, σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο.

Ἦταν γραφτό... Ψιθυρίζει.

'Ο Πέτρος τὴν κυττάζει λυπημένος

— Τί θὲς νὰ πῆς, Λίζα;

—Μιλῶ γιὰ τὰ περασμένα Δὲν πρέπει νὰ θυμόμαστε. Τὸ παρελθὸν πέθανε.

Τὰ μάτια τῆς Λίζας θούρκωσαν.

'Ο Πέτρος πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

— Πρέπει νὰ λησμονήσης. Ξέρω... Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε σὰν τοὺς βρυκόλακες. Βγαίνουν ἀπ' τὸν τάφο τους καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν ἐπίμονα. Φασανιστικά. Προσπάθησε νὰ ξεχάσῃς, ἀγαπημένη μου.

— Βασανισθήκαμε τόσο, Πέτρο!

Μόνη της θὰ δεχθῆ ὁ,τι τῆς ζητᾶμε.

— Μόνη της!... τραύλισε ὁ κόμης Καπέλι. Θεέ μου, αὐτὸ μὲ φοβίζει περισσότερο.

— Νὰ μὴ σᾶς φοβίζῃ καθόλου, κόμη Τὰ πράγματα θὰ συμβοῦν ἀκριβῶς ὅπως σᾶς λένω.

'Ο κόμης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναξε

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα.

Ἦταν ἡ Λευκή.

Μόλις ἡ νέα ἀντίκρυσε τὸν 'Ιουλιάνι στάθηκε ταραγμένη. Νεκρικὴ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της γύρισαν καὶ καρφώθηκαν πάνω στὸν πατέρα της.

'Ο κόμης Καπέλι ὅμως κρατοῦσε τὰ μάτια τοῦ χαμηλωμένα.

'Επενέβη ἀμέσως ὁ 'Ιουλιάνι. Χαιρέτησε τὴ Λευκὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, ἦρθα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα σας ἂν σᾶς ἔπεισε νὰ συμφωνήσῃτε μὲ τὴν ἀπαίτησι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα.

— Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ὁ πατέρας μου; ρώτησε ἡ Λευκὴ μὲ φωνὴ πούτρεμε.

— Ὅτι ἡ κόρη του ἐπιμένει, ὅτι εἶνε σκληρὴ μαζύ του, ὅτι εἶνε παράλογη.

'Η Λευκὴ γύρισε στὸν πατέρα της.

— Τὰ εἶπατε τὰ λόγια αὐτά, πατέρα μου; τὸν ρώτησε. Μιλήσατε τόσο σκληρὰ γιὰ μένα;

'Ο 'Ιουλιάνι δὲν ἔδοσε καιρὸ στὸν κόμητα ν' ἀπαντήσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

◆◆

∴ "Οταν ἡ γυναίκα ἀπιστήσῃ ὁ εὐγενὴς ἄνδρας ἢ θὰ τὴν χωρίσῃ ἢ θὰ σιωπήσῃ. Θέσις ὅρος δὲν ὑπάρχει.

∴ Τὸ καλύτερο βιβλίο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδὶ εἶνε τὰ μάτια τῆς μητέρας του.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ
μιᾶς καρδιᾶς

— Λίζα .. Πές μου ἐσύ, πές μου, γιατὶ ἡ ἀμφιβολία μὲ τυραννεῖ. Ἀξίζει τίποτε; 'Η νομίζω πὼς εἶνε ἀκόμα πέχνη αὐτό;

Κύτταξε ἡ γυναῖκα τὸ χαρτί.

—Πέτρο, ψιθύρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, εἶνε τὸ πιὸ ὡραῖο ἔργο ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου.

—Εἶσαι μάνα, γι' αὐτό, εἶπε ὁ Πέτρος σιγά.

Μὰ στὴ ματιά του πέρασε κάποια λάμψι, ποὺ θύμισε στὴ Λίζα τὴν παλιά του ὑπερηφάνεια. τὰ παλιά του ὄνειρα.

Πῶς εἶχαν χαθεῖ τὰ ὄνειρα αὐτά, πῶς εἶχαν διαλυθεῖ, σὰν στὸν οὐρανό...

Καὶ ἡ συμφορὰ συνέβη ἐξ αἰτίας τῆς θείας τοῦ Πέτρου.

'Η Λίζα θυμᾶται τὰ περασμένα, σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο.

Ἦταν γραφτό... Ψιθυρίζει.

'Ο Πέτρος τὴν κυττάζει λυπημένος

— Τί θὲς νὰ πῆς, Λίζα;

—Μιλῶ γιὰ τὰ περασμένα Δὲν πρέπει νὰ θυμόμαστε. Τὸ παρελθὸν πέθανε.

Τὰ μάτια τῆς Λίζας θούρκωσαν.

'Ο Πέτρος πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

— Πρέπει νὰ λησμονήσης. Ξέρω... Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε σὰν τοὺς βρυκόλακες. Βγαίνουν ἀπ' τὸν τάφο τους καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν ἐπίμονα. Φασανιστικά. Προσπάθησε νὰ ξεχάσῃς, ἀγαπημένη μου.

— Βασανισθήκαμε τόσο, Πέτρο!

Μόνη της θὰ δεχθῆ ὁ,τι τῆς ζητᾶμε.

— Μόνη της!... τραύλισε ὁ κόμης Καπέλι. Θεέ μου, αὐτὸ μὲ φοβίζει περισσότερο.

— Νὰ μὴ σᾶς φοβίζῃ καθόλου, κόμη Τὰ πράγματα θὰ συμβοῦν ἀκριβῶς ὅπως σᾶς λένω.

'Ο κόμης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναξε

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα.

Ἦταν ἡ Λευκή.

Μόλις ἡ νέα ἀντίκρυσε τὸν 'Ιουλιάνι στάθηκε ταραγμένη. Νεκρικὴ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της γύρισαν καὶ καρφώθηκαν πάνω στὸν πατέρα της.

'Ο κόμης Καπέλι ὅμως κρατοῦσε τὰ μάτια τοῦ χαμηλωμένα.

'Επενέβη ἀμέσως ὁ 'Ιουλιάνι. Χαιρέτησε τὴ Λευκὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, ἦρθα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα σας ἂν σᾶς ἔπεισε νὰ συμφωνήσῃτε μὲ τὴν ἀπαίτησι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα.

— Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ὁ πατέρας μου; ρώτησε ἡ Λευκὴ μὲ φωνὴ πούτρεμε.

— Ὅτι ἡ κόρη του ἐπιμένει, ὅτι εἶνε σκληρὴ μαζύ του, ὅτι εἶνε παράλογη.

'Η Λευκὴ γύρισε στὸν πατέρα της.

— Τὰ εἴπατε τὰ λόγια αὐτά, πατέρα μου; τὸν ρώτησε. Μιλήσατε τόσο σκληρὰ γιὰ μένα;

'Ο 'Ιουλιάνι δὲν ἔδοσε καιρὸ στὸν κόμητα ν' ἀπαντήσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

◆◆

∴ "Οταν ἡ γυναίκα ἀπιστήσῃ ὁ εὐγενὴς ἄνδρας ἢ θὰ τὴν χωρίσῃ ἢ θὰ σιωπήσῃ. Θέσις ὅρος δὲν ὑπάρχει.

∴ Τὸ καλύτερο βιβλίο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδὶ εἶνε τὰ μάτια τῆς μητέρας του.

Μελέτες ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΝΤ' ΑΡΛ

Βασίλισσα τῆς Γαλλίας

Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόσυνα.

Στὸν πύργο τοῦ κόμητος τοῦ Ἄρλ εἶχαν μαζευθῆ ἀμέτρητοι εὐγενεῖς κι' ὡραῖες κυρίες.

Οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Ἄρλ καὶ τῆς Μασσαλίας, φορῶντας τὰ λαμπρότερά τους ἄμφια καὶ τριγυρισμένοι ἀπὸ κληρικοὺς, περίμεναν στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Σὲ λίγο, φάνηκε ἡ ὤμορφη Κονστάνς, ἡ μικρότερη κόρη τοῦ κόμητος. Ἦταν μιὰ ἐμφάνισι ἀληθινὰ ἀγγελική δοροῦσε νυφικὸ πέπλο καὶ κάτασπρο φόρεμα κι' ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ γέρου πατέρα της.

Μέσα στὸ ναό, ὑποδέχθηκε τὴν νύφη ἕνας βαρῶνος μὲ χρυσὴ πανοπλία. Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, λέγοντάς του:

—Δυνατὲ καὶ γενναῖε κόμη Γουλιέλμε τοῦ Ἄρλ καὶ ἠῆς Τουλούζης! Ἐγώ, ὁ βαρῶνος Ροζὲ ντὲ Πιερεφόν, ἱππότης τοῦ Μεγαλειοτάτου καὶ πολυχρονεμένου βασιλέως τῆς Γαλλίας Ροβέρτου, βρίσκομαι ἐδῶ, σταλμένος ἀπ' αὐτόν, γιὰ νὰ παντρευθῶ γιὰ λογαριασμό του τὴν χαριτωμένη καὶ εὐγενεστάτη κόρη σας Κονστάνς.

"Εβγαλε κατόπιν ἀπ' τὸ δάχτυλό του ἕνα βαρύτιμο δαχτυλίδι καὶ τὸ φόρεσε στὴ νύφη. Ἔπειτα ἄρχισε ἡ θρησκευτικὴ τελετή.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο, ἡ Κονστάνς παρουσίασε μιὰ καταπληκτικὴ ἀλλαγὴ στοὺς τρόπους της. Τὴν εἶχε κυριεύσει ὁ δαίμονας τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς ὑπερηφίας.

✻

'Ο βασιλιᾶς Ροβέρτος ἦταν ὡραῖος ἄντρας, καλόκαρδος καὶ μαλακός. Ἔτρεφε καθημερινῶς 300 ὡς 1000 φτωχούς. Τὴ Μεγάλη Πέμπτη τοὺς ἔπλενε τὰ πόδια, φορῶντας ἕνα τρίχινο ράσο. Ἀπὸ τότε διατηρήθηκε στοὺς διαδόχους του ἡ συνήθεια νὰ πλένουν, τὴν ἡμέρα αὐτή, τὰ πόδια δώδεκα φτωχῶν.

Κάποτε, ἕνας λωποδύτης γονάτισε πίσω του, στὴν ἐκκλησία, καὶ τοῦ ἔκοψε μὲ τρόπο ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ χρυσὸ σειρῆτι τοῦ μανδύα του. Ἡ εὐκολη ἐπιτυχία του τὸν ἔκαμε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ βασιλιᾶς δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ κλέψῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο σειρῆτι, ὅταν ὁ Ροβέρτος γύρισε καὶ τοῦ εἶπε ἥσυχα:

—Φύνετε, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ. Σᾶς ἀρκεῖ γιὰ τώρα αὐτὸ ποὺ μοῦ πήρατε. Τὸ ὑπόλοιπο μπορεῖ νὰ χρεισιασθῆ σὲ κάποιον ἄλλο συνάδελφό μου.

'Ο τόσο μεγαλόκαρδος αὐτὸς βασιλιᾶς εἶχε παντρευθῆ σὲ πρῶτο γάμο τὴν πριγκήπισσα Βέρθα τῆς Βουργουνδίας, κόρη τοῦ βασιλιᾶ Κορράδου καὶ χήρα τοῦ κόμητος ντὲ Σάρτρ. Ἡ Βέρθα ἦταν ἐξαδέλφη τοῦ Ροβέρτου κι' ἐκείνος εἶχε βαφτίσει ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά της μὲ τὸν πρῶτον ἄντρα της. Ἡ διπλὴ αὐτὴ συγγένειά τους θεωρήθηκε ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἐμπόδιο γιὰ τὸ γάμο τους. 'Ο Πάπας εἶχε προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀκυρώσῃ. Μὰ ὁ Ροβέρτος δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῆ, γιατὶ ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὴν Βέρθα του. 'Ο Πάπας τότε συγκάλεσε στὴ Ρώμη μιὰ Σύνοδο ἐπισκόπων ἡ ὁποία ἀπείλησε μὲ ἀφορισμὸ ὁλόκληρη τὴ Γαλλία.

'Ο τρόμος τοῦ ἀφορισμοῦ ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ἀποφεύγῃ τὸ Ροβέρτο. Ἔμειναν κοντά του μόνο ὀλίγοι ὑπηρέτες, γιὰ νὰ τοῦ μαγειρεύουν. Κι' αὐτοὶ δὲ ἀκόμη θεωροῦσαν μολυσμένα ὅλα τὰ σερβίτσια ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ βασιλιᾶς γιὰ τὸ φαΐ κι' ἐσπευδαν νὰ τὰ ἐξαγνίσουν μὲ τὴ φωτιά.

Ἐπὶ τέλους, ὑποχωρῶντας στὶς ἀδιάκοπες προτροπὲς τοῦ ἀββᾶ ὀλερύ, ὁ Ροβέρτος ἐγκατέλειψε τὴ γυναῖκα του.

'Η δυστυχισμένη Βέρθα κλείσθηκε σ' ἕνα πύργο της, στὴ Βουργουνδία, ὅπου πέρασε ἐπὶ πολλὰ χρόνια μιὰ ζωὴ θλιμμένη. Δὲν ἐννοοῦσε ὡστόσο νὰ παραδεχθῆ ὅτι εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὸν τίτλο τῆς βασιλισσας, καὶ βρισκόταν σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς ὁπαδούς της, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὴ βοήθειά τους στὸ θρόνο. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ κόμης Οὔντὲ Μπωβαί, εὐνοούμενος τοῦ Ροβέρτου, τὸν ἐξώκριζε διαρκῶς νὰ ἀποτινάξῃ τὸ ζυγὸ τῆς δεύτερης γυναίκας του, τῆς τυραννικῆς Κονστάνς, καὶ νὰ ξαναπάρῃ κοντά του τὴ Βέρθα.

'Η Κονστάνς ἔμαθε τὶς μηχανορραφίες τοῦ Μπωβαί κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, σ' ἕνα κυνῆγι, οἱ πιστοὶ ἱππότες της ἔοτπεσαν ἐνέδρα στὸν Οὖγιο καὶ τὸν ἔσφαζαν ἐυπρὸς στὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ. 'Ο Ροβέρτος ἔφριξε γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Κι' ὅμως συμφιλιώθηκε γρήγορα μὲ τὴν Κονστάνς.

✻

Πέρασαν 25 χρόνια ἀπὸ τότε. 'Ο βασιλιᾶς Ροβέρτος ὑπάκουε πάντα πειθήνια στὴν ἀγέρωχη γυναῖκα του. Ἕνα πρωῒ τοῦ ἔτους 1022, ἡ Κονστάνς ἔτρεξε στὸ δωμάτιό του, τὸν ξύπνησε καὶ τοῦ φώναξε:

—Σήκω ἀμέσως! Κινδυνεύει ἡ θρησκεία, ὁ θρόνος σου, ὁλόκληρη ἡ Χριστιανωσύνη! Πληροφορήθηκα τώρα ὅτι ἀνακαλύφθηκε στὴν 'Ορλεάνη μιὰ τρομερὴ αἵρεσις. Μάζεψε γρήγορα τοὺς πολεμιστές σου καὶ τρέξε ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐξοντώσῃς τοὺς καταραμένους αἱρετικούς!

Σὲ λίγες μέρες, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κονστάνς βρισκόντουσαν στὴν 'Ορλεάνη, μαζὶ μὲ δυνατὸ στρατό. Οἱ αἱρετικοὶ ἐπιάσθηκαν ὅλοι καὶ φυλακίσθηκαν. Ἦταν οἱ λενόμενοι «Μανυχαῖοι». Κι' ἐπειδὴ κανεὶς ποὺς δὲν δέχθηκε ν' ἀσπασθῆ τὸν καθολικισμό, καταδικάσθηκαν νὰ καοῦν ζωντανοί.

Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀνάφθηκε στὴ πλατεῖα τῆς πόλεως. Κι' οἱ κατάδικοι βάδισαν μὲ θάρρος πρὸς τὸ θάνατο, ψάλλοντας θρησκευτικοὺς ὕμνους. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι' ὁ ἀδᾶς Στέφανος, πρώην ἐξομολογητὴς τῆς Κονστάνς. Ἡ βασίλισσα τὸν ἀναγνώρισε, καθὼς περνοῦσε ἐμπρός της, χύμηξε πάνω του καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ ἕνα μάτι μ' ἕνα χτύπημα τοῦ κομψοῦ μπαστουνιοῦ ποὺ κρατοῦσε συνήθως!

Λίγον καιρὸ ἀνότερα, πέθανε ὁ πρῶτος γυιὸς τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Κονστάνς, ποὺ προορίζόταν νὰ διαδεχθῆ τὸν πατέρα του στὸ θρόνο. 'Ο βασιλιᾶς εἶχε ἄλλους δυὸ γυιοὺς ἀπ' τὴ Βέοθα: τὸν "Οδωνα καὶ τὸν 'Ερρίκο. Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἦταν ἡλίθιος, ὁ Ροβέρτος ἀποφάσισε νὰ ὁρίσῃ γιὰ διάδοχό του τὸ δεύτερο. Ἀλλὰ ἡ Κονστάνς, ποὺ μίσοῦσε θανάσιμα τὸν πρόγονό της αὐτόν, εἶπε στὸν ἄντρα της, ἐμπρὸς στοὺς ὑπουργοὺς του καὶ στοὺς αὐλικούς του:

—Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ φορέσῃ τὸ ἔνδοξο στέμμα τῆς Γαλλίας ὁ γυιὸς μιᾶς γυναίκας καταραμένης ἀπ' τὴν 'Εκκλησία; 'Ο θρόνος ἀνήκει δικαιωματικὰ στὸ δεύτερο παιδί μου τὸ Ροβέρτο μου! Κι' ὅποιος δοκιμάσῃ νὰ φέσῃ ἐμπόδιο, θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά!

'Ο βασιλιᾶς δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ δυὸ πρίγκηπες, μαινόμενοι ἐναντίον τῆς Κονστάνς, ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τοῦ πατέρα τους, μάζεψαν στρατὸ κι' ἀρχισαν νὰ καταστρέφουν τὶς πόλεις καὶ τοὺς πύργους του.

'Ο βασιλιᾶς ἀναγκάσθηκε μὲ θλῖψι νὰ τοὺ ν' ἀρχίσῃ μαζί τους ἕνα πόλεμο αἱματηρό. Ἐπὶ τέλους, ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς καταστροφὲς κλείσθηκε μιὰ συμφωνία μεταξύ τους. 'Ο 'Ερρίκος ἀναγνωρίσθηκε ὡς νόμιμος διάδοχος τοῦ θρόνου. Κι' ὁ νέος Ροβέρτος πῆρε γιὰ μερίδιό του τὸ δουκάτο τῆς Βουργονδίας.

Ἀλλὰ ἡ Κονστάνς δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωνέψῃ αὐτὴ τὴ λύσι. Μόλις λοιπὸν νωσε μιὰ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐκθρόνιος βασιλιᾶ

Τό μάτι τοῦ ΣΑΤΑΝΑ

5ον

Ποῦ μὲ πηγαίνει τώρα; Γιατί μοῦ μίλησε γιὰ τὴν Ἐντμέ; Δὲν μποροῦσε πάντως νὰ τὰ θάλῃ μὲ τέσσερες ἀνθρώπους ὠπλισμένους. Τί θὰ γινόταν ἄλλωστε, ἂν ἔμενε μόνος, τὴ νύχτα, στὰ ἄγνωστα καὶ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη;...

Τὸ κεφάλι του πονοῦσε ἀκόμη. Ἡ μασέλα του τοῦ φαινόταν ἐξαρθρωμένη ἀπὸ τὶς τεχνικὲς γροθιὲς ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει...

"Ἐξαφνα, ἐκεῖνος ποὺ προχωροῦσε πρῶτος, σταμάτησε καὶ κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ ἔδαφος. Οἱ ἄλλοι τὸν τριγύρισαν, περιμένοντας νὰ μιλήσῃ...

— Ἔρχεται ἕνα μουλάρι, ψιθύρισε αὐτός. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ τὸ ἰδοῦμε νὰ περνᾷ ἀπὸ κάτω μας.

Ὁ Γκάμπορ δὲν καταλάβαινε τίποτε. Θεωροῦσε ὅμως ἀνώφελο πιὰ νὰ ρωτᾷ τοὺς συντρόφους του. Τοὺς κύτταζε μόνον, καθὼς περπατοῦσε κοντά τους.

Τὸ ἀπόγευμα, τοῦ εἶχαν φανῆ ἁπλοῖ ἐργάτες μεταλλείων. Τώρα ὅμως πρόσεχε ὅτι δὲν εἶχαν τὸ χαρακτηριστικὸ καμπουριαστὸ κορμὶ τῶν μεταλλωρύχων. "Ηταν ψηλοί, μὲ φαρδειὲς πλάτες, τύποι ἀθλητικοί, μὲ πρόσωπα φρεσκοζυρισμένα, μὲ ζωηρὰ μάτια.

Στὶς κουβέντες τους εἶχε μιλήσει κάποιος γιὰ τὸν «ἀρχηγό». Ποιὸν ἀρχηγό· Σὲ ποιὸν ὑπάκουγαν: Γιὰ ποιὸν ἐργαζόντουσαν;

«Τί θέλουν ἀπὸ μένα;—σκέφθηκε ὁ Λάϊονς. Ξέρουν τὴν ἱστορία τῆς διαθήκης κι' ἐλπίζουν νὰ μοῦ πάρουν τὴν κληρονομία τῆς Ἐντμέ;»

Γιατί τὸν εἶχαν βεβαιώσει ὅτι θὰ συναντοῦσε τὴν γυναῖκα του, τὴν ἰδία νύχτα;

Δὲν ἀκολουθοῦσαν τὸ χαραγμένο μονοπάτι. "Εκοβαν δρόμο μέσα ἀπ' τὸ δουνό. Ἔπρεπε νὰ ἤξεραν περίφημα τὰ κατατόπια, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προσανατολίζωνται μέσα στὸ σκοτάδι. Κάποτε, περνοῦσαν δίπλα σὲ βαθειὰ καὶ φοβερὰ βάραθρα...

Δὲν συναντοῦσαν τὸ ἐλάχιστο ἴχνος ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀμέσως μετὰ τὰ σπίτια τῆς πόλεως, ἀρχίζε ἡ γυμνὴ ἐρημιά. Ἀνέβαιναν πάντα. Σὲ λίγο, ὅπως εἶχε πῆ ἐκεῖνος ποὺ ἄκουσαν καθαρὰ τὸ ἀργὸ θῆσαν ἀλοι καὶ περίμεναν μερικὰ λεπτά. Ἐπὶ τέλους φάνηκε, κάτω χαμηλά, τὸ ζῶο κι' ὁ ἀναβάτης του. "Ακολουθοῦσαν ἕνα μονοπάτι, ποὺ ἀνέβαινε μὲ πολλὲς κορδέλλες πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ δουνοῦ.

Τὸ φεγγάρι ξεπρόβαλε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὰ σύννεφα. Κι' ὁ νέος πρόφθασε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν καβαλλάρη, ἀπ' τὸ πλατύγυρο μαῦρο καπέλλο του καὶ τὸ παλτό του μὲ τὸν ἀναστωμένο γιακᾶ. "Ηταν ὁ ἄγνωστος τοῦ τραίνου...

Ποιὰ σχέσι εἶχε μὲ τοὺς τέσσαρες ἄνδρες; Γιατί ἐκεῖνοι ἐδείκναν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν παρουσία του; Γιατί εἶπαν στὸν Λάϊονς ὅτι τὸν εἶχαν σώσει ἀπ' τὸ θάνατο; Τί σήμαινε τὸ χαρτονάκι ποὺ βρέθηκε στὴν τσέπη του;...

Ἐρωτήσεις ὅλκως ἀπάντησι... Ὡστόσο, ὁ νέος εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ διαφωτισθῆ τὸ μυστήριο ..

— Ὁ γιατρὸς μόνο λείπει!... ψιθύρισε, ὅλκως νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς τὸ γιατί, μιλῶντας μᾶλλον στὸν ἑαυτό του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν συντρόφων τοῦ τὸν ἄκουσε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Θὰ εἶναι πολὺ περίεργο, ἂν δὲν τὸν βροῦμε ἐμπρός μας αὐτὴ τὴ νύχτα!

"Ωστε λοιπὸν κι' ὁ γιατρὸς ἦταν ἀνακατεμένος στὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δρᾶμα! Σωστὰ τὸ εἶχε φαντασθῆ ὁ Λάϊονς.

Μὰ ὑπῆρχαν δυὸ διαφορετικὲς ὁμάδες, ποὺ ἔπαιζαν ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Οἱ τέσσερες σύντροφοι τοῦ Γκάμπορ δὲν φανόντουσαν νὰ συνεργάζωνται μὲ τὸ μαυροντυμένο ἰδάγνωστο, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἀνοιχτὸ μάτι στὸ δακτυλίδι. Ἡ ἀπόδειξις ἦταν ὅτι εἶχαν προστατεύσει — ἢ εἶχαν προσποιηθῆ ὅτι προστάτευσαν τὸν Λάϊονς ἀπ' τὴν ἀπειλὴ αὐτοῦ τοῦ ματιοῦ.. Κι' ὁ γιατρός; Σὲ ποιὰ παράταξι ἀνῆκε; Κι' οἱ Μορμόνοι; Αὐτοὶ θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, μὲ τὸ μέρος τοῦ ματιοῦ.

Κι' ὁ Πὼλ Γιάραϊ; Ποιὰ ἦταν ἡ ζωή του, ἀφοῦ, μετὰ τὸ θάνατό του, γινόταν τόσος θόρυβος γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά του; Εἶχε ἀφίσει τέτοια μυθώδη περιουσία, ὥστε ν' ἀγωνίζωνται τόσοι γιὰ τὴν ἀπόκτησί της;

Γιατί ὁ Φέρεντς Μόλναρ εἶχε ὑποδείξει, τὸ πρωΐ, στὸ ἀνδρόγυνο τὸ δρόμο γιὰ τὶς Τέσσερες Βελανιδιές; Καί γιατί, τὸ μεσημέρι, προσποιήθηκε τὸν ἀνήξερο; "Ηταν ἀληθινὰ ἕνας ξένοιαστος κι' ἐπιπόλαιος νέος, ὅπως φαινόταν, ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λίνα; Ἢ ἔπαιζε κάποιο ρόλο; Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι, ὑποκρινόταν τέλεια, τόσο ὥστε νὰ ξεγελᾶ καὶ τοὺς πιὸ πονηρούς!

Ἡ πορεία ἐξακολουθοῦσε. Ὁ ἀέρας γινόταν πιὸ παγωμένος..

"Ἐξαφνα ὁ Λάϊονς ἀνασκίρτησε. Εἶχε ἰδῆ μερικὰ δένδρα, γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ τεσσάρων ὡρῶν δρόμο : Τρεῖς κακεκτικὲς θελανιδιές, κοντὰ κοντά. "Οταν πλησίασε περισσότερο, εἶδε καὶ μιὰ τέταρτη, ριγμένη καταγῆς ἀπὸ κεραυνό.

— Θθάσαμε! εἶπε ὁ ὁδηγὸς τῆς ὁμάδος.

Πενῆντα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὰ δένδρα, βρισκόταν ἕνα ξύλινο σπιτάκι. Ἀλλὰ οἱ ἄγνωστοι δὲν ἐπῆγαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος κι' ἐφθασαν σ' ἕνα θεοῦ χαντάκι, σὰν φυσικὸ χαράκωμα, ἀνάμεσα στοὺς θράκους.

— Σιωπὴ τώρα! εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

"Ενας ἄλλος ἀπομακρύνθηκε καὶ ξαναγύρισε φέροντας πέντε καραμπίνες. "Εδωσε σὲ ὅλους ἀπὸ μιά. "Οταν ἔφθασε ἐμπρὸς στὸ Γκάμπορ, δίστασε. Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ εἶπε ἁπλᾶ:

— Τί περιμένεις; Δῶσε του τὸ ὅπλο.

"Θελε λοιπὸν νὰ πῆ ὅτι δὲν δυσπιστοῦσε, δὲν τὸν θεωροῦσε ἐχθρὸ καὶ δὲν φοβᾶται προδοσία ἐκ μέρους του.

Ὁ Λάϊονς ἔνοιωσε ἡσυχώτερο τὸν ἑαυτό του κι' αἰσθάνθηκε κάποια συμπάθεια γιὰ τοὺς συντρόφους του.

Ἐγκατεστάθηκαν ἔπειτα ὅλοι, ὅσο πιὸ ἀνετα μποροῦσαν, μέσα στὸ χαντάκι, ἀπ' ὅπου ἔβλεπαν καλὰ τὰ δένδρα, τὸ ξύλινο σπιτάκι καὶ τὸ δρόμο ποὺ περνοῦσε ἐμπρός του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ι — ΘΘΑΝΕΙ Η ΕΝΤΜΕ

— "Ακουσε! εἶπε ὁ ἀρχηγὸς στὸ αὐτὶ τοῦ Γκάμπορ. Εἶσαι ἔξυπνο παιδί... Λίγο νευρικὸς μόνο... Σκέψου ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ θάλῃς σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας σου κι' ἄλλων ἀνθρώπων... "Ο,τι κι' ἂν ἰδῆς, ὅ,τι κι' ἂν συμθῆ, μὴ θγάλῃς λέξι! Μὴ κουνηθῆς! Ὁ ἀφεντικὸς μοῦ ἔχει δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ σοῦ φερθῶ σὰν φίλος.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀφεντικός; Ὁ γιατρός;

Ὁ ἄγνωστος γέλασε ἀθόρυβα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ μιλᾶς σοθαρά!.. ἀπάντησε. "Ας ἀφίσωμε ὅμως τὶς φλυαρίες... Σοῦ λέω μόνον ὅτι θὰ μείνωμε ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸ— δὲν ξέρω πόσο—κι' ὅτι δὲν πρέπει νὰ φανερώσωμε μὲ κανένα τρόπο τὴν παρουσία μας, πρὶν ἀπ' τὸ σιγνιάλο τοῦ ἀφεντικοῦ.

Πρόφερε τὴν τελευταία λέξι μὲ τόνο σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ ("ἀφεντικὸς») ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα. Καὶ ὑπάκουε τυφλὰ σὲ κάθε διαταγή του.

— Σὲ προειδοποίησα ὅτι θὰ ἰδῆς τὴ γυναῖκα του, πρόσθεσε. Μὴ θγάλῃς ὅμως τσιμουδιά, μὴ κουνηθῆς! Ἀλλοιῶς, ἔχω διαταγὴ νὰ σ' ἀναγκάσω διαφορετικὰ νὰ σωπάσῃς... Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε κανεὶς φόβος γι' αὐτήν, ὅσο εἶμαστε ἐδῶ, ἔστω κι' ἂν σοῦ φανῆ ὅτι ἀπέχει δυὸ δάχτυλα ἀπ' τὸ θάνατο... Κατάλαβες;

Τὰ λόγια αὐτὰ μεγάλωσαν τὴν περιέργεια τοῦ Λάϊονς Κατάλαβε ὅμως ὅτι δὲν θ' ἀπαντοῦσε κανεὶς στὶς ἐρωτήσεις του... Οἱ τέσσερες ἄνδρες ἀκουμπισμένοι στὸν τοῖχο, ἔμεναν ἀκίνητοι, σὰν ἀγάλματα. "Ηταν, ἀσφαλῶς, συνηθισμένοι νὰ παραφυλᾶνε ἔτσι... Ἀνέπνεαν κανονικά, σὰν κοιμισμένοι, χωρὶς ὅμως νὰ χάνουν τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέθαινε γύρω...

Πέρασε μιὰ ὥρα περίπου. Τὸ μουλάρι δὲν εἶχε φανῆ. Κι' ὅμως τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπ' τὸ ξύλινο σπιτάκι. "Επρεπε λοιπὸν νὰ εἶχε φτάσει πιά... Μήπως εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο;

Ὁ Γκάμπορ προσπαθοῦσε νὰ μείνῃ ἥρεμος, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἐντμέ. Ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θὰ ἐρχόταν ἡ γυναῖκα του; Μαζὶ μὲ ποιόν; Μὴ βλέποντας νὰ γυρίζῃ ὁ ἄνδρας της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάῃ μόνη στὸ ραντεβοῦ, στὶς Τέσσερες Βελανιδιές;

"Οσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τὸ κρύο δυνάμωνε, ἔκανε παγωνιά. Ἐνῶ ὁ Γκάμπορ φοροῦσε ἕνα κομψὸ καὶ λεπτὸ κοστοῦμι, οἱ σύντροφοί του ἦταν ντυμένοι μὲ χονδροὺς καὶ ἀδιάβροχους μανδύες καὶ μὲ παπούτσια στερεά. "Ετσι, μποροῦσαν ν' ἀφηφοῦν τὸ κρῦο τοῦ δουνοῦ, ἐνῶ ὁ Λάϊονς ἔτρεμε ὁλόκληρος...

"Ἐξαφνα ἔνας ἀπ'ὅλους τέντωσε τ' αὐτί του κι' ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸ διπλανό του. Ἐκείνος ἔκαμε τὸ ἴδιο στὸν ἑπόμενο... Σὲ λίγες στιγμές, βρισκόντουσαν ὅλοι σὲ ἐπιφυλακή, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Γκάμπορ δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε. Μόνον σὲ πέντε λεπτὰ ἔσθασε στ' αὐτιά του ἕνας ἀκαθόριστος θόρυβος... "Επειτα ξεχώρισε θήματα. Ἀργά, συρτά, κουρασμένα Σὲ λίγα λεπτά, φάνηκε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου μιὰ σιλουέττα.

"Ενα χέρι ἄρπαξε τὸν Λάϊονς ἀπ' τὸ μπράτσο, ἐνῶ ἕνα ἄλλο τοῦ βούλωσε τὸ στόμα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ, νὰ ὁρμήσῃ... Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ γυναῖκα του, σὲ φριχτὰ χάλια.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν κρατοῦσε γερά, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί, σφίγγοντάς τον δυνατώτερα:

— Μὴ κουνιέσαι, διάβολε!

Ἡ Ἐντμὲ σηκώθηκε μὲ κόπο. Κούτσαινε, τρίκλιζε... "Ἐπιασε τὸ ἀριστερό της πόδι, ποὺ θὰ ἦταν πληγωμένο. Σύρθηκε ὡς τὸ σπιτάκι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Σὲ μερικὲς στιγμὲς, μιὰ τρεμουλιαστὴ λάμψι φάνηκε γιὰ λίγο στὸ παράθυρο: Ἡ Ἐντμὲ εἶχε ἀνάψει ἕνα σπίρτο.

"Αναψε κι' ἄλλα κατόπιν, γιὰ νὰ κατατοπισθῆ, νὰ κυττάξῃ τὸ χῶρο της.

Ἐπὶ τέλους, ἀπλώθηκε σκοτάδι καὶ σιωπή.

—Σκοπεύεις νὰ καθήσης φρόνιμα;

Ὁ Λάϊονς κούνησε τὸ κεφάλι: τοῦ καταφατικά, κι' ὁ ἄλλος τὸν ἄφισε ἐλεύθερον.

Ὡὰ ἐπιτέλους!... ρώτησε ὁ νέος.

— Περιμένει.

— Ποιόν;

— Μὰ ἐκεῖνον ποὺ θάρθῆ...

"Εμειναν καὶ πάλι ἀκίνητοι ὅλοι. Ὁ ἄνεμος εἶχε σπρώξει τὰ σύννεφα πρὸς τὴν ἀνατολή, ἐλευθερώνοντας τὸ φεγγάρι. "Ετσι, τὸ σπιτάκι φαινόταν καθαρά, μὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Ἡ κατάστασί του ἔδειχνε ὅτι ἦταν ἔρημο, ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ καιρό. Εἶχε ἕνα μόνο δωμάτιο. Ἡ πόρτα καὶ τὸ παράθυρο ἔθλεπαν πρὸς τὸ χαντάκι. Τὸ μονοπάτι, ποὺ περνοῦσε ἐμπρός του, τροθοῦσε πρὸς τὶς κοντινὲς κιονισμένες κορυφές.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΥΤΑΡΑΔΕΣ

Ἐὰν ἔχετε μεγάλη μύτη παρηγορηθῆτε. Γιατὶ ἡ μεγάλη μύτη φαίνεται ὅτι εἶνε προνόμιο τῶν μεγάλων ἀνθρώπων. Οἱ διαπρεπεῖς ἄνδρες τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἦσαν σχεδὸν ὅλοι τους μυταραδες. Οἱ ἱστορικοὶ θεβαιώνουν ὅτι ὁ θασιλεὺς τῆς Ρώμης Νουμᾶς, εἶχε μιὰ μύτη ἀφαντάστου μήκους, καὶ ὁ Λυκοῦργος εἶχαν ἐπίσης σοβαρῶν διαστάσεων μύτη, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ θασιλεῖς τῆς Ρώμης, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ταρκύνιο τὸν Ὑπερήφανο.

Παροιμιώδης ἐμείνε ἡ μύτη τοῦ Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ τοῦ, Ἑτοιμος νὰ τιμωρήσῃ κάθε αὐθάδη ποὺ θὰ τολμοῦσε ἐστῳ καὶ νὰ χαμογελάσῃ στὴ θέα τῆς μύτης του.

Ἡ μεγάλη μύτη εἶνε πολλὲς φορὲς δείγμα σοφίας καὶ πνεύματος, καὶ ἀσφαλῶς πολλοὶ θὰ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔχουν τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀθιδίου καὶ τοῦ Καμόενς, ἔστω κι' ἂν ἡ μύτη τους ἦταν δυὸ φορὲς πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴ μύτη τῶν μεγάλων αὐτῶν ποιητῶν

Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς εἶχε πάθει ἐλογιὰ καὶ ἡ μύτη του εἶχε παραμορφωθεῖ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε φαινότανε χωρισμένη σὲ δυο.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὅταν τὸ 1583 προσπάθησε ἀνεπιτυχῶς νὰ καταλάβῃ μὲ δόλο καὶ διπροσωπία τὴν Ἀμόεσρα ἀπὸ τοὺς Ἰρλανδοὺς συμμάχους του, κυκλοφόρησε εἰς θάρος του τὸ ἀκόλουθο ἐξυπνο λαϊκὸ τραγοῦδι:

«Μὴν ἀπορεῖτε ὁλαμανδοί
ἂν ὁ ὀραγκίσκος ἔχει δύο μύτες
γιατὶ ὅπως εἶνε δὰ γνωστό,
ἕνας διπρόσωπος δυὸ μύτες πρέπει νὰχῃ.»

Οἱ ἀπλωσιὲς τῆς Ἐφταλίας

Ἡ Σμυρνιὰ

—Μὴ κάνεις ἔτσι, κοκώνα μου, μὴ τρομάζεις, ἄκου κι' ἐμένα κάπου ἠμπλεξε τὸ παιδί σου, σὲ κανένα ζέφκι, ἔλεγε ἡ Ἐφταλία στὴν κυρία Πόπη τὴν Ἀθηναῖσα.

—Καλὲ τί λές, κυρία Ἐφταλία μου, ὁ Νίκος μου δὲν εἶνε τοῦ γλεντιοῦ ὀχι! Ἀπ' τὸ σπίτι στὸ μαγαζὶ κι' ἀπ' τὸ μαγαζὶ στὸ σπίτι, καὶ τώρα νάχῃ δυὸ μερόνυχτα νἄρθῃ... Κακὰ μαντάτα!..

Καὶ πραγματικῶς μ' ὅλα τὰ σοῦρτα-φέρτα στὰ θηκε ἀδύνατον νὰ τὸν θροῦνε. Τρέξανε, ρώτησαν, τηλεφωνήσανε, δὲν ἀφήκανε σπιτάλιο δὲν ἀφήκανε καρακόλι, ποὺ νὰ μὴ πάνε καὶ νὰ μὴν ἐξετάσουνε. Μὰ τοῦ κάκου!

Στὸ μεταξὺ κουβαλήθηκε στῆς κ. Πόπης ὅλη ἡ συντρέχτρα γειτονιὰ γιὰ τὴν συντροφιὰ καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἡ Ἐφταλία εἶχε παντοῦ καὶ πάντοτε πρῶτο τὸ λόγο.

Ἄνοιξε κουβέντα γιὰ τὰ φαγιά.

—Ἡ Σμυρνιά, κυρία Πόπη μου, ἔχει μεγάλη λάτρα, κουζίνα πλούσια καὶ μπελαλήδικια —μάθαμε καὶ σᾶς καὶ τρῶτε— τί ἰμᾶμ μπαϊλντί, τί ἀτζεμοπίλαφα, τί σουλτάνες τυλιχτές, τί τὰς-κεμπάπια.

—Ἐμεῖς αὐτὰ δὲν τὰ συνηθίζουμε, εἶπε ἡ κυρία Πόπη ξερὰ-ξερά.

—Τὸ ξέρω —ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια. Ἐσεῖς τὴν Κυριακὴ κριθαράκι γκιουθέτσι, καὶ τὴ καθημερινὴ τυρὶ μανοῦρι καὶ ντομάτα, ἐνῶ ἐμεῖς τί ρετσέλια, τί γλασάδες, τί γλυκὰ γιαγλίδικα τοῦ ταψιοῦ! Γι' αὐτὸ εἴμαστε ἀγαθὲς τοῦ φεργάδες στρουμπουλες καὶ ζουμερές.

—Καλὸς ὁ λόγος σου, κυρία Ἐφταλία μου, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάνῃς πούχετε ἀσκημο ὄνομα, γι' αὐτὸ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω νὰ μὴ λὲς πῶς εἶσαι Σμυρνιά!

Ἡ Ἐφταλία πετάχτηκε σὰν φελὸς τῆς σαμπάνιας, ἔθγαλε ἀφροὺς ὀργῆς καὶ ξεφώνισε:

—Καλὲ χαρᾶς καὶ τὸ μίσος καὶ τὴ ζουλοφτόνια! Ἠθοῦ πιά, οἱ Σμυρνιὲς σᾶς θγάλανε τὰ μάτια ποὺ νὰ σᾶς θγοῦνε, Παναγιά μου, βαθειά, βαθειά!

—Μὴ θυμώνεις, κυρία Ἐφταλία μου, γιατὶ δὲν εἶνε φέμματα. Ὕλες οἱ κακοῦργες κι' οἱ κακονοματισμένες εἶνε Σμυρνιές, εἶπε ἡ κυρία Πόπη μὲ περιφρόνησι

—Μωρήπηνη, γιὰ πέ μου, σὲ περικαλῶ, ξεφωνισε πάλι ἡ Ἐφταλία, ἡ Βασίλω μὲ τὰ κουμπούρια τὴν πούρθε ἀπ' τὴν Πάτρα ντυμένη ἀγόρι, ἡ Περδίκαρη, ἡ Κάστρου, ὁ Γάτος, ὁ Χριστοφιλέας μὲ τὴν ἀδερφή του, ἡ Ἄννα του Πολυένη π' ἀγκαλιαζε τὰ' ἀντροι κι' τὴκλεθε τὰ ρολοῖα τοῦ μπᾶς ἤτανε ἀπ' τὴ Σμύρνη καὶ δὲν τὸ ξέρω;

—Δὲ ξέρω, κυρία Ἐφταλία μου, ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε πῶς ὅλες μὲ τὰ τσαλίμια τους καλοπαντρευτήκανε μὲ παπλοαδίτηδες!

Στὸ μεταξὺ στὸ ντουρσέκι ἀκούσανε φασαρία, κόσμο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φωνάζῃ.

—Τὸν θρήκανε! Τὸν θρήκανε!

Ὅλες περιτριγυρίσανε τὴν κυρία Πόπη. Εἶχε θρεθῆ ὁ γυιός της. Ἐκεῖνη λίγο καὶ θὰ λιποθυμοῦσε ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ἄλλες τὰς τρίσανε μὲ ρακὶ τὶς κλείδωσες κι' ἄλλες τὶς κάνανε φουμέντα στὸν ἀφαλό.

"Ενας φίλος τοῦ γυιοῦ της ὁ Κώστας ὁ Ταζὲς σὰν ἀστροπελέκι μπῆκε καταμεσῆς τῆς κάμαρας καὶ φώναζε:

—Κυρία Πόπη μου, χτὲς θράδυ στὸν Ἅπ Σώστη ὁ Νίκος σου παντρεύτηκε τὴ Μαρίτσα τὴ Σμυρνιά!

Κι' ἔθγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα μεταξωτὸ μανοῦηλι γεμάτο κουφέτες!

Ἀμέσως ἡ Ἐφταλία ἀρπαξε τὴν μπομπονιέρα ἀπ' τὰ χέρια του κι' ἀρχισε νὰ μοιράζῃ στὸν κοσμο κουφέτα σκαμένη στὰ γέλια, ξεφωνίζοντας:

—Κυρία Πόπη μου, καλοροίζικα, νὰ σοῦ ζήσουνε!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμανλῆ

ΖΕΣΤΗ

"Εσκαζε ὁ Πρόδρομος Τὸ καλοκαῖρι ὑπέφερε πολύ. Πολλὰ πράγματα τὸν πείραζαν, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ἡ ζέστη. "Ηταν ἀδύνατο νὰ τὴν ὑποφέρει. Φουσκωνε, ξεφουσκωνε ἀναψοκοκκίνιζε, φυσοῦσε, ξεφυσοῦσε καὶ ἔλεγε στὴ γυναίκα του:

— Ἤναϊκα!

— Τί εἶνε Πρόδρομε:

— Νὰ ἰσκάσω μοῦρχεται.

— Τί νὰ κάνουμε;

— Ντόσμου νερό.

"Αλλη δουλειὰ δὲν ἔκανε ἡ γυναίκα του παρὰ νὰ τοῦ κουθαλᾶ νερὸ κι' ὁ Πρόδρομος νὰ πίνῃ καὶ νὰ ξαναπίνῃ σὰν θάθρακας. Τοῦ ἔλεγε ἡ καϋμένη.

— Πίνεις σὰν θάτραχος.

— Θάθρακας - μάθρακας ντὲν ξέρω. Καϋμὸς μεγάλος ἐνεται τὸ ζέστη, γιαθρούμ, χίτς μπὲ ἀναπνοὴ ντὲν ἡμπορεὶς νὰ πέρνῃς. Κούζουμ, τόπος εἶν' αὐτό. Στὸ Καισάρεια χίτς τέτοια πράματα ντὲν ἐνεται. Καλοκαίρις-μαλοκαίρις, ντροσιὰ ἤτανε γιάχο! "Εντῶ "Ατήνα, καμινὶς ἐνεται. Βαϊβάϊ—βάϊ νὲ ὁλατζάϊζ!..

— Ὑπομονή.

— Τί ὑπομονὴ κούζουμ. Παράθυρος ἀνοίγεις κουνούπια—μουνούπια μπαίνουν, μυιγες—ξεμυιγες φιλιὰν φιστὶκ, σκνιπες, ὅλα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Παράθυρος κλείνεις σπίτι φουρνος ἐνεται. Τί νὰ κανεὶς μπὲ ; Βάϊ—βάϊ—βάϊ, νὲ ὁλατζάϊζ!

Μιὰ μέρα δὲν μπόρεσε πιά. Πέταξε τὸ σακκάκι. Πέταξε τὸ παντελονι. Πέταξε τὸ πουκάμισο. Πέταξε καὶ τὰ ὑπόλοιπα κι' ἐμεινε μοναχὰ μ' ἕνα φύλλο συκῆς κι' ἀρχισε νὰ φέρνῃ θόλτα μέσα στὸ δωμάτιό του. Ἀνοίξε καὶ τὰ παράθυρα. Ἐπάνω-κάτω, δηλαδή, ἦταν ὁ ἰδιος ὁ Ἀδάμ ποὺ ἐγυροφερνε ἐξαλλος μέσα στὸ σπιτι. "Εξαφνα ὅμως ἀπὸ τὸ ἀπεναντὶ παράθυρο ὁπου καθόταν μια κυρία μὲ τὶς κορες της, ἡ κυρία ἔγινε θηριο. Καθὼς τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν ἀπρεπὴ ἐμφάνισι ἔθαλε τὶς φωνὲς ἀπὸ ἀπέναντι.

— Κύριε δὲν ντρέπεσθε;

Πλησίασε στὸ παράθυρο του ὁ Πρόδρομος—ὅπως ἦταν:

— Τί ἐνεται;

— Τί θέλετε νὰ ἐνεται κύριε; Εἶνε κατάστασις αὐτή; Νὰ περιφέρεσθε γυμνός; "Εχω κορίτσια καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πάφετε νὰ ἐμφανίζεσθε μ' αὐτὴν τὴν ἀσεμνη ἐμφάνισι.

— Ἰσπίτι μου, μπε;

— "Εχετε τὰ παραθυρά σας ἀνοιχτά.

— Βάϊ—βάϊ—βάϊ.

— Αὐτὸ ποῦ σας λέω.

Θηρίο ἔγινε ὁ Πρόδρομος:

— Καὶ γιατὶ μπὲ κουζουμ ντὲν κλείνεις τὸ παραθυρος σου; Κοριτσια σου ἀμα ντὲν θέλουν νὰ θλέπουν Πρόδρομο ματια τους κοσκινο νὰ θάλουν. Ζέστη μὲ πιανεὶ νὰ ἰσκάσω κούζουμ. Νὰ ἰσκασω, τὸ λοιπόν, νὰ μὴ μὲ δουν κοριτσια σου;

— Νὰ κλείσῃς τὰ παραθυρά σου, ἀμα θέλῃς νὰ περιφέρεσαι μ' αὐτὸ τὸ χαλί. Ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ ἰσκασουμε ἐξ αἰτίας σας.

— Νὰ ἰσκάσω, ἐγώ;

— Νὰ σκάσῃς!

— Βάϊ—βάϊ, τρελλὸ ὑναίκα ἐνεται. Μιὰ κουθέντα παραπάνω ἀν πῆς γιάχο, καὶ τὰ ἄλλα ἰθγαζῶ. Ἰσπιτι μου θὰ διαφεντεψῃς ἰτεψὶς καρί; Ζεστες σὲ ἰσαρεσε ; Μπρε νετουρ—μπου—μπέ; Μπρε τί εἶναι τουτο; "Εμενα νὰ κανονιση, πῶς θγάζω, κούζουμ, καὶ τοὺμπες κάνω. Λογαριασμὸ θα σὲ ἰδώσω;

Ὁ καυγᾶς ἀπ' τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο κάτω καὶ ἡ κυρία τοῦ ἀπεναντὶ ὡρυετο:

— Θὰ φέρω τὴν ἀστυνομία!

— Νὰ φερῆς μπέ.

— Θὰ σὲ παω μεσα, ἀδιάντροπε.

— "Εμενα λὲς ἀδιάντροπε, νὰ μάθῃς νὰ Γιωργο, ἐλα νὰ τὸν δῆς! Ἐλα νὰ τὸν δῆς!

Γιωργος ἦταν ὁ σύζυγος τῆς κυριας. "Ηλθε καὶ ὁ σύζυγος τῆς κυριας. "Ηλθε καὶ ὁ Γιωργος ἦταν ὁ σύζυγος τῆς κυριας. "Ηλθε καὶ ὁ σύζυγος, ἐιδε τὸ θεαμα καὶ ἀγανάκτησε.

— Ἀλίτηριε!

— "Εμενα λές;

— "Εσενα, ἀδιάντροπε.

— "Εμένα λὲς ἀδιάντροπο; Κεφάλι σου σπάζω πέκ, ἐσεκ ἐρίφ.

Καὶ πήδησε ὅπως ἦταν στὸ μπαλκόνι του, θγαίνοντας ἀπ' τὸ παραθυρο, γιὰ νὰ τὰ πῆ καλύτερα.

"Αλλὰ ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν ὑποδέχτηκε ἀοῆ:

— "Ωαα!... "Ωαα!

Ὁπότε ἔντρομος ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραθῆ μένος ὁ Προδρομος τὸ φυσα καὶ δὲν κρυώνει:

— Βάϊ—βάϊ, θὰ ἰσκάσω ἀπὸ τὸ ζέστη! Τόπος εἶνε τοῦτο, γιαθρούμ!...

Χ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πεσοτίδα

Αναμονὴ

Ἀκόμα ἐπιμένεις θλάκα μου; Μάλιστα, σὲ σένα τὸ λέω, νεαρέ μου κύριε, ποὺ κάθεσαι μπροστὰ στὸ περίπτερο καὶ κόθεις θόλτες καὶ κάθε τόσο κυττᾶ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ καρδιές

6ον Κι' ἀλήθεια, σιγὰ-σιγὰ ἡ τρικυμία ἐκόπασε στὴν καρδιὰ τοῦ Παύλου. Ἡ κατάστασί του βελτιώθηκε. Ἦταν ἀμίλητος θέβαια κι' ἀγέλαστος, ἀλλὰ δὲν μιλοῦσε πιὰ γι' αὐτοκτονία.

Ἕνα πρωὶ ἡ νοσοκόμος ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἐξαιρετικά, τοῦ εἶπε:

—Σήμερα, κ. Παῦλο, θὰ κάμω τὸ πρόσωπό σας νὰ χαμογελάση.

Ὁ Παῦλος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Δὲν τὸ πιστεύετε; Καλά... Θὰ τὸ δῆτε

Καὶ κράτησε πραγματικὰ τὸ λόγο της ἡ καλόκαρδη ἀδελφή. Τὸ ἀπόγευμα πλησίασε στὸ κρεββάτι τοῦ Ντεβάγ, κρατῶντας τὸ παιδάκι του στὴν ἀγκαλιά της.

Πραγματικά, τὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως. Ἀρπαξε τὸ παιδί του, τὸ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλάη τρυφερά, ψιθυρίζοντας:

—Μικρό μου!... Μικρούλη μου!...

Τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ ὑπῆρξε μοιραῖο γιὰ τὸν Παῦλο.

Ἡ ἀπαισιοδοξία ἔφυγε ἀπὸ τὴ σκέψι του καὶ τὴν καρδιά του. Θὰ ζοῦσε πιὰ πονεμένος, ἀπογοητευμένος, ἀλλὰ θὰ τὸ ἔκανε γιὰ τὸ παιδάκι του.

Δὲν θὰ ξεχνοῦσε θέβαια ποτὲ τὴ χαμένη ἀγάπη του Ποτέ...

Ἀπ' τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ ὁ Παῦλος εἶδε τὸ γυιό του ἀρκετὲς φορὲς χάρις στὴ νοσοκόμο.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ κατάστασί του βελτιώθηκε. Ἦταν πιὸ καιρὸς νὰ ξαναγυρίση στὸν κόσμο, στὴ δουλειά του.

Μὲ τί καρδιὰ ὅμως, μὲ τί κουράγιο;

ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ὅταν ἡ Ρόζα συνήλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία στὴν ὁποία τὴν εἶχε ρίξει τὸ ξαφνικὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἀγαπημένου της, εἶδε τὸ σύζυγό της νὰ σκύβη μ' ἀνησυχία ἀπὸ πάνω της.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πάντα μέσα στὸ θαθὺ σκοτάδι τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε μὲ πόνο.

—Τί σοῦ συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε ὁ τραπεζίτης. Εἶσαι ἄρρωστη;

—Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε, ἀπάντησε.

—Ἐκάσες τὶς αἰσθήσεις σου ξαφνικά.

—Ἦταν μιὰ ἀδυναμία, δὲν ἔχω τίποτε.

Ὁ Λερμινὰ δὲν τὴν πίστεψε. Ὑποφιάζεται συμθῆ στὴ Ρόζα

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου δὲν ἀλλαξαν σχεδὸν λέξι.

Ὁ Λερμινὰ δὲν θιαζόταν, δὲν ἀνησυχοῦσε. Περίμενε τὰ νεῦρα καὶ τὶς λιποθυμίες αὐτὲς τῆς Ρόζας.

(«Ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν, σκεφτόταν. Ἐτοὶ εἶνε τὰ κορίτσια. Ἰδιότροπα, ρομαντικά, εὐαίσθητα. Εἶμαι θέβαιος ὅτι ὁ τέλος ἡ Ρόζα θὰ μ' ἀγαπήση. Θὰ τὴν κερδίσω. Τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀντισταθῆ στὴ ζωή μου»). Ἐνῶ ὁ πλούσιος τραπεζίτης ἔκανε τὶς ἐγωϊστικὲς αὐτὲς σκέψεις, ἡ Ρόζα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος συλλογιζόταν:

«Ὁ ἀγαπημένος μου ζῆ!... Θεέ μου, πόσο ἦταν χλωμὸς καὶ καταθεθλημένος!... Τί νὰ τοῦ εἶχε συμθῆ ἄραγε; Ἦταν ἄρρωστος; Ποῦ θρίσκόταν; Γιατί δὲν μὲ καλοῦσε κοντά του; Καὶ τώρα; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ. Παρακολούθησε τὸ γάμο. Τὸν ἔκασα γιὰ πάντα. Τί τρομερὸ ἦταν τὸ θλέμμα ποὺ μοῦρριξε!...»).

Ἕνας λυγμὸς τὴν ἐπνιξε.

Ὁ Λερμινὰ τὸ ἀντελήφθη.

—Κλαῖς, Ρόζα; τὴ ρώτησε.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε τίποτε, θὰ περάση.

Ὁ τραπεζίτης δὲν ἐπέμεινε.

Τὴν ἄκουγε πλάι του νὰ κλαίη σιγανὰ καὶ σιωποῦσε Σκεφτόταν:

«Κλάψε... κλάψε, μικρούλα μου, θὰ σοῦ κάνη καλό. Ἔτσι θὰ ξεθυμάνη ὁ καϋμός σου, θὰ πέσουν τὰ νεῦρα σου καὶ θὰ ριχτῆς ὁριστικὰ στὴν ἀγκαλιά μου».

Ἔφτασαν στὸν πύργο τοῦ τραπεζίτη.

Ὁ ἐπιστάτης καὶ τὸ προσωπικὸ τοὺς περίμεναν. Ὅλα ἦσαν κατάφωτα, πολυτελέστατα, ἀνθοστολισμένα.

Ἡ Ρόζα ἔρριξε ἕνα ἀδιάφορο θλέμμα γύρω της, ἀναστέναξε καὶ ψιθύρισε:

—Τί μαῦρος παράδεισος γιὰ μένα!...

Πραγματικὰ μαῦρες ἡμέρες ἄρχισαν πλέον γιὰ τὴ Ρόζα. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ γλυκάνη τὸν πόνο της. Τὰ πλούτη τοῦ συζύγου της τὴν ἄφιναν ψυχρή, ἀδιάφορη Τὰ χάδια του τῆς ἔφερναν ἀνατρίχιλα.

Ταξιδεψαν στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Ὑπέροχο, ὀνειρεμένο ταξίδι. Μὰ ἡ καρδιὰ τῆς Ρόζας ἦταν μαύρη. Συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της, συλλογιζόταν τὸ παιδί της κι' ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

Εἶχε χλωμιάσει κι' εἶχε ἀδυνατίσει πολύ. Τὸ σαράκι τοῦ πόνου τὴν κρυφότρωγε. Ποθοῦσε τὸ θάνατο, παρὰ τὴ ζωὴ αὐτὴ τοῦ πλούτου καὶ τῆς χλιδῆς κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μισοῦσε.

Ὁ Λερμινὰ πρόσεξε τὴν ἀδυναμία τῆς συζύγου του κι' ἀνησύχησε. Ἄρχισε νὰ καταλαθαίνη πῶς δὲν ἀλλάζει τόσο εὔκολα ἡ καρδιὰ ἑνὸς κοριτσιοῦ ὅταν ἡ καρδιὰ αὐτὴ εἶνε δοσμένη σ' ἕναν ἄλλο.

Ἡ σκέψι αὐτὴ ἔκανε τὸ θαθύπλουτο τραπεζίτη νὰ φρενιάζη. Εἶχε πέσει λοιπὸν ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του; Δὲν ἦταν τὸ χρῆμα τὸ πᾶν στὸν κόσμο αὐτό; Πίστευε πῶς μιὰ μονὰχὰ δύναμι ὑπάρχει: Τὸ χρυσάφι. Καὶ τώρα ἔθλεπε πῶς πάνω ἀπὸ τὰ πλούτη ὑπάρχουν τὰ αἰσθήματα, ἡ πίστις στὴν ἀγάπη

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἀνησύχησαν. Κάλεσε ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους γιατροὺς τῆς Φλωρεντίας, ὁπου θρισκόντουσαν τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες.

Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὴ Ρόζα προσεκτικὰ καὶ κατόπιν εἶπε στὸ Λερμινὰ ἰδιαιτέρως:

—Ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου σας εἶνε ψυχική. Τὴν θασανίζει κάποιος ἠθικὸς πόνος, κάποια θλιθερὴ ἀνάμνησις. Ἂν τὴν ἀγαπᾶτε —καὶ τὴν ἀγαπᾶτε ἀσφαλῶς πολύ— ἂν θέλετε νὰ μὴ τὴν χάσετε, πρέπει νὰ φροντίσετε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάμετε νὰ λησμονήση, νὰ τῆς ξαναδώσετε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ Λερμινὰ τὸν ἄκουνε προσεκτικά.

—Γνωρίζετε μήπως τὴν αἰτία τοῦ πόνου τῆς συζύγου σας; ρώτησε ὁ γιατρός. Μήπως τῆς πέθανε κανένα πολὺ ἀγαπημένο πρόσωπο;

—Ἴσως νὰ εἶνε αὐτό.. ψιθύρισε ὁ Λερμινὰ ψευδόμενος. Πρὸ ἐξ μηνῶν πέθανε ἡ ἀδελφή της, τὴν ὁποία ἡ σύζυγός μου ὑπεραγαποῦσε.

Ὁ γιατρὸς κούνησε θλιθερὰ τὸ κεφάλι του.

—Πρέπει νὰ προσέξετε, εἶπε. Οἱ ἠθικοὶ αὐτοὶ πόνοι συντρίθουν τὸν ἄνθρωπο. Κάμετε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ξεχάση καὶ νὰ παρηγορηθῆ ἡ σύζυγός σας, διαφορετικά...

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρὸς ὁ Λερμινὰ κλείσθηκε στὸ δωμάτιό του καὶ θυθίστηκε σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις. Καὶ τώρα; Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Ἀγαποῦσε τὴ Ρόζα, τὴν ἀγαποῦσε τώρα περισσότερο, δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάση. Ἂν τοῦ πέθαινε θὰ τρελλαινόταν ἀπ' τὴν ἀπελπισία του.

—Τί πρέπει νὰ κάμω, θεέ μου; ψιθύριζε. Πῶς θὰ τὴν γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάνατο;

Τὰ ὡραῖα Ἰταλικὰ τοπεῖα, οἱ ἀρχαιότητες, τὰ μουσεῖα, τὰ ἔργα τέχνης δὲν ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωσι στὴ Ρόζα. Ὅλα τὴ μελαγχολοῦσαν.

—Θὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι, φώναξε ἔξαφνα ὁ Λερμινά, χτυπῶντας τὸ χέρι του στὸ τραπέζι. Ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς δικούς της καὶ στὶς φίλες της Ἴσως ἡ Ρόζα θὰ ὑπόφερε λιγώτερο

Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε κοντὰ στὴ σύζυγό του.

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, ὁ γιατρὸς μοῦ σύστησε νὰ ξαναγυρίσουμε στὰ γνώριμά μας μέρη, κοντὰ στοὺς δικούς σου. Αὐτὸ θὰ σοῦ κάμη καλό, Ρόζα μου. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θὲς καὶ σύ. Τὸ θέλεις;

Ἡ Ρόζα ἔρριξε πάνω του τὸ μελαγχολικό της θλέμμα. Τῆς ἦσαν πιὰ ὅλα ἀδιάφορα. Τί νὰ ἐνδιέφερε τὸ μέρος ποὺ θὰ ζοῦσε, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της δὲν θρισκόταν κοντά της;

Ὁ Λερμινὰ παραζήγησε τὴ σιωπή της.

—Ἂν σοῦ ἀρέση ἡ Ἰταλία, θὰ μείνουμε ἐδῶ, Ρόζα, τῆς εἶπε. Μποροῦμε μάλιστα, ἂν θέλης, νὰ κάμουμε κι' ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε κι' ἐκεῖ τὸ κλίμα γλυκὸ καὶ οἱ ἀρχαιότητες ἀφθονοῦν.

Ἡ Ρόζα χαμογέλασε θλιθερά.

Ἡ Ἰταλία .. ἡ Ἑλλάδα... οἱ ἀρχαιότητες... Τί τὴν ἐνδιέφεραν οἱ ζένες χῶρες κι' οἱ φυσικὲς κι' ἀρχαιολογικὲς ἐμορφιές τους ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε κοντά της τὸν Παῦλο καὶ τὸ παιδί της;

Ὁ Λερμινὰ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησί της. Ἦταν πρόθυμος νὰ πραγματοποιήση καὶ τὴν πλέον ἐξωφρενικὴ ἐπιθυμία της.

—Λοιπόν, Ρόζα μου, τί λές; Θέλεις νὰ πᾶμε στὸ Πρίντεζι καὶ νὰ πάρουμε τὸ θαπόρι γιὰ τὴν Πάτρα ἢ τὸν Πειραιᾶ;

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, ψιθύρισε. Δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ ταξίδια. Θὰ προτιμοῦσα νὰ γυρίζαμε στὸ Παρίσι.

—Νοστάλγησες τὸ Παρίσι, μικρή μου ἀγαπημένη; Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες; Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθῆ. Θὰ φύγουμε αὔριο τὸ πρωΐ. Εἶσαι εὐχαριστημένη, Ρόζα;

Ἡ Ρόζα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Τρέχω στὸ τηλεγραφεῖο, εἶπε ὁ Λερμινά, νὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα στοὺς γονεῖς σου ὅτι γυρίζουμε. Δὲν θ' ἀργήσω.

Δὲν τῆς εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πῆγε στὸ τηλεγραφεῖο, ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, στὸν ὁποῖο ἀναγκάσθηκε νὰ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν κατάστασι τῆς Ρόζας.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ ψέμμα μου, εἶπε στὸν Φλωρεντινὸ ἐπιστήμονα. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς φανερώσω τὸ μυστικό αὐτό. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα, συμβουλέψτε με τί πρέπει νὰ κάμω;

Ὁ γιατρὸς ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ κάμποση ὥρα. Τέλος εἶπε:

—Ἡ περίπτωσις τῆς συζύγου σας εἶνε πιὸ σοθαρὰ ἀπ' ὅ,τι ὑπέθεσα στὴν ἀρχή, κατόπιν τῶν ὅσων μοῦ εἴπατε. Ἡ καρδιά της εἶνε θαθειὰ πληγωμένη. Οἱ πληγές αὐτὲς τῆς ἀγάπης ὅταν ἀργοῦν νὰ κλείσουν καθίστανται ἐπικίνδυνες. Κάμετε ὅ,τι μπορεῖτε, κ. Λερμινά, κάμετε ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπήση ἡ κυρία σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπήση ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεχάση —ἂν τὸν ξεχάση— τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶ. Ἔτοι μόνον θὰ τὴν γλυτώσετε ἀπὸ τὸν τέλειο μαρασμὸ καὶ τὸν ἄρευκτο θάνατο

Ὁ Λερμινὰ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ἀπέραντα λυπημένος. Νὰ χάση τὴ γυναίκα του!... Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ἐλάτρευε τὴ Ρόζα. Κι' ἡ καρδιά της ἀλλοίμονο δὲν ἦταν ἐλεύθερη. Μήπως δὲν τοῦ τὸ εἶχε πῆ ἡ ἴδια; Δυστυχῶς δὲν ἔδωσε τότε σημασία στὰ λόγια της. Ὑπέθεσε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο κοριτσίστικο ἐπιπόλαιο αἴσθημα. Καὶ νὰ ποὺ διεπίστωνε τώρα ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς Ρόζας ἦταν δυνατό, ἦταν μιὰ ἀγάπη φλογερή, θαθειὰ ριζωμένη στὴν καρδιά της. Ποιός ὁμως ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ Ρόζα ἀγαποῦσε τόσο παράφορα; Τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ τὸ συλλογιζόταν αὐτὸ ὁ Λερμινά. Ποιός ἦταν ὁ εὐτυχισμένος θνητὸς ποὺ θασίλευε στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας του;

Ὁ Λερμινὰ ἔσφιξε τὶς γροθιές του, καὶ ψιθύρισε μὲ πεῖσμα:

—Θὰ μάθω... πρέπει νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Καὶ τότε...

Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὸ πρόσωπό του. Βασιζόταν καὶ πάλι στὸ χρυσάφι, στὰ πλούτη του γιὰ νὰ κερδίση τὸ μεγάλο αὐτὸ παιχνίδι. Τὸ σχέδιό του ἦταν ἀληθινὰ διαθολικό.

—Θὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ψιθύρισε ,θὰ τὸν πληρώσω, θὰ τοῦ δώσω ὅσα κι' ἂν ζητήση καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ παίξη ἀπέναντι τῆς Ρόζας τὸ ρόλο τοῦ ἀδιάφορου, τοῦ χαμερποῦς, τοῦ ἀλοτοῦ ἀδιάφορου, τοῦ χαμερποῦς, τοῦ ἀστατου. Πρέπει νὰ τὸν δῆ ἡ Ρόζα στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Αὐτὸ μπορεῖ θέβαια νὰ τὴν σκοτώση. Ἂν ὅμως ἐπιζήση μετὰ τὸν τρομερὸ κλονισμὸ ποὺ θὰ ὑποστῆ, τότε θὰ εἶνε γιὰ πάντα δική μου, μόνον δική μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Οἰκονόμημα

Εὐοι—εὐάν, μωρὲ παιδιά,
μετὰ τὴν ἀναπαραδιὰ
μοῦ γέλασε ἡ μοῖρα,
ἔκανα μιὰ καλὴ δουλειὰ
μὲ κάτι τουρκικα χαλιὰ
καὶ πνίγομαι στὴ λίρα!

Καὶ σ' ὅλ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
κυκλοφοράω μὲ ταξί
θαρὺς καὶ κουδουνάτος,
καὶ ὅπου πάω κι' ὁ-(που μπῶ
ὅλους τοὺς μάγκες (τοὺς θαμπῶ—
καὶ σιγολένε : «Νά-(τος!.»

Πίνω δυὸ οὔζα στὴν (ἀρχὴ
κοντοζυγῶ καὶ ἡ ὀρ-(χή—
καὶ μέσ' τ' αὐτὶ μου (παίζει,
περνάω φίνα, ρὲ παι-(διά,
κι' ὅποια γουστάρετε (θραδυὰ
σᾶς κάνω τὸ τραπέ-(ζι!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πονεμένες ἱστορίες

Ἡ περιπέτεια τῆς Νανᾶς

Ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιά, μὲ τὸ κομψὸ μοντέρνο μαγιό της, ἡ Νανά, ἔκανε τὴν ἡλιοθεραπεία της. Ζαλισμένη ἀπὸ τὴν καυτερὴ φλόγα τοῦ ἥλιου, ἔνοιωθε στενοχώρια θλέποντας τὴν εὐθυμία τοῦ κόσμου ποὺ τὴν τριγύριζε. Εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ μοναξιά. Προσπαθοῦσε νὰ συγκέντρωση τὶς ταραγμένες της σκέψεις, γιατί εἶχε πάψει ἐδῶ καὶ τρεῖς θδομάδες, νὰ εἶνε ἐκεῖνη γιὰ τὴν ὁποία εἶχε φτιάσει τόσα ὄνειρα κι' αὐτὸ γιατὶ δίχως νὰ τὸ θέλη παρεσύρθη στὴ μεγάλη περιπέτεια, τὸ μεγάλο πήδημα πρὸς τὴν καταστροφή.

. . . . . .

Ἡ Νανὰ δὲν ἐγνώρισε τοὺς γονεῖς της. Ὀρφανὴ ἀπὸ μικρούλα μεγάλωσε κοντὰ σὲ μιὰ θεία της. Ἡ Νανὰ ἦταν δεκαέξη χρονῶν ὅταν πέθανε καὶ ἡ θεία της. Μόνη, μὲ λίγα χρήματα, αὐτὰ ποὺ τῆς ἄφησε ἡ θεία της, μὲ ἀρκετὴ μόρφωσι καὶ πάρα πολλὴ ὠμορφιὰ θ' ἀντιμετώπιζε τὴ ζωή.

Μέσα στὴν ἴδια ἐκείνη αὐλὴ κατθόταν ἡ Σωσὼ Μαράτου, πρώτη χορεύτρια ὀπὸ μπαλέττο ἑνὸς κεντρικοῦ θεάτρου

Ἡ Σωσὼ ἀπὸ μπαλλαρίνα εἶχε γίνει πρώτη χορεύτρια καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε μοναδικὴ στὰ σόλα της σὲ χοροὺς ἐκκεντρικούς.

Ἡ Σωσὼ συμπαθοῦσε πολὺ τὴ Νανά. Τὴν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία της καὶ ἐπὶ δύο χρόνια ἔζησαν μαζί. Ἔτοι ἡ Νανὰ ἐξελίχθηκε σὲ μιὰ πρώτης τάξεως χορεύτρια καὶ θγῆκε κι' αὐτὴ στὸ θέατρο.

Ἡ Νανὰ ἦταν πολὺ ὡραία κοπέλλα, μὲ μελαχροινὸ σφιχτοδεμένο κορμί.

Οἱ θαυμασταί τοῦ θεάτρου τὴν ἐνοχλοῦσαν μὲ γράμματα, μὲ δῶρα, μὲ προσκλήσεις, νομίζοντας ὅτι θὰ θροῦν σ' αὐτὴ τὴν ἐλαφρὴ ἐκείνη πεταλουδίτσα ποὺ θὰ καιγόταν στὴ φλόγα τοῦ πόθου τους.

Μὰ ἡ Νανὰ ἤξερε νὰ ἀπομακρύνη ὅλους αὐτοὺς τοὺς πειρασμούς, γιατὶ ἀν θγῆκε στὸ θέατρο, ἂν ἔδειχνε τὸ ὡραῖο της κορμί, αὐτὸ τόκανε γιὰ νὰ ζήση. Τὸ ὀνείρό της ὡστόσο ἦταν νὰ γνωρίση κι' αὐτὴ μιὰ μέρα, ἕνα τίμιο παλληκάρι, στὸ ὁποῖο νὰ χαρίση τὴν ὠμορφιά της καὶ τὴν καρδιά της.

Δυστυχῶς ὅμως ὅλοι ὅσοι τὴν τριγύριζαν, ἐξεδήλωναν ἐπιθυμίες ἐφήμερες. Ἔθλεπαν μονάχα τὴ θεατρίνα σ' αὐτὴν καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ὑπόφερε πολὺ ἡ Νανά. Κι' ἡ Σωσὼ ὅπως τὴν ἐνθάρρυνε στὸ ἐπαγγελματικό της στάδιο, θέλησε νὰ τὴν ἐνθαρρύνη καὶ στὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια.

—Ὄχι, ἔλεγε ἡ Νανά, δὲν μπορῶ νὰ δοθῶ σ' ἕναν ἄνδρα, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ καρδιά μου δὲν νοιώθει καμμιὰ συμπαθεια Προτιμῶ ἕνα ἁπλὸ ὑπάλληλο, μ' ἕνα μικρὸ μισθὸ παρὰ τὰ ἑκατομμύρια καὶ τὴ χλιδὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ προσφέρη ἕνας πλούσιος γιὰ νὰ μ' ἔχη ἐρωμένη του.

—Κάνε ὅ,τι θέλεις, τῆς ἀπάντησε ἡ Σωσώ. Ἡ καρδιά σου καὶ τὸ κορμί σου σοῦ ἀνήκει! Πρόσεξε ὅμως... γιατὶ καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ ποὺ ζητᾶ κανεὶς τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, θρίσκει τὴ φρίκτη δυστυχία!

Ἔτσι ἡ Νανὰ εἶχε φτάσει τὰ εἰκοσιπέντε της χρόνια δίχως νὰ θρεθῆ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὀνειροπολοῦσε, ἀλλὰ δίχως καὶ νὰ τὴν ἀγγίση θεόπλο χέρι.

Ἕνα θράδυ ὅμως, ὅταν πῆγε μὲ τὴ φίλη της σὲ μιὰ λουτροπόλι, νὰ ὡσοῦν μὲ τὸ θιασό τους μερικὲς παραστάσεις, ἔπιε μερικὰ ποτηράκια παραπάνω μαζὶ μὲ μιὰ εὐχαριστη συντροφιά.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο δίχως νὰ τὸ καταλαθῆ, παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὶς ὑποσχέσεις ἑνὸς νέου.

Κι' ἔπεσε μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά του, δέχθηκε τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια του καὶ τοῦ χάρισε τὰ δικά της καὶ τοῦ χάρισε τὸ σῶμα της, τὰ νειατα της, τὴ δροσιά της, τὰ πάντα. Τί γλύκες στιγμές!... Τί μεγάλη εὐτυχία!... Ἀλλὰ καὶ πόσο λίγο κράτησε...

Ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ ὅταν κατάλαβε τὸ λάθος της. Ἀλλοίμονο, θαπαίρνε τώρα κι' αὐτὴ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθουσε ἡ Σωσώ.

Εἶχε δώσει πολὺ ἀσυλλόγιστα τὴν καρδιά της καὶ τὸ κορμί της, σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀγάπησε ἴσως γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἐκεῖνος ἦτο ἕνας νέος πλούσιος, ἴσως μαθημένος στὶς εὐκολες κατακτήσεις καὶ ποτὲ δὲν θὰ σκεπτόταν τὴ θυσία ποὺκανε γι' αὐτόν.

. . . . . .

Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ Νανὰ ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιὰ τῆς λουτροπόλεως κι' ὅταν ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ τῆς χαϊδεύη ἁπαλὰ τὰ μαλλιὰ τιναχθηκε ἀπότομα. Ἦταν αὐτός! Γοντιστὸς μπροστά της,τῆς πῆρε τὸ χέρι ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ τῆς εἶπε:

—Νανά, συγχώρεσέ με... Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ νομισες... Δὲν εἶμαι πλούσιος... Εἶμαι ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος... Μὲ τὸ μισθό μου ὁμως μπορῶ νὰ ζήσω μιὰ γυναίκα... Ἄλλες ὑποχρεώσεις δὲν ἔχω... Νανά, θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Τὰ μάτια τῆς νέας ἀστραψαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ρίγησε ὅλη ἀπὸ εὐτυχία. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση γιατὶ φοθόταν μὴ τὴν πάρουν τὰ δάκρυα. Ἐκεῖνος ἀναστέναξε. Μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπὸ τὰ μετωπό του:

—Νανά, μὲ περιφρονεις; Ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός;

Ἡ Νανὰ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του ἐνῶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μαγουλά της.

MIPANTA

◆◆

Ἀνεμῶνες στὸν ἄνεμο

Τὸ ὅτι διαρκῶς γκρινιάζουμε ἐναντίον τῆς ὑπερηφανείας τῶν ἄλλων, εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι εἴμαστε καὶ μεῖς περήφανοι.

—Τὸ συμφέρον, ἄλλους μὲν σκοτίζει, ἄλλους δὲ φωτίζει.

Ντὲ λὰ Ροσφουκὼ

φαίνεται πὼς ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία μόλις ἀνέθη σ' ἕνα ὠρισμένο ὕψος, τραθάει τὸν κεραυνό.

Ὁ. ὀεγιέ

Οἱ ἐπιθυμίες εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ σίου.

Ἄλφ. Κάρρ.

Οἱ ἀσπρες τρίχες εἶνε ἀφρὸς ποὺ κυμία.

—Πρὶν μεμψιμοιρήσης γιατὶ δὲν ἐξαπληρώθησαν ὅλες σου οἱ ἐλπίδες σου ὅλοι ἔχουν ἐκπληρωθῆ...

Κοὔπερτ

Τὸ χρυσάφι δοκιμάζεται μὲ τὴν φωτιά, ἡ γυναῖκα μὲ τὸ χρυσάφι καὶ ὁ ἄντρας μὲ τὴν γυναῖκα.

(Παροιμία Γερμανική)

ΤΙ ΘΑ ΛΕΓΑΜΕ

Ἂν λέγαμε τὴν ἀλήθεια

Δεσποινίς! "Εχω ἀκούσει πολλοὺς θορύθους καὶ κρότους ποὺ μοῦ σακάτεψαν τὰ νεῦρα, ἀλλὰ σᾶς θεθαιῶ, ὅτι τὸ πιάνο ποὺ παίζετε θὰ μποροῦσε νὰ στείλη καὶ τὸν πιὸ ἤρεμο ἄνθρωπο στὸ Δαφνί.

*

Ἀγαπημένε μου! Μὴ μὲ φιλήσης στὸ μάγουλο, γιατὶ θὰ μοῦ σπκώσης ὅλη τὴν πούδρα. Νὰσουνα τοὺλάχιστον καὶ κανένας κουθαρντας νὰ μοῦ πάρης ἀλλη, ἀλλὰ ποῦ τέτοιο πραγμα!

*

Μὲ τὴν τουαλέττα ποὺ φοράτε κυρία μου, μὲ κάνετε νὰ πιστεύω πὼς τὸ καρνασάλι δὲν πέρασε ἀκόμα.

*

Τί σκέπτομαι; Σκέπτομαι πόσο πιὸ εὐτυχισμένος θὰ ἤμουν ἂν παντρευόμουν καμμιὰν ἀλλη μὲ περισσότερη προίκα.

*

Αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω, δεσποινίς, τὰ ἔχω πῆ καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες

*

Τί κακοαναθρεμμένα παιδιὰ ποὺ ἔχετε! Ἀλλὰ τὶ μποροῦσε νὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ ἀνθρώπους σὰν καὶ σᾶς.

Εὐθυμη Ἱστοριοῦλα

Ἀναμνήσεις δαχτυλιδιοῦ

Μόλις μὲ κατασκεύασαν, μὲ τοποθέτησαν σὲ μιὰ θιτρίνα, ἀνάμεσα σὲ διάφορα διαμαντένια σκουλαρίκια καὶ ἄλλα κοσμήματα. Μιὰ μέρα τέλος ἔμπρος στὴ θιτρίνα στάθηκαν ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα. Μὲ κύτταζαν, κυττάχθηκαν κατόπιν ἐρωτιάρικα καὶ μπῆκαν στὸ κατάστημα.

—Θέλομε δυὸ δαχτυλίδια ἀρραθώνων, εἶπαν στὸν καταστηματάρχη καὶ τοῦ ἔδειξαν ἐμενα κι' ἕναν ἄλλο μικρότερο κρίκο ποὺ θρισκόταν κοντά μου.

Ἐμαθα ἔτοι τὸ ὄνομά μου. Μ' ἔλεγαν: Δαχτυλίδι Ἀρραθώνων. Οἱ δυὸ νεοι συμφώνησαν τὴν τιμὴ καὶ ὁλλωσαν πῶς θὰ περνοῦσαν τὴν ἄλλη μέρα νὰ μᾶς πάρουν. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν καθὼς καταλαθες κατόπιν, γιὰ νὰ χαραχθοῦν γράμματα στὸ ἀπὸ μέσα μέρος μας. Σὲ μένα χάραξαν ἕνα ὡραῖο γυναικεῖο ὄνομα καὶ δίπλα μιὰ χρονολογία, στὸν δὲ μικρότερο σύντροφό μου, τὴν ἴδια χρονολογία κοντα σ' ἕνα ἀνδρικὸ ὄνομα.

Μᾶς ἔθαλαν κατόπιν μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό μου μέσα σ' ἕνα κουτὶ καὶ μείναμε ἐκεῖ μιὰ ὁλοκληρη ἑθδομάδα. Μιὰ μέρα τέλος ἀνοι

Εξωτικές Ιστορίες

Ἡ ὡραία Σαλέχα

Μιὰ μέρα ὁ δίκαιος Καλίφης Ὀμὰρ εἶδε στὸ δρόμο του ἕνα νέο δολοφονημένο.

—Ἀλλάχ! φώναξε ὁ Καλίφης. Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, νέε μου. Καὶ διάταξε νὰ γίνουν ἀνακρίσεις.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Ὀμὰρ ζήτησε νὰ μάθη ἀν ἀνακαλύφθηκε ὁ δολοφόνος.

— Ἄρχοντα τῶν πιστῶν, τοῦ ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ ὁ Κάδης, σκοτεινὸ μυστήριο καλύπτει τὴν ὑπόθεσι.

Χτύπησε μὲ θυμὸ τὸ πόδι του ὁ Καλίφης καὶ ζήτησε νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἔρευνες. Ἀλλὰ οἱ μέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες περνοῦσαν, χωρὶς νὰ ἔλθῃ τίποτε σὲ φῶς.

Τέλος, ἕνα χρόνο ἀκριβῶς, μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος, πλησίασε τὸν Χαλίφη ὁ ὑπασπιστής του κρατῶντας ἕνα ὀρφὲς στὴν ἀγκαλιά του.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ἐκπλήκτος ὁ Καλίφης.

—Τὸ πύραμε, ἄρχοντα τῶν πιστῶν, στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε καὶ τὸ πτῶμα τοῦ δολοφονημένου νέου

Ὁ Ὀμὰρ σκιρτησε ἀπὸ χαρά.

—Ἀ !δόξα τῷ Θεῷ! φώναξε. Τώρα κρατῶ τὸ ἔνοχο.

Κάλεσε ἀμέσως κατόπιν μιὰ παραμάνα, τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸ βρέφος καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε καλὰ τὰ λόγια μου. Θὰ σεργιανᾶς κρατώντας στὴν ἀγκαλιά σου τὸ μωρὸ αὐτὸ στοὺς δημοσίους κήπους. Κι' ἂν συναντήσῃς καμμιὰ γυναῖκα καὶ θελήσῃ νὰ τὸ φιλήσῃ, ἢ νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της, γίνου ἀέρας κι' ἔλα νὰ μοῦ τὸ πῆς.

Ἡ παραμάνα ἔφυγε.

Μιὰ μέρα, ἐνῷ περπατοῦσε κρατώντας το στὴν ἀγκαλιά, μιὰ μαύρη ὑπηρέτρια τὴν πλησίασε.

—Ἀπὸ τὸ καφάσι τοῦ μπαλκονιοῦ, τῆς εἶπε, ἡ κυρία λέει νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά μου εἶδε τὸ παιδὶ αὐτὸ καὶ τῆς φάνηκε τόσο χαριτωμένο, τόσο ἀγγελικὸ ποὺ θέλιά της καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ.

—Σ' ἀκολουθῶ, εἶπε ἡ παραμάνα.

Ἡ ὑπηρέτρια τὴν ὁδήγησε τότε σ' ἕνα ἀρχοντικὸ σπίτι καὶ τὴν ἔμπασε στὸ χαρέμι. Βρίσκόταν ἐκεῖ μιὰ νέα, ποὺ ἀστραφτε ἀπὸ εὐγένεια καὶ περηφάνεια. Στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ παιδιοῦ, ἡ νέα ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὸ φίλησε μὲ λαχτάρα, τὸ ἔσφιξε μὲ πάθος καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τὸ ἔσφιξε πάλι στὸ στῆθος της μὲ πόνο, ἐνῷ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ παραμάνα ζήτησε πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐνοίκους του κι' ἔτρεξε στὸν Καλίφη στὸν ὁποῖο διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Ἡ ὡραία ἐκείνη νέα ὠνομαζόταν Σαλέχα κι' ἦταν κόρη τοῦ πιὸ σεβαστοῦ σέχη τῆς Μέκκας.

Βέβαιος πιὰ ὁ Ὀμὰρ ὅτι κρατοῦσε τὸν ἔνοχο, πῆρε τὸ ξίφος του, τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα του καὶ πῆγε πρὸς συνάντησιν τοῦ σέχη.

— Χαῖρε, μεγάλε σέχη, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ δῶ μιὰ στιγμὴ τὴν κόρη σου.

—Ἔτσι σὲ λίγο ὁ Καλίφης ἔμπαινε στὸ γυναικωνίτη ὅπου βρῆκε τὴ Σαλέχα.

—Σαλέχα, εἶπε μὲ ἀγανάκτησι, δολοφόνησες τὸν ἐραστή σου κι' ἐγκατέλειψες στοὺς πέντε δρόμους τὸ παιδί σου. Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Καλίφη ἡ Σαλέχα, ὠρθωσε περήφανα τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἄρχοντα τῶν πιστῶν, ἀγνοῶ τὸ ἔφημα. Ἐγνώριζα ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, μιὰ φίλη τῆς μητέρας μου, γυναῖκα τίμια καὶ καλή, ποὺ μὲ ἀγαποῦσε σὰν παιδί της. Ὅταν ἔμεινα ὀρφανή, αὐτὴ ἀντικατέστησε τὴ μητέρα μου. Ἔμεινε χρόνια μαζί μου, ὅταν μιὰ μέρα ἦρθε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἤταν ἀναγκασμένη νὰ φύγῃ γιὰ μακρυνὸ ταξίδι

(—Καὶ φεύγω μὲ δυὸ πίκρες στὴν καρδιά, μοῦ εἶπε. Τὴ μιὰ γιατὶ ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σένα καὶ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀφίνω ὀρφανὴ κι' ἀπροστάτευτη τὴν πολυαγαπημένη κόρη μου)».

—Γιατί δὲ μοῦλεγες τόσο καρό, ὅτι ἔχεις κόρη; τὴν ρώτησα. Γιατί νὰ μὴ τὴ γνωρίσω, νὰ μὴ τὴν ἔκω φίλη μου;

(—Βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μὰ σήμερα θὰ τὴν γνωρίσῃς. Πάω νὰ τὰ φέρω».

Ἔφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε μαζὶ μὲ τὴ θυγατέρα της, ἕνα ὡμορφο κορίτσι μ' ἀγγελικὸ πρόσωπο.

Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴ φίλησα. (—Εἶσαι ἀδελφή μου, τῆς εἶπα. Θὰ μείνῃς μαζί μου καὶ θὰ κοιμώμαστε στὸ ἴδιο δωμάτιο).

Ἀλλοίμονο δμως... Μιὰ νύχτα... μιὰ φρικτὴ νύχτα ἀποκαλύφθηκε ἡ τρομερὴ ἀλήθεια !Ἡ κόρη ἐκείνη ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος μεταμφιεσμένος. Εἶχε χαρίσει ἄφθονο χρυσάφι στὴ φίλη τῆς μητέρας μου γιὰ νὰ μ' ἀπατήσουν καὶ κατάφερε νὰ τὴν κάμῃ ὄργανό του τυφλό. "Ἔτσι, τὴ νύχτα αὐτὴ ὥρμησε στὸ κρεββάτι μου καὶ μ' ἔκανε δική του. Τυφλωμένη ἀπ' τὸ θυμό μου ἄρπαξα ἕνα μαχαίρι ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο καὶ τὸ βύθισα στὴν καρδιά του. Τὴ συνέχεια τὴν ξέρεις. Ἀναγκάσθηκα νὰ πετάξω καὶ τὸ παιδὶ ποὺ γέννησα. Μὲ θεωρεῖς ἔνοχη;

— Ἔνοχος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τιμώρησες, φώναξεν ὁ Ὀμάρ. Θαυμάζω τὴν ἀρετὴ καὶ τὸ θάρρος σου. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσες καὶ δὲν θὰ σοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου.

Κι' ὁ Καλίφης, ἀφοῦ εὐλόγησε τὴ Σαλέχα, βγῆκε ἔξω.

Στὴν αὐλὴ βρῆκε τὸ γέροντα σέχη.

— !Ἡ κόρη σου εἶνε τὸ στολίδι τοῦ φύλου της, τοῦ εἶπε. Εἶνε ἐνάρετη καὶ μυαλωμένη. Ζητοῦσα μιὰ γυναῖκα γιὰ ν' ἀναθρέψῃ ἕνα ὀρφανὸ καὶ τὴ βρῆκα. Ἀνατρεφόμενος ἀπὸ τὴν κόρη σου ὁ προστατευόμενός μου θὰ γίνῃ τίμιος καὶ γενναῖος ἄνδρας. Αὔριο θὰ σοῦ τὸν στείλω. Ἡ εὐλογία τοῦ Ἀλλὰχ ἐπὶ σέ, γηραιὲ καὶ ἔνδοξε σέχη!...

Ἀκοῦστε... Ἀκοῦστε...

∴ Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα τὰ λεξικὰ στὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία στὶς ἐκκλησίες ἦταν τόσο πολύτιμα, ποὺ τὰ δένανε μὲ ἁλυσίδες γιὰ νὰ μὴ τὰ κλέψουν.

∴ Τὸ ξύρισμα εἰσήχθη στοὺς Ρωμαίους τὸ 300 π.Χ. Τὸ πρῶτο ξύρισμα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐθεωρεῖτο ἡ εἴσοδος στὴν ἀνδρικὴ ἡλικία καὶ γι' αὐτὸ ἑορταζόταν ἐπισήμως.

∴ Οἱ Πολωνίδες μητέρες πιστεύουν ὅτι ἐὰν φύγῃ ἀπ' τὰ παπούτσια τους τὸ τακοῦνι, ἀσφαλῶς θὰ τοὺς πεθάνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τους.

∴ Ἡ Γῆ μπορεῖ νὰ θρέψῃ πληθυσμὸ 6.000.000.000 ψυχῶν. Ὑπολογίζοντες τὴν προπολεμικὴ ἀναλογία τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ πλανήτου μας, βρίσκουμε ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ συμπληρωθῆ κατὰ τὸ ἔτος 2100.

∴ Γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξί σας δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βάλετε στὸ στόμα σας λίγο ἀλάτι μὲ νερό.

∴ Δέκα χιλιάδες κλωστὲς ἀράχνης ἂν τὶς βάλετε μαζί, δὲν ἀποτελοῦν τὸ πάχος μιᾶς ἀνθρωπίνης τρίχας.

∴ Στὰ Γιαπωνέζικα σπίτια καθίσματα καὶ τραπέζια εἶνε πράγματα τελείως ἀσυνήθιστα. Οἱ Κινέζοι κάθονται καὶ τρῶνε καταγῆς

∴ Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ Μαυροβούνιο οἱ κατάδικοι δὲν μέναν στὶς φυλακές. Κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερα στοὺς δρόμους καὶ γνωριζόντουσαν μόνο ἀπὸ μιὰ ἁλυσίδα ποὺ κρεμόταν στὸ ἀριστερό τους ποδί.

∴ Ὑπάρχουν 40.000 μῦς στὸ κορμὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἐνῷ στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου μόνον 527.

∴ Ὁ σταυρὸς ἦταν θρησκευτικὸ σύμβολο τῶν εἰδωλολατρῶν, πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

∴ Ἡ μητρόπολις τῆς Πίζης ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη ἠχώ. Ἂν τραγουδήσετε δυὸ νότες δὲν ἀντηχοῦν καθόλου. Ἂν ὅμως τραγουδήσετε τρεῖς ἢ καὶ περισσότερες, πολλαπλασιάζονται καὶ ἀποδίδουν ὡραιοτάτην ἁρμονία.

Θεατρικὸν Γωνιὰ μας

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΡΙΜΠΑΡ: 49 ἐτῶν.
ΜΙΡΕΤΤΑ: Τρυφερὴ φίλη του, 28 ἐτῶν.
ΠΑΥΛΟΣ: 32 ἐτῶν, ἐραστὴς τῆς Μιρέττας.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὸ δωμάτιο τῆς Μιρέττας, ἡ ὁποία ἑτοιμάζεται νὰ βγῇ. Ἐξαφνα χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Ξαπλώνεται τεμπέλικα στὸ ντιβάνι ἀκουστικό)

ΜΙΡΕΤΤΑ: Ἐμπρός, ποιὸς ἐκεί;.. Ἐσύ, Παῦλο; Ἄκουσε, φίλε μου. Βρίσκομαι μόνη σπίτι μου. Σὲ περιμένω λοιπὸν γιὰ νὰ περάσωμε ὅλο τὸ ἀπόγευμα μαζί... Σύμφωνοι;... Πές μου ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα τοῦ Γκριμπὰρ νὰ θεῖα πῶς νὰ τηλεφωνῶ καὶ μονολογεῖ) : Πόσο πιὸ εὐτυχισμένοι θὰ εἴμαστε ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ὁ ἑνοχλητικὸς αὐτὸς Γκριμπὰρ Πληρώνει θέβαια ὅλα μου τὰ ἔξοδα μὲ παρακολουθεῖ ὅμως θῆμα πρὸς θῆμα. Ὅσο φυσικὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ ζηλιάρα σύζυγός του ποὺ τὸν παρακολουθεῖ κι' αὐτὴ σὰν κέρδος. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θέλησε νὰ ἐγκαταστήσῃ τηλέφωνο στὸ διαμέρισμά μου, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπικοινωνῇ μαζί μου καὶ νὰ μὲ ἐλέγχῃ σὲ κάθε στιγμή. Δὲν φαντάστηκε ὅμως ὅτι τὸ μηχάνημα αὐτὸ θὰ ἐξυπηρετοῦσε θαυμάσια καὶ τὸν Παῦλο μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Μπαίνει στὸ δωμάτιο ὁ Παῦλος. Ἡ Μιρέττα τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ γέρνοντας στὸν ὦμο του τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι της τοῦ ψιθυρίζει).

ΜΙΡΕΤΤΑ: Ξέρεις, ἀγάπη μου, ὁ Γκριμπὰρ μὲ νομίζει στὸ θεατρο ποὺ βρίσκεται στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, κι' ἔτσι δὲν τολμᾶ νὰ μὲ πρόκειται στὴ γωνιὰ τοῦ

ΠΑΥΛΟΣ: Γι' αὐτὸ ἔτρεξα ἀμέσως κοντά σου. (Τὴν παρασύρει στὸ ντιβάνι. Προτοῦ ὅμως προφθάσουν νὰ καθήσουν χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο)

ΜΙΡΕΤΤΑ: Ποιὸς διάβολος νὰ εἶνε; (Γλυστρᾶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό) : Ἐμπρός... Ἐσύ Γκριμπάρ;... Γιατί δὲν εἶμαι στὸ θέατρο; Ἐπιφελήθηκα τοῦ διαλείμματος γιὰ νὰ ἔλθω νὰ πάρω ἕνα μαντήλάκι ... Τί θὰ ἔρθῃς νὰ μὲ θρῆς στὸ θέατρο; Ἀκουσε φίλε μου. Δὲν αἰσθάνομαι καὶ τόσο καλὰ τὸν ἑαυτό μου. Θὰ μείνω λοιπὸν σπίτι καὶ θὰ πλαγιάσω... Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό... Αὔριο σὲ περιμένω. Ὑρεθοὐάρ. (Ἀφίνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνοντας ταραγμένη) : Κυρία, ἦρθε ὁ κύριος!

ΜΙΡΕΤΤΑ (μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία) : Καλά. (Στὸν Παῦλο) : Μᾶς τσάκωσε στὰ πράσσα!

ΠΑΥΛΟΣ: Μὴν ἀνησυχῆς, ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ ἐμπνευσι. (Παίρνοντας στὰ χέρια του τὸ τηλέφωνο) : Θὰ περάσω στὸ μπουντουάρ μου καὶ θὰ κάνω πῶς τὸ διορθώνω. Εἶμαι ὑπάλληλος τῆς Τηλεφωνικῆς.

(Ἡ Μιρέττα ξαπλώνει στὸ ντιβάνι)

ΓΚΡΙΜΠΑΡ (μπαίνοντας ὀρμητικά) : Εἶσαι πολὺ ἄρρωστη, μικρούλα μου; Ποιὸς εἶνε ἐδῶ; Εἶδα ἕνα καπέλλο καὶ ἕνα παλτὸ στὸ κρεμαστάρι.

ΜΙΡΕΤΤΑ: Ἀ, ναί... Εἶνε ὁ ὑπάλληλος τῆς τηλεφωνικῆς. Ἦρθε νὰ διορθώσῃ τὸ τηλέφωνο.

ΠΑΥΛΟΣ (μπαίνει ξαφνικὰ στὸ σαλόνι) : Ζητοῦν τὸν κύριο Γκριμπὰρ στὸ τηλέφωνο. Εἶνε ἡ κυρία του. Τῆς εἶπαν ὅτι βρίσκεται ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΓΚΡΙΜΠΑΡ (κατακίτρινος) : Ἡ γυναῖκα μου ; Πέστε της πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ, πὼς δὲν ἔρχομαι ποτὲ ἐδῶ, πὼς δὲν ξέρετε κανένα κύριο Γκριμπάρ.

ΠΑΥΛΟΣ: Εὐχαρίστως, κύριε.

ΓΚΡΙΜΠΑΡ (στὴ Μιρέττα) : Πολὺ εὐγενικὸ παιδί.

ΓΚΡΙΜΠΑΡ (στὴ Μιρέττα) : Πολὺ εὐγενικὸ παιδί. Θὰ τοῦ δώσω ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ. (Βγαίνει. Θὰ τοῦ δώσω ἕνα χιλιόφραγκο στὸ χέρι τοῦ Παύλου). Θὰ τὸ ἐξοφλήσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους τῶν κακούργους. Μὰ ὁ Ἀλλὰχ μαζί μου, ὅταν μιὰ μέρα ἦρθε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἤταν ἀναγκασμένη νὰ φύγῃ γιὰ μακρυνὸ ταξίδι

(—Καὶ φεύγω μὲ δυὸ πίκρες στὴν καρδιά, μοῦ εἶπε. Τὴ μιὰ γιατὶ ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σένα καὶ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀφίνω ὀρφανὴ κι' ἀπροστάτευτη τὴν πολυαγαπημένη κόρη μου)».

—Γιατί δὲ μοῦλεγες τόσο καρό, ὅτι ἔχεις κόρη; τὴν ρώτησα. Γιατί νὰ μὴ τὴ γνωρίσω, νὰ μὴ τὴν ἔκω φίλη μου;

(—Βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μὰ σήμερα θὰ τὴν γνωρίσῃς. Πάω νὰ τὰ φέρω».

Ἔφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε μαζὶ μὲ τὴ θυγατέρα

Ἀστυνομικὰ ΡΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιὰ πιστολιὰ στὸ σκοτάδι

(Σᾶς καλῶ ἀπόψε νὰ παρευρεθῆτε σ' ἕναν μυστηριῶδη φόνο, ποὺ θὰ γίνῃ στὸ καμπαρὲ τοῦ (Μαύρου Γάτου)» ἀκριβῶς τὰ μεσανυχτα).

Τὸ παράξενο αὐτὸ σημείωμα ποὺ εἶχε λάβει ὁ ἀστυνομικὸς Σκὼτ, ἔφερε τὴν ὑπογραφή! («Ντόμινικ Τσίνκ»). Ὁ Ντλαὶνθ Σκὼτ, δίπλωσε τὸ σημείωμα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν στὴν τσέπη του.

Στὰ χείλη του φάνηκε ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι αὐτός, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει τὸ σημείωμα ἤταν ὁ περιβόητος Ντόμινικ Τσίνκ, ὁ ἀσύλληπτος κακοῦργος, τὸν ὁποῖο γνωρίζε πολὺ καλὰ ὁ ἀστυνομικός.

"Ὠστε Τσίνκ ἑτοιμαζότανε νὰ κάμῃ ἕνα νέο ἔγκλημα τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ! Ἐπὶ ὅπως πάντα εἶχε τὸ θράσος νὰ πρόκαλῇ τοὺς ἀστυνομικούς. Ὁ Τσίνκ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους τῶν κακούργους. Μὰ ὁ Ντλαὶνθ Σκὼτ δὲν ἔνιωσε ἀτιμιά.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα λοιπὸν ἐμπαίνε στὸ καμπαρὲ τοῦ (Μαύρου Γάτου)» ποὺ ἤταν ἀφ

—Εἶδες τί κάνουν τὰ παπούτσια μὲ τὸ φελλό; Τὴν κρατοῦν εἰς τὴν ἐπιφάνεια.
ΟΡΘΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ
—Ὁ κ. διευθυντὴς ρωτᾷ: θέλετε νὰ παίξητε τὸ θέατρο ἢ παίζετε μαμάτε χανένα τάβλι;
ΠΕΡΙΤΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ
—Δὲ μοῦ λέτε, κύριε... Μήπως ἔπεσε ἐδῶ ἡ μπάλλα μου;
Ἡ Χοντρὴ γιὰ νὰ ἀδυνατίσῃ κάνει μασάζ
ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΔΩΡΑ
Τί ἔπαθε ἡ δεσποινὶς ποὺ δήλωσε στοὺς θαυμαστάς της ὅτι τρελλαίνεται γιὰ τὰ σκυλιά.
ΜΙΚΡΟΝ ΛΑΘΟΣ
Ὁ ἀφηρημένος παπᾶς, ποὺ εἶνε συνηθισμένος νὰ βαπτίζῃ πλοία, καλεῖται στὴ βάπτιση ἑνὸς παιδιοῦ.
ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΗ!
(Ἀρρώστεια τῆς ἀνοίξεως) μὲ τέσσερα γράμματα... Τί νὰ εἶνε... τί νὰ εἶνε...
ΥΨΟΣ ΑΘΗΡΗΜΑΔΑΣ
—Ὁ κύριος θάπρεπε νὰ κυτταχθῇ στὸν καθρέφτη.
—Κυττάχθηκα, Μαρία. Εἶμαι πράγματι σήμερα πολὺ χλωμός.
ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ
Ἱστορία χωρὶς λόγια